

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

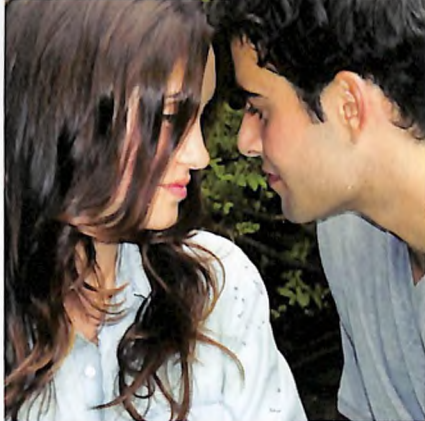
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATIE COTUGNO

99
Gün

Bro&Sis

PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

PEGASUS

99 Gün

KATIE COTUGNO

“Kendilerini karakterlerle
özdeşleştiren genç okurlar
yeni başlangıçlar yapmanın
aslında zor olmadığını
görecekler. 2011 yılında
Pushcart Ödülü’ne aday
gösterilen *99 Gün*, ustalıklı
kurgulanmış bir gençlik
romanı.”

Children’s Literature

“Çocukluk arkadaşlıklarının
ilerleyip romantizme
dönüştüğünü keşfedenler
için kışkırtıcı bir hikâye.”

Publishers Weekly

“Karmaşık ve ilginç
hikâyesiyle öpücük
dolmuş bu yaz romanını
plaj çantanızdan eksik
etmeyeceksiniz.”

*Bulletin of the Center for
Children’s Books*

“*99 Gün*, gençlik aşkı ve
ihanet üzerine yazılmış,
büyüleyici bir hikâye.”

Kirkus Reviews

“Romantik aşk hikâyelerine
hayran okurlar için
sıcacık bir kitap.”

VOYA

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-246-3

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

9 786052 992463

KATIE COTUGNO

Yazarlık, edebiyat ve yayıncılık alanında eğitim görmüş, *New York Times* çoksatan yazarı Katie Cotugno, Lesley Üniversitesi'nde kurgu edebiyat üzerine yüksek lisans yapmıştır. 2011 yılında Pushcart Ödülü'ne aday gösterilmiş, çalışmaları pek çok edebiyat mecrasında yayımlanmıştır. Eşiyle Boston'da yaşayan Katie'yi www.katiecotugno.com'da ziyaret edebilirsiniz.

"Kendilerini karakterlerle özdeşleştiren genç okurlar yeni başlangıçlar yapmanın aslında zor olmadığını görecekler. 2011 yılında Pushcart Ödülü'ne aday gösterilen *99 Gün*, ustalıklı kurgulanmış bir gençlik romanı."

Children's Literature

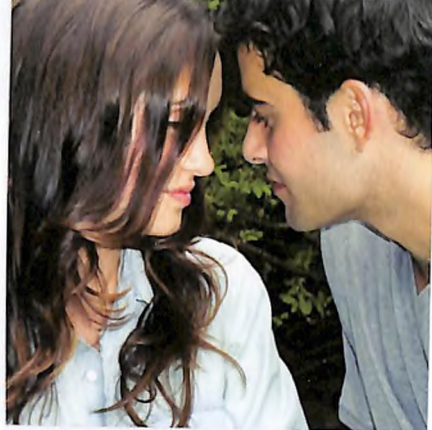
"Çocukluk arkadaşlıklarının ilerleyip romantizme dönüştüğünü keşfedenler için kışkırtıcı bir hikâye."

Publishers Weekly

"*99 Gün*, gençlik aşkı ve ihanet üzerine yazılmış, büyüleyici bir hikâye."

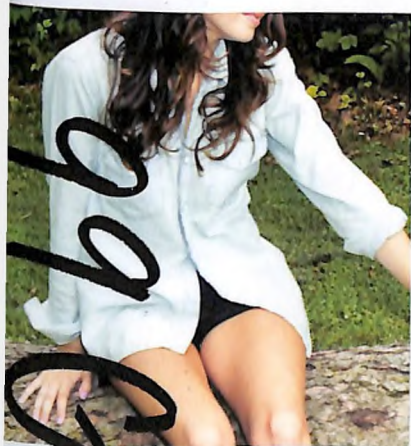
Kirkus Reviews

COTUGNO

KATIE COTUGNO

99
Gün

1. Gün

Star Lake'e döndüğüm akşam, Julia Donnelly evime yumurta atınca kimsenin olanları unutmadığını anladım: Patrick'le ilişkimi, ağabeyiyle aramızda geçenlerden sonra nasıl berbat ettiğimi. Tüm aileye nasıl zarar verdiğimi. Şimdi yaz boyunca evde hapis hayatı sürdürmeliyim. 99 gün sonra cezam bitecek ve üniversite için buradan ayrılacağım.

4. Gün

Arabamın camına iştirtilen ve hiç de hoş olmayan not, Julia'nın olanları hâlâ atlatamadığını gösteriyordu. Bir el omzuma dokunduğunda kavga etmeye hazır bir şekilde arkamı döndüm. Gabe'di. Okuldan eve dönüyordu ve beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. "Molly Barlow, ne yaşanmış olursa olsun, dönmene gerçekten çok sevindim."

12. Gün

Gabe beni partiye davet etti. Oldukça keyifli vakit geçiriyordum, beni öpmek üzereydi. İşte o an Patrick'i gördüm. Burada karşılaşmayı hiç beklemediğim ve beni asla affetmeyecek Patrick'i.

Yazın bitmesine 87 gün vardı ve tarih tekerrürden ibaretti. Donnelly kardeşlerin arasında kalmak istemiyordum. Ama gerçek şu ki kalbimi çok önceden çalmışlardı...

99
Gün

Pegasus Yayınları: 1706

Gençlik: 330

99 Gün

Katie Cotugno

Özgün Adı: 99 Days

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Işıl Şahin

Düzeltili: Selma Altıntaş Bursalıoğlu

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2017 - Ciltli

ISBN: 978-605-299-246-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Alloy Entertainment & Katie Cotugno, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Rights People, London'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KATIE COTUGNO

99
Gün

İngilizceden çeviren:

Burcu Bingöl

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bu kitap kızlar için.

1. GÜN

Star Lake’e döndüğüm ilk akşam Julia Donnelly evime yumurta attı ve kimsenin olanları unutmadığını böylece anlamış oldum.

Dışarı çıkıp yanımdaki çimenlikte duran annem, leylak renkli Viktorya tarzı boyanmış evin asimetrik duvarından akan yapış yapış sarı sıvıya bakarak, “Ne karşılama ama!” dedi. Pencere-lerden yumurta sarıları akıyordu. Çalılarda yumurta kabukları vardı. Daha sabahın onuydu ve etraf çoktan çürük kokmaya, kabuklar yazın erkenci güneşiyle sülfür kokusu yayarak pişmeye başlamıştı. “Kesin bu yumurtaları da toptancıdan almışlardır.”

“Onları sen alamaz mısın?” Kalbim küt küt atıyordu. Unutmuştum, daha doğrusu bir yıl önce buradan kaçıp gitmeden önce işlerin nasıl sarpa sardığını unutmaya çalışmışım: Julia’nın, idamı gerektirecek ağır suçlarını karşısında bana adaleti göstermek için nasıl da zalimce terör estirdiğini... Bağcıklı botlarımın içindeki ayaklarım sıırılsıklamdı. Başımı çevirip kıvrıla kıvrıla uzanan pa-

tıkaya ve hemen ardında hâlâ uykuda görünen caddeye baktım. Ailesinin külüstürüyle caddeden geçerken çıkardığı işe hayranlık dolu bakışlar atmasını bekliyordum. “Hortum nerede?”

“Bırak böyle kalsın.” Annem, tabii ki hiçbir şeyi büyütmezdi, dalgalı sarı saçlarını geriye atışı fazla tepki gösterdiğimi ifade ediyordu. Annemin gözünde hiçbir şey çok önemli değildi: Amerika Birleşik Devletleri Başkanı da evine yumurta atabilirdi, evi *yamp küil* olabilirdi ama yine de o kadar önemli değildi. Ona, teneffüse çıkarılmadığımız ya da basketbol takımına sonuncu kişi olarak seçildiğim gibi çocukça haksızlıklardan bahsettiğimde, *iyi hikâye* olduğunu söylerdi. *Bu hikâyeyi unutma, Molly. Bir gün iyi bir hikâye olur.* Hikâyeyi hangimizin anlatacağını sormak hiç aklıma gelmemişti. “Alex’i ararım, öğleden sonra gelip temizler.”

“Dalga mı geçiyorsun?” Sesim tiz bir çığlık gibiydi. Suratım sinirden kıpkırmızı olmuştu. Tek istediğim küçülüp minicik olmaktı –bir toz taneciği, bir zerrecik olabilirdim– ancak şehirdeki herkes sürtük olduğumu düşündüğünden ve bunu bana hatırlatmak isteginden, annemin ufak tefek onarım işlerini halleden adamın, evin ön tarafındaki yarı pişmiş omleti temizlemesine izin vermeye hiç niyetim yoktu. “Anne, *hortum* nerede dedim?”

“Ses tonuna dikkat et lütfen, Molly.” Annem kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. Yumurtalı bahçenin kokusuna rağmen annemin de kokusunu alabiliyordum. Bebekliğimden beri sürdüğü o lavantalı ve sandalağaçlı parfümü. Buradan ayrıldığımdan beri de hiç değişmemişti: Her parmağında bir gümüş yüzüğü, üzerinde incecik bir siyah hırka ve yırtık kot vardı. Küçükken, annemin dünyadaki en güzel kadın olduğunu düşünürdüm. o kalın romanlarından birini okurlarına okumak için New York,

Şikago ya da Los Angeles'taki kitapçılara gitmek üzere turneye çıktığında, Donnelly'lerin salonunda yüzüstü uzanır, kitaplarının arkasındaki fotoğrafına bakardım. "Sakın beni suçlama, bunu yapan ben değilim."

Milyonlarca yıl geçse asla dönmek istemediğim bu yerde, çimenlerin üzerinde dönüp anneme çıktım. "Peki, kimi *suçlamamı* isterdin?" diye sordum. Bir an, ben henüz lisedeyken *People* dergisinin nisan sayısında yayımlanan, romanından en şehvetli ve iğrenç sahnelerle dolu alıntıyı ve annemin yazı masasına yaslanıp verdiği o pozun altındaki yazıyı gördüğümde nasıl buz kestiğimi ve midemin bulandığını anımsadım: *Diana Barlow'un son romanı "Dalgaların Getirdiği" yazarın kızının mahalledeki iki gençle yaşadığı karmaşık ilişkiye dayanıyor.* İşte o anda kaburgalarım, karnıma ve omuriliğime öyle sancılar saplanmıştı ki... Artık herkes neler olup bittiğinden haberdar olacaktı. "Kim?"

Annem bir anlığına hayatından bezmiş gibi göründü, gösterişli olsa da görüldüğünden yaşlı duruyordu. Beni evlat edindiğinde kırklarında olmalıydı, şimdiyse altmışına merdiven dayamıştı. Sonra gözlerini kırıştırmasıyla o ifade yok oldu. "Molly..."

"Tamam, bir şey deme." Onu susturmak için elimi kaldırdım, bu konunun açılmasını hiç ama hiç istemiyordum. Burada olmaktansa herhangi bir yerde olmayı yeğlerdim. Boston'daki üniversiteye başlamama doksan dokuz gün kaldığını kendime hatırlatıp dururken, derin bir nefes alıp olabildiğince hızlı koşarak en yakın otobüs terminaline gitme dürtüme ket vurmaya çalışıyordum. Ancak bacaklarımın bir önceki seneye kıyasla o kadar hızlı olamayacağını kendime itiraf etmeliydim. Doksan

dokuz gün sonra  niversiteye gitmek üzere buradan ayrılacaktım ve mevzu kapanacaktı.

Annem bahçede durmuş bana bakıyordu: Her zamanki gibi ayakları çıplaktı, tırnaklarında siyah ojeler ve ayak bileğinde Carole King gibi ya da bir motosikletli çetesinin ilk kadın  yesiymiş esine dikenli g l dövmesi vardı. *Bir gün harika bir hikâye çıkaracaktı.* Bunu o söylemiş, neler olacağınan anlatmıştı, bu yüzden ona en kötüsünü, yani en büyük sırrımı, hayatımdaki en önemli şeyi anlattıktan sonra bu konuda  oksatan bir kitap yazmıştı ve buna hâlâ bu kadar şaşırmamın bir  lemi yoktu.

Sonunda, “Hortum, kulübede,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Boğazıma yerleşen yumrunun geçmesi için yutkunup arka bahçeye yönelirken, telaşla sırtımdan süzülen soğuk ter yüzünden huzursuzca kıvranıyordum. Evin mavi-gri gölgesinde gözden kaybolana kadar ağılamadım.

2. GÜN

Ertesi günü odamda, Clint Eastwood filmlerinin birinin üçüncü çeyreğinde gördüğümüz yaralı bir kaçak gibi pencere panjurlarım kapalı, şekerleme yiyip dizüstü bilgisayarında garip belgeseller izleyerek geçirdim. Annemin huysuz, yaşlı tekir kedisi Vita, aklına estiği gibi odaya girip çıkıyordu. Her şey bıraktığım gibiydi: Mavi-beyaz çizgili duvar kâğıdı, neşe saçan sarı halı ve yatağımdaki o yumuşak, gri yatak örtüsü olduğu gibi duruyordu. Annemin tasarımcı bir arkadaşının ben henüz bebekken yapıp hediye ettiği *Golly, Molly* çalışması, lise sondaki koşu derecelerimi kaydedip astığım pano ile Julia, Patrick ve Gabe'le Donnelly'lerin çiftlik evinde çekildiğimiz ağzım açık güldüğüm fotoğrafla yan yana çalışma masamın üzerinde asılıydı. O makalenin *People* dergisinde yayımlanmasının ardından derhal Star Lake'ten ayrılma telaşıyla unuttuğum saç fırçam zihnimde pek çok kördüğümle sürüne sürüne geri dönmemi bekliyor gibi hâlâ şifoniyerimin üzerindeydi.

Odanın bir köşesinden, arkasına karmik bir mıknatıs iliştirilmişçesine bu fotoğrafa bakıp duruyordum. Sonunda, güçbela yataktan kalkıp daha yakından bakmak için fotoğrafı elime aldım: Bu fotoğraf, lise birinci sınıfı bitirdiğimiz yaz Patrick'in ailesinin verdiği partide çekilmişti. O zamanlar Patrick'le çıkıyorduk. Üç Donnelly ve ben, çiftlik evinin arkasındaki ambarda eski püskü bir kanepeye yayılmıştık. Julia çemkirmekle meşgulken, Patrick sıkıca belime sarılmıştı kavuşturmuştu. Gabe bana bakıyordu ama bunu her şey olup bittikten sonra fark edebilmiştim. Bu aptal fotoğrafı elimde tutmak bile yarama tuz basmak gibiydi.

Patrick bu yaz eve dönmeyecekti, onu Facebook'ta gizli gizli takip ettiğim için biliyordum. Colorado'da gönüllü olarak çalışacağı bir programa katılmıştı. Küçükken evlerinin arkasındaki koruda koşup oynadığımızda hep hayal ettiği gibi. Orman temizlemeyi ve yangınlarla başa çıkmayı öğrenecekti. Kasabada onunla karşılaşmama ihtimal yoktu.

Bu konuda hayal kırıklığı yaşamam için de bir sebep yoktu.

Fotoğrafı ters çevirip masamın üstüne bıraktım ve yatağıma döndüm. Yorganımın altına girerken, Vita'yı haliya doğru ittim. Yokluğumda köpekle odama çöreklenmişlerdi, yatak örtüsündeki kıllar bunu açıkça gösteriyordu. Çocukken burada yaşamak, kendimi prenses gibi hissetmemi sağlıyordu, annemin perili evinin üçüncü katında bir kuleye kilitlenmiş gibiydim. Lise mezuniyetinin ardından henüz bir hafta geçmiş olmasına rağmen, hâlâ sihirli bir kuleye hapsedilmiş ve gidebileceğim başka hiçbir yer yokmuş gibi hissediyordum.

Şekerlemelerin sonuncusunu plastik ambalajından çıkarıp yerken Vita hemen yanıma, yastığının üzerine zıpladı. "Dışarı

Katie Cotugno

ık, Vita,” diye emredip onu tekrar nazikçe ittiğimde, kibirle kuyruğunu sallayarak kapıdan çıkışı karşısında gözlerimi devirmeden edemedim. Az sonra yine yanımda biteceğinden adım kadar emindim.

3. GÜN

Vita gelmedi.

4. GÜN

Imogen da gelmedi. Star Lake'te yaz boyunca devam edecek sürgün hayatımı düşünürken, onunla tekrar karşılaşma düşüncesinin bu durumu çekilmez kılabilecek tek şey olduğunun farkındaydım ancak *selam, ben döndüm* ve *birlikte bir şeyler yapalım mı* mesajlarıma cevap alamamıştım. O da benden nefret ediyor olabilirdi. Imogen'la birinci sınıftan beri arkadaştık, lise ikinci sınıftayken, öğlenleri kantinde masamızdaki herkes çaktırmadan kaçarken ve fısıldaşmalar gittikçe daha kötü bir hal alırken hep yanımda olmuştu. İşin kötüsü, lise sonuncu sınıfı, Arizona, Tempe'deki çölün ortasında bir füze deposunu andıran yatılı kız okulu Bristol'da okumak için Star Lake'ten ayrılırken ona veda bile etmemiştim.

Daha doğrusu gölgelere sığınarak bir şeylerden kaçmaya çalışıyordum.

Ertesi gün tam doksan altı saattir insanlarla iletişim kurmamış durumdaydım, bu da kolay bir şey değildi, bu yüzden annem temizlikçisinin geldiğini haber vermek için odamın kapısını tıkladığımda, odanın zemininde biriken kirlilerimin arasından temiz bir şort bulup üzerime geçirdim. Tişörtlerim ve iç çamaşırlarım hâlâ devasa spor çantamdaydı. Sonunda eşyalarımı çantadan çıkarıp yerleştirmek zorunda kalacaktım elbette ama aslında üç ay boyunca kıyafetlerimi valizimden çıkarmadan yaşamayı tercih ederdim. Eğildiğimde eski spor ayakkabılarımın çalışma masamın altında olduğunu fark ettim, bağcıkları en son giydiğimde olduğu gibi bağlıydı... Hani şu makalenin yayınladığı ve ulusal bir yayımdan koşarak kaçabileceğimi düşündüğüm gün. Olabildiğince hızlı koşmuştum.

Yolun topraklı tarafına gidip kusmuştum.

Vay canına! Bu hatırayı zihnimden atmaya çalışırken Donnelly'lerle çekildiğim fotoğrafımı elime aldım. Hâlâ geçen gece bıraktığım yerde, çalışma masamın üzerinde ters çevrilmiş duruyordu, sonra da komodinin çekmecesine tıktım. Ardından botlarımın bağcıklarını bağlayıp üzerime düzgün bir kıyafet geçirdim ve uzun zamandır ihmal ettiğim ihtiyar Passat'a atlayıp Star Lake'e gittim.

Hava, camları açabileceğim kadar ılıktı. Şehir merkezini oluşturan o kısa medeniyet mesafesinde ilerlerken 4 numaralı otobanın iki yanında uzanan çamların arasından bile gölün o küflü kokusunu alabiliyordum. Anacadde küçük ve karışık bir yerdi. Pek çok lokanta ve sinekli bakkalla, 1982'den beri kullanıma açılmamış bir paten sahası vardı. Hatırlayabildiğim kadarıyla, bu bölge o dönemlerde pek çok kişinin uğrak yeri. Göl kıyısı ve Catskills Dağları'nın uçsuz bucaksız yeşil etekleri, altmışlarda ve

yetmişlerde gayet popüler bir tatil yeri idi ancak Star Lake daha sonra geçmişteki o ihtişamına bir daha asla kavuşamadı. İnsanda, büyükannesi ve büyükbabasının balayında tercih ettikleri yere yanlışlıkla gelmiş izlenimi bırakıyordu.

Donnelly'lerin pizzacısının önünden geçerken hızlandım, Imogen'ın lise ikideyken çalıştığı Fransız Kafesi'ne gelinceye dek görünmemek için sürücü koltuğunda bir çete üyesi gibi iyice aşağı kaydım. Kapıyı açtığımda yeni çekilmiş kahve çekirdeklerinin kokusu ve radyoda çalan hüznü bir parça karşıladı beni. Mekân neredeyse boştu, sabahın geç saatlerinin o dingin sessizliğine bürünmüştü. Simsiyah saçları gözlerinin önüne düşmüş Imogen tezgâhın arkasındaydı, kapıya asılı çanların çingırdadığını duyunca başını kaldırdı, o güzel yüzünden bir an bir suçluluk duygusu, garip bir telaş ifadesi geçti.

Kendini toparlayınca, "Aman Tanrım," diyerek tezgâhın arkasından çıkıp hızla yanıma geldi. Samimiyetsiz bir şekilde beni kucakladı, ne kadar büyüdüğümü görmek isteyen ihtiyar bir teyze gibi elleriyle omuzlarımdan tutup bir adım gerileyerek bana baktı. Arizona'dan ayrıldığımdan beri tam yedi kilo almıştım ve bu konuya değinmeyeceğinden emin olsam da Imogen'ın gözünden kaçmadığını görebiliyordum. "Demek döndün!"

"Döndüm," derken sesim tuhaf çıkmıştı. Fransız Kafesi ön-lüğünün altında tıril tıril bir yazlık elbise vardı, elindeki kocaman mavi mürekkep lekesine bakılırsa, küçükken yaptığı gibi yine bir şeyler çiziyordu. Her yıl doğum gününde, resim malzemeleri satan güzel mağazalardan yeni bir keçeli kalem seti alıp ona hediye ederdim. Tempe'deyken de internetten sipariş edip adresine göndermiştim. "Sana gönderdiğim mesajları aldın mı?"

Imogen başını evet ve hayır karışımı bir şekilde sallayınca ne kastettiğini anlamadım. “Evet, son zamanlarda telefonum garipleşti de...” derken sesi, ne söyleyeceğini bilemezmiş gibi sonunda tiz bir hal almıştı. Sonra da omuzlarını silkti. Ortaokuldan beri boyu bir seksen olduğu halde her zaman garip bir zarafeti vardı. Bir şekilde kimse onunla dalga geçemezdi. “Kendi kendine bir şeyleri siliyor; yeni bir telefona ihtiyacım var. Gel, sana bir kahve ısmarlayayım.” Tezgâha geri döndü, oturunca yıkılacak gibi görünen kanepelerde uzun süre oturmayı planlayan insanlara verdikleri kupaların durduğu rafı geçip kâğıt bardaklardan birini bana uzattı. Bunun bir mesaj olup olmadığından emin değildim. Ödeme yapmaya çalışınca sinek kovar gibi elini salladı.

“Teşekkürler,” dedikten sonra çaresizce gülümsedim. Onunla havadan sudan konuşmaya pek alışkın değildim. “Demek, Rhode Island Tasarım Okulu, ha?” demeyi başardım... Instagram’a, Rhode Island Tasarım Okulu tişörtüyle poz verdiği selfie’sini yüklemişti, herhalde sonbaharda oraya gidecekti. Sözcükler ağızımdan çıkarken onun hakkındaki bir şeyi bu şekilde öğrenmiş olmamın ne kadar acıklı olduğu fark ettim. Oysa birbirimize her şeyi anlatırdık, yani *neredeyse* her şeyi, en azından bir zamanlar. “Sonbaharda komşu olacağız, Providence ve Boston.”

“Ah, evet,” dedi Imogen kafası karışmış gibi. “Sanırım aralarında bir saat kadar bir mesafe var, değil mi?”

Ne kastettiğini pek anlayamadan, “Evet, ama bir saat çok bir şey sayılmaz,” diye yanıtladım. Sanki aramızda bir uçurum vardı ve nasıl bir köprü inşa edeceğimi bilmiyordum. “Bak, Imogen...” diye başladım, sonra birden garip bir şekilde duraksadım. Birden ortadan kaybolduğum için ondan özür dilemek istedim. Annem

ve Julia'dan bahsetmek, burada doksan beş gün daha kalacağımı ancak çok korktuğumu ve yanımda duracak insanlara ihtiyacım olduğunu söylemek istedim. Imogen'a her şeyi anlatmak istiyordum fakat başka bir sözcük söyleyemedim, önlüğünün cebindeki telefonundan mesaj sesi duyuldu.

Bir şeyleri kendi kendine silen bir telefon olsa da demek hâlâ çalışıyordu. Imogen'ın yüzü, teni güneşte yanmış gibi kıpkırmızı oldu.

Derin bir nefes aldım. "Peki," diyerek dolaşmış, dalgacı, kah-verengi saçlarımı kulaklarımın arkasına attığım sırada kapı açıldı ve yoga matlarıyla, sohbet edip duran pek çok kadın içeri daldı ve siparişlerini yağdırmaya başladılar.

"Sonra görüşürüz, tamam mı?" derken omuzlarımı hafifçe silktim. Imogen başıyla onaylayıp el salladı.

Arabamı park ettiğim kaldırıma çıkarken, yolun karşısındaki Star Lake'in tek kitapçısının vitrinindeki YÖREMİZİN YAZARI posterini görmezlikten geldim. *Dalgaların Getirdiği*'nin bir milyon kopyası 6,99 dolara oldukça ucuz bir fiyattan satıştaydı. Haysiyetimle birlikte. Kitabın varlığını yadsımaya öyle çok enerji harcıyordum ki son ana kadar aracın sileceğinin altına sıkıştırılmış notu fark etmedim. Bir Çin Restoranının mönüsünün arkasına Julia'nın alametifarikası pembe keçeli kalemle şöyle yazılmıştı: *pis sürtük*.

Telaş hissi önce soğuk ve nemliydi, her zerremden boşanıyordu sonra yerini, utanç kaynaklı bir sıcak basmasına bıraktı. Midem altüst olmuştu. Uzanıp mönüyü sileceğin altından çekip aldım. Avcumda sıkıttığım kâğıt buruşup ıslak ve yapış yapış bir hal aldı.

Donnelly'lerin doksanların sonlarında aldıkları büyük, zeytin yeşili emektar arabaları, biz lise ikideyken Patrick'in geri geri

giderken posta kutusuna çarpması sonucu göçen kaputuyla o blokun ucundaki sokak lambasının altında duruyordu. Üçü de sürücülüğü bu arabayla öğrenmişti. Lise birinci sınıftayken Gabe bizi okula bıraksın diye yine aynı külüstüre sıkış tepiş doluşurduk. Trafik ışıkları yeşile dönünce hızla uzaklaşan Julia'nın kuzgun karası saçları güneşte parlıyordu.

Mönüyü avcumun içinde sıkarak top haline getirip yolcu koltuğuna atmadan önce üç kez derin nefes aldım, arabaya binip trafiğe çıkmadan önce de iki derin nefes daha... Ellerimin titremesine mani olabilmek için direksiyonu sıkı sıkı kavradım. Daha ben ağabeyleriyle tanışmazken, Julia arkadaşımdaydı. Belki de benden en çok onun nefret etmesi normaldi. Makale yayımlandıktan kısa bir süre sonra onunla burada karşılaştığımı hatırlıyorum. Elimde sütlü kahvemle orada dikildiğimi fark ettiğinde yüzündeki o katıksız nefret ifadesini de...

“Neden her yerde karşıma çıkıyorsun, Molly?” diye sorarken o kadar bunalmış görünüyordu ki, sanki tekrar tekrar karşılaşmamıza bir çözüm bulabilmek için gerçekten bir yanıt bekler gibi bir hali vardı. “Tanrı aşkına, neden buralardan çekip gitmiyorsun?”

O öğleden sonra eve gidip Bristol'a telefon ettim.

Aslında, sahiden de gidecek başka bir yerim yoktu: Tek yapmak istediğim kendimi eve kilitlemek, okyanuslar ya da başka şeyler hakkında belgesel seyrederek yorganımın altından çıkmamaktı fakat daha önce planladığım gibi benzin istasyonunda durup arabanın deposunu doldurmaya ve biraz daha şekerleme almaya kendimi zorladım.

Bütün yazı böyle geçiremezdim.

Geçirebilir miydim?

Benzin pompasına kredi kartımı okuturken kocaman bir el omzuma dokundu. “Defol git buradan!” dedi boğuk bir ses. Söylenenin bir emir değil de sonu ünlemle biten bir cümle olduğunu fark edemedim, kalbim küt küt atarak kavga etmeye hazır bir şekilde arkamı döndüm.

Gabe olduğunu fark edemedim.

“*Eve* mi döndün?” diye sorarken inanamıyor gibiydi. Güneşte yanmış yüzünde kocaman, halinden memnun bir sırıtış belirdi. Üzerinde yıpranmış haki bir şort, güneş gözlüğü ve Notre Dame tişörtü vardı. Döndüğüme, şimdiye dek karşılaştığım herkesten daha çok sevinmiş görünüyordu.

Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım.

Gabe gözlerini bile kırpmadı. “Hey, hey,” dedi usulca, sonra beni kollarının arasına alıp sıkı sıkı bağrına bastı. Çiftçilerin kullandığı el yapımı sabun ve güneşte kurutulmuş çamaşır gibi kokuyordu. “Molly Barlow, ağlıyor musun?”

Tişörtüne sümüklerim yapışırken, “Ağlamıyorum,” diye itiraz ettim. Geri çekilip gözlerimi silerek başımı iki yana salladım. “Aman Tanrım, ağlamıyorum, özür dilerim. Bu, çok utanç verici. Selam.”

Gabe hâlâ gülümsüyor ama biraz şaşkın görünüyordu. “Hey,” deyip elinin tersiyle yanağımdan süzülen yaşları sildi. “Evet, şöyle diyelim, hoş geldin, nasılsın, Star Lake’in sıcacık bağrına dönmeyenin tadını çıkardığını görüyorum.”

“Hıhı.” Burnumu çekip kendimi toparladım. Yani elimden geldiğince... Tanrım, bir dost yüzü görmeye bu kadar muhtaç olduğumun farkında değildim, bu çok komikti. Tamam, muhtaçtım ama dost yüzü görünce kendimi böyle koyuverceğimi

bilemezdim. “Hakikaten şahane.” Passat’ın açık penceresinden uzanıp buruşturduğum mönüyü alıp ona uzattım. “Mesela, kız kardeşinden eve döndüğüme ne kadar sevindiğini belirten bir kart aldım.”

Gabe kâğıdı düzleştirip ne yazdığına baktıktan sonra başını salladı. “Tuhaf,” derken yüzü, gecenin bir yarısı gölün durgun suları gibi dingin görünüyordu. “Bu sabah benim arabama da aynı notu bırakmış.”

Gözlerim fal taşı açıldı. “Gerçekten mi?”

“Hayır,” diyen Gabe, suratımı ekşitince sırtıttı. Sonra gözleri gölgelendi. “Aslında ciddiym, iyi misin? Bu yaptığı ne kadar manyak ve korkunç bir insan olduğunu gösteriyor.”

İç geçirip gözlerimi devirdim. Hem kendime hem de yarattığım bu mide bulandırıcı absürd kördüğümün yol açtığı duruma. Ona, “Bu... her neyse,” derken sinirlerim sağlammış ve olanları aşmışım gibi davranmaya çalışıyordum. “İyiym. Gördüğün gibi.”

“Ama aslında bu haksızlık, öyle değil mi?” dedi Gabe. “Yani, sen pis bir sürtüksen, ben de pis bir sürtüğüm.”

Güldüm. Bunu yüksek sesle dile getirmesi büyük saçmalık gibi gelse de kendimi tutamadım. Olup bitenlerin ardından bu meseleyi hiç konuşmamıştık, yani kitap satışa sunulduktan ve makale yayımlandıktan sonra dünya başımıza yıkılacak gibi olduğunda bile. Belki de üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki konu önemini yitirmeye başlamıştı, belli ki sadece onun için böyle olmuştu. Tanrı biliyor ya, bu konu benim için hâlâ büyük bir meseleydi. “Kesinlikle öylesin,” diyerek ona hak verirken, mönüyü avcunda sıkıp omzunun üzerinden arkaya fırlatışını ve kâğıdın benzin pompasının hemen yanındaki çöp kovasından

birkaç metre öteye düşüşünü izledim. Ona bakıp buruk bir şekilde sırıtarak, “Yerlere çöp atma,” dedim.

“Yaz bir yere,” dedi Gabe. Belli ki iyi bir vatandaş olma konusunda kurallara uyup uymamak umurunda değildi. Lise sondayken öğrenci konseyi başkanındı. Patrick, Julia ve ben okulun her yerine posterler asmıştık. “Bak, insanlar salak. Kız kardeşim de salak. Kardeşim de...” Benden uzaklaşıp omuzlarını silkti. O dağınık kahverengi bukleleri kulaklarının üzerine düşüyordu, kız ve erkek kardeşlerine göre daha açık kumraldı. Patrick’in saçları neredeyse siyahtı. “Neyse, sonuçta kardeşim kardeşimdir ama burada değil zaten. Sen neler yapıyorsun, çalışıyor musun?”

“Ben... henüz bir şey yapmıyorum,” diye itiraf ederken her şeyden elimi eteğimi çektiğimi fark edince utandım. Burada beni görmek isteyen hiç kimse olmadığı için küçük düşmüş hissediyordum. “Genelde, saklanıyorum.”

Gabe başını sallayarak onayladı. “Peki, yarın da saklanıyor mu olacaksın?”

Hatırlıyorum da bir keresinde, sanırım on ya da on bir yaşındaydım, gölde bir cam kırığının üzerine basmışım, Gabe beni eve kadar sırtında taşımıştı. Bir sene boyunca Patrick’e yalan söylediğimizi hatırlıyorum. Yüzüm, gözlerimde yaş kalmayınca dek ağlamışım gibi yer yer şişmişti, kafam, içine pamuk doldurulmuş gibi görünüyordu. Sonunda, temkinli bir şekilde, “Bilmiyorum,” derken, kendime rağmen bunu söylediğim için şaşkındım. Belki biteviye yalnızlığımdan kaynaklanıyordu, ancak Gabe’le karşılaşmış olmak, tozlu bir yolda bir dönemece gelmişim gibi, bir şeyler olacakmış gibi hissetmeme neden oluyordu. “Büyük ihtimalle. Neden?”

99 Gün

Gabe bir seremoni y netiyormu  asına sırttı. Biraz heyecana ihtiya ım olduğunu bilen ve ihtiya ımı giderebilecek biriymi  gibi davranıyordu. Tek dediği, “Seni sekizde alırım,” oldu.

5. GÜN

Gabe tam zamanında gelmişti, dışarıda olduğunu haber vermek için külüstür kamyonetin kornasına iki kez sertçe bastı. Döndüğünden beri ilk kez merdivenden bu kadar hızlı indim, botlarım ahşap zeminde pat pat ses çıkarıyordu. Saçlarım uzundu, açık bırakmışım.

Annem çalışma odasından, “Dışarı mı çıkıyorsun?” diye seslendi. Şaşırmış gibiydi, şu ana kadar sosyal çevremi Vita, Oskar ve daha önce seyrettiklerinizi referans alarak size tavsiyede bulunan Netflix robotundan ibaret olduğuna bakılırsa şaşırmakta haklıydı da. “Kiminle?”

Neredeyse söylemeyecektim, yalan söyleme dürtüsü refleks halini almaya başlamıştı. Bir kez daha “Oprah’ın Kitap Kulübü”ne kurban gitmek istemiyordum. Sonra umurumda olmadığına karar verdim. “Gabe’le,” derken, sesim meydan okur gibi çıkmıştı. Cevap vermesini beklemeden dışarı çıktım.

Gabe garajın önünde bekliyordu. CD-çalarından, Bob Dylan'ın aşına olduğum boğuk sesi alçak bir tonda duyuluyordu. Anne ve babası hippiydi. Patrick ile Julia beş yaşına basana dek Chuck'ın saçları omuzlarına kadar uzundu. İkimiz de evlerindeki kasetçalardan hippie parçaları dinleyerek büyümüştük. Ben yolcu koltuğa geçerken, "Hey, yabancı," dedi hiç de öyle olmadığımı anlatan bir sesle. "Bugün kimin yuvasını yıktın?"

Homurdandım. Emniyet kemerimi takıp gözlerimi devirirken, "Henüz kimsenin," dedim. Tuttuğum nefesi verinceye dek bu anı beklemenin bende yarattığı gerilimin farkına varmamıştım. Elbette gergin olmama gerek yoktu, anaokulundan beri tanıdığım Gabe'den bahsediyorduk; yani kelimenin tam manasıyla suç ortağım olan Gabe'den. "Daha çok erken. Biliyorsun."

On beş dakika sonra kasabadan uzaklaşmış, biz daha çok küçükken annesi ile babasının bizi götürdüğü, yol kenarında bir otoparkta, karavanıyla sosisli sandviç servisi yapan Franks'e varmıştık. Etraf Noel ışıklarıyla çevriliydi. Nem, kat kat sürülmüş boya ve cila sebebiyle yapış yapış olmuş piknik masaları vardı. Aileler kalabalık ve gürültücü gruplar halinde dondurma yiyorlardı. Bebeğin biri kendi pusetini itip etrafta dolanıyor, küçük bir kız da alacakaranlığın o derin mavisindeki çocuk parkında oynuyordu. Ödeme yapmak için kuyrukta beklerken Gabe'in kolu benimkine değdi. *Gabe, daha yakışıklı olmuştu*, ya da bana öyle geliyordu, onu son gördüğümünden beri omuzları iyice genişlemişti. Onu en son iki yıl önce, Notre Dame'a gitmek üzere buradan ayrılırken görmüştüm. Boyu insanı şaşırtacak derecede uzamıştı.

Boş masalardan birine oturduk, botlarımız ve Gabe'in fiyakalı deri terlikleri bankın üzerinde yan yanaydı. Elinde, soğan hal-

kalarıyla dolu kocaman bir kâğıt tepsi, havada kızarmış hamur ve ızgara kokusu vardı. Yanımda duran bedeni ılıktı, Patrick bir daha yüzümü asla görmek istemediğini söyledikten sonra hiçbir erkeğe bu kadar yaklaşmamıştım. Tempe’de, kimseyle çıktığım söylenemezdi. “Evet, neden geri döndün bakalım?” diye sordu Gabe.

Gazozumdan bir yudum alırken, dizimin etrafında gezinen sivrisineği elimle kovaladım. “Okul bitti,” dedim omuzlarımı silerek. “Mezun olduktan sonra gidecek bir yerim yoktu. Aslında kaçabilirdim ama...”

Gabe, “Saklanamazdın,” diye cümlemi tamamlarken dün benzincide yaptığımız konuşma kulağımda yankılandı. Tebessüm ettim. Bir dakika boyunca huzurlu bir sessizlik oldu, onunla bu şekilde vakit geçirmek garip geliyordu. Her şey olup bitmeden önce en az yakın hissettiğim Donnelly oydu. Ona sırlarımı anlatmazdım... Patrick’le aramız bozulana kadar elbette. Gabe hiçbir zaman gizlimi saklımı bilen biri olmamıştı. Belki de bu yüzden artık benimle bir ilişki olabilecek tek kişi oydu.

Sosisli sandviçlerimizi yerken Gabe, Indiana’da biyoloji okuduğu okulundan ve bu yaz burada kalıp pizzacıda annesine yardım edeceğinden bahsetti.

“Annen nasıl?” diye sorarken, Connie’nin kalın ve gri atkuyruğu ile tatlı gülümsemesini, Chuck öldükten sonra origami bir kuğu gibi boynunu bükme yerine sırtını nasıl da dikleştirdiğini düşünüyordum. Gabe, Patrick ve Julia’nın babası mutfak masasında kalp krizi geçirdiğinde ben on dört yaşındaydım. Bir akşam onlara yemeğe gitmişim. Yemekte Gabe ile Patrick motorbotları *Sally Forth*’u hortumla yıkama sırasının kimde olduğu konusunda

tartışıyordu. Connie bir sonraki yaz motorbotu satmıştı. Dükkânı bir başına idare ediyordu.

Gabe, “İyi,” deyince gülümsedim. Saçma sapan şeyler hakkında sohbet ettik: Birkaç hafta önce tüm arkadaşlarının, anneleri gibi giyindikleri bir kostümlü baloya gittiğini anlattı, televizyonda neler izlediğimizden bahsettik. Seyrettiğim onca belgeselden Yasaklar ve Kıtalararası Demiryolları hakkında öğrendiğim zekâ pırıltısı saçan gerçekleri, çene ishaline uğramış gibi anlattığımda Gabe, “Vay be,” dedi, “demek insanlarla iletişim kurmaya hasret kaldın, ha?”

“Kapa çeneni,” dedim gülerek. Yüzünde suçluluk hissiyle dolu bir sırıtsıyla son soğan halkasını bana uzattı. Yüzümü ekşitse de soğan halkasını aldım, ne de olsa haksız sayılmazdı.

“Şey,” dedi Gabe, hâlâ gülümsüyordu. Gözleri koyu göl mavisiydi. Otoparktaki araçlardan birinin motoru çalıştı ve araç otoparkı terk ederken parlak ışık yayan farları yazın o karanlığını bir huzmeyle aydınlattı. “Molly Barlow, ne olursa olsun geri dönmene gerçekten çok sevindim.”

6. GÜN

Ertesi sabah, mutfaktaki tezgâhın arkasından, gördüğüne inanmıyormuş gibi bakan annem, “Affedersin, sen gülümsüyor musun?” diye sordu.

Elimdeki kahve fincanına bakıp sııttım fakat cevap vermedim.

7. GÜN

Sabahın erken saatinde uzun zamandır hissetmediğim ancak ne olduğunu hemen anladığım bir dürtüyle uyandım, bir süre nevrresimin altında kalıp, geçsin diye bekledim. Güneşin sarı ışınları huzmeler halinde pencereden odaya doluyordu. Hava serindi ve Star Lake gibi nemli kokuyordu. On dakika şekerleme yaptım. Zihnimde her şeyi evirip çevirdim.

Hayır. hâlâ geçmemişti.

Yataktan kalkıp şifoniyerin çekmecesinden eski püskü bir tayt çıkardım. Belinin ne kadar sıkıldığını ve göbeğimin o yumuşak ve hassas tenini nasıl kestiğini görünce şaşırdım. Suratımı ekşitip spor ayakkabılarımın bir senedir açılmamış bağcıklarını çözmeye başladım.

Muhtemelen, dört yüz metre kadar koştuktan sonra dilim dışarı çıkacak, üzerinden kamyon geçmiş, şişko bir rakun gibi yolun kenarına uzanacaktım.

Ama koşmak istiyordum.

Aşağı indiğimde annem mutfağın bir köşesinde kahve içiyordu. Bu sefer akıllıca davranarak üçüncü kattaki kule odamdan dışarı çıkmam hakkında bir yorumda bulunmadan, ben Oskar'ın deri tasmaını takarken tek kelime etmeden izledi. Yalnızca, "Onu fazla zorlama, tamam mı?" dedi, herhalde hayatı boyunca ilk kez birinden bir başkasını fazla zorlamamasını istiyordu. "Fazla egzersiz yapmıyor."

"Endişelenme," diye mırıldanıp kulaklığımı taktım ve arka kapıya yöneldim. Orman güllerini budayan Alex'e el sallayıp evin önündeki patikadan caddeye çıktım. "Ben endişelenmiyorum."

Ortaokuldayken üç sene boyunca koşu takımındaydım; lise ikiye geldiğimde Bristol beni transfer etmek istemişti. İşte o okulun varlığından bu şekilde haberim olmuştu. Fakat bütün olan bitenden sonra hayatımın en uzun soluklu maratonunu koşarak Tempe'ye gittiğimde, tamamen tükenmiş durumdaydım. Lise sonu tribünde neredeyse hiç kııldamadan geçirdim. Şimdiyse beti benzi atmış Teneke Adam gibi hissediyor, gıcırdaya gıcırdaya hayata dönüyordum.

Dört numaralı otobana paralel ve sonunda daralıp Star Lake Yolu adını alan taşlı bisiklet yoluna yöneldim. Patrick'le hep bu rotada koşardık, yani böyle sıcakken de, gölün kenarları donduğu ve hemen tepemizdeki çam ağaçlarının narin dallarının kar kaplandığı kışın da. Lise ikinci sınıftayken Noel'de ona parlak yeşil bir kazak hediye etmişlerdi ve biz bu iç karartıcı gri manzarada ilerlerken onu izlediğimi, gözüme egzotik bir kuş gibi göründüğünü hatırlıyorum. Onu hep izlerdim, o çevik ve zarif vücudunu... O zamanlar Patrick de ben de ciddi anlamda koşuyorduk, gölün etrafında koşmak, yalnız kalabilmek için bir

bahaneydi. Bir önceki senenin sonbaharından beri çıkıyorduk ama aşkımız hâlâ taze ve heyecan vericiydi, şaşkına çeviren bir sırdu ve sanki bizden önce kimse âşık olmamıştı.

Bir öğlen, turumuzu tamamladıktan sonra, “Gabe, Sophie Tabor’la sonbaharda burada çırılçıplak yüzdüklerini söyledi,” dediğinde çıplak eli, eldivenli elime uzanmıştı. Isınmak için ellerimizi montumun cebine sokmuştum. “Öyle mi?” diye sorarken bu kadar yakınımda olması dikkatimi dağıtmıştı. Sonra burnumu kırıştırmıştım. “Sence de *çırılçıplak yüzmek* çirkin bir ifade değil mi? Bana itici geliyor. *Rutubet* kelimesi gibi.”

“Ya da *külot*.”

“*Külot* deme,” demiştim.

“Özür dilerim.” Patrick sırtarak gölün buzlu kıyısı boyunca yürürken bana omuz atmıştı. Kış bulutlarının arasından belli belirsiz bir güneş ışığı huzmesi belirmişti. “Biz de denemeliyiz.”

“Neyi?” diye sormuştum dalgınlıkla. Sonra, “Çırılçıplak yüzmeyi mi?” diye düzeltmiştim. Önce yeri kaplayan kalın kar tabakasına, sonra da ona bakmıştım. “Denemeliyiz, öyle mi?”

Patrick, “Şimdi değil elbette,” diye açıklama getirirken montumun cebindeki eliyle elimi sıkmıştı. “Bir taraflarımın çözülmesini beklemeden mezun olmak isterim, teşekkürler. Ama havalar ısındığında, evet. Bence yapmalıyız.”

Dondurucu beyaz ışıktaki, şaşkınlık ve merakla ona bakmıştım; birden içim ürpermişti. Şimdiye dek sadece öpüşmüştük. “Bu yaz,” diye onaylayıp dudağının yanına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarımda yükselmiştim. Patrick bana dönüp yüzümü avuçlarının arasına almıştı. Usulca, “Seni seviyorum,” dediğinde gülümsemiştim.

“Ben de seni seviyorum.”

Bu anının fiziksel olarak bünyemde yarattığı efordan mı bilmiyordum ama henüz bir buçuk kilometre bile koşmamıştık ki Oskar’la durup yürümeye başladık. Yollar ağaçlarla kaplıydı ve dönüp dolaşıp buraya çıkıyorlardı. Çok nadiren araç geçiyordu. Ağaçlar yolu gölgelik gibi örtüyordu, yine de V-yaka tişörtüm sıırıslıklam olmuştu. Sabah ayazı da yerini sıcağına bırakmaya başlamıştı. Star Lake Pansiyon’una giden dönemeci geçtikten sonra bir hevesle köpeğin tasmaını çekıştırıp o eski pansiyonun bulunduğı açıklığa giden çakıltaşı patikadan aşağı inmeye başladım. Karşıya bakınca uzaktaki Catskills Dağları görünüyordu ve gölün, dağın etekleriyle buluştuğı yerler güneş ışığında parıldıyordu.

Buradan ayrılmadan önce bu derme çatma pansiyonda tam üç yaz geçirmiştim; göl kenarında havlu dağıtmış, lobideki küçük hediyelik eşya dükkânında çalışmışım, bizim okuldan hemen hemen herkes orada çalışıyor, ya garsonluk yapıyor ya da havuzda yüzme dersleri veriyordu. Patrick ile Julia pizzacıda vardiya değiştirdiklerinde beni ziyarete geliyorlardı; hatta lise ikinci sınıftayken Imogen, Fransız Kafesi tadilat nedeniyle bir süre kapanınca birkaç ay burada çalışmıştı. Köhne ama eğlenceli bir yerdi, solmuş kabak gülü renginde bir halı ve doğduğum yıldan beri hiç çalışmamış eski tip bir asansörü vardı. Tesis her sezon iflas etmenin eşiğine geliyordu ve nihayet beklenen olmuş gibi görünüyordu: Ana otopark boştu ve ön bahçe kaz dışkılarıyla kaplıydı. Ön verandadaki sallanan sandalyeler insanın içini ürpertecek bir şekilde gölden gelen esintiyle bir ileri bir geri sallanıyorlardı. İçeride bir ışık vardı ama kapıyı itince bomboş

bir lobiye açıldı. Yine her zamanki gibi solmuş çiçek desenli mobilyalar vardı.

Bomboş ve terk edilmiş görüntüsü sebebiyle arkamı dönüp oradan ayrılacakken, ışıkları bir yanıp bir sönen spor ayakkabılarıyla küçük bir oğlan lobiye *Cinnet* gibi dalarak brokerla kaplı kanepelerden birinin üzerine çıkıp zıplamaya, sonra da yemek salonuna giden koridor boyunca koşmaya başladı. Küçük bir çığlık attım.

“Fabian! Fabian, sana buraları mahvetme demedim mi?” Dar kot pantolonunun üzerine New York Polis Departmanı tişörtü giymiş otuzlarında bir kadın, ağır adımlarla lobiye girdi. Tehdit oluşturan bir manyak gibi kapıda dikildiğimi görünce duraksadı. “Siz yeni asistan mısınız?” diye bana sorarken, başını çevirip Fabian’ın koşuşturduğu koridora baktı. Sinirli görünüyordu. Saçları kıvrıkcık bir demet halinde yüzünü çevreliyordu. “Geç kaldınız.”

“Ah, hayır,” diyerek mahcup mahcup başımı salladım. Buraya gelmem garipti. Döndüğümünden beri ne yaptığımı bilmiyordum, istenmediğim yerlerde boy gösterip duruyordum. Sanki yeni hobim buydu. “Affedersiniz; eskiden burada çalışmışım. Kapalı olduğunuzu fark etmedim.”

“Bu yaz tekrar açıyoruz,” dedi kadın. “Yeni bir yönetimle. Aslında Anma Gününde açacaktık ama hayalden öteye geçemedi. Gerçi öyle boş hayaller peşinde koşan biri değilimdir.” Kadının, terli kıyafetlerim ile spor ayakkabılarıma, ıslanmış atkuyruğuma, yer yer kıpkırmızı kesmiş yüzüme baktığını fark ettim. “Siz ne yapınız?”

Bir an Gabe ve Patrick’ten bahsediyor sandım. İşte suçluluk böyle istemsiz bir şeydi, yabancı biri bile kokusunu alabiliyordu.

Sonra bu tesiste çalışırken ne yaptığımı sorduğunu anlayınca açıkladım.

“Gerçekten mi?” derken ilgili görünüyordu. “Şey, şu anda işe alımla meşgulüz. Buranın yeni sahibine asistan arıyoruz. Aslında birini işe almıştım ama geç kaldı ve sen buradasın. Bunu bir işaret olarak alıyorum. İşaretleri görmezden gelemem. Aslında bu durum çocuklarımin sinirlerini bozuyor.”

Elimde olmadan güldüm. Aslında iş aramıyordum, hele de benden nefret eden pek çok insanla sürekli burun buruna olacağım bir iş ama bu kadının tavırlarında ona kanımın kaynamasını sağlayan bir şeyler vardı. Geçen gün benzincide Gabe’le karşılaştığımda hissettiklerime benzer şeyler. “Buranın yeni sahibi kim?” diye sordum.

Kadın bir sırrı varmış da onu benimle paylaşmak istiyormuş, karşısına çıktığıma çok memnun olmuş gibi bakıp kocaman sırıttı. “Ben.” Yumuşacık esmer elini uzatıp gayet kendinden emin bir şekilde elimi sıktı. “Pennsylvania Jones. Penn diyebilirsiniz. Yarın işe başlayabilir misin?”

8. GÜN

Penn'in asistanı olarak ilk işim, Penn'in hazırladığı ve tesisin dört bir yanında kaybolmuş olan bin dört yüz adet yapılacaklar listesini bulup bir araya getirmek oldu. Bir kısmı bardaki kokteyl peçetelerine yazılmış ve mutfaktaki paslanmaz çelik buzdolabına bantlanmıştı, bir diğeri de havuzun kenarındaki aktivite tahtasına çalakalem yazılmış KLOR'du. Hepsini bulduğumdan emin olunca eski bir Star Lake Pansiyonu defterinin yedi sayfasını arkalı önlü doldurdum.

Ofisinin kapısını çalıp listeyi ona uzattığımda masası, karmaşık bir sürü siparişin ve faturalarının altında kalmış gibi görünen Penn, "Ah, aman Tanrım," dedi. Umutsuz sesinde New York Şehri çınliyordu. Penn'in altı yaşındaki oğlu Fabian ile en fazla dört yaşındaki kızı Desi, ben odadayken tek kelime etmemişlerdi. Penn bu sabah, çocuklarıyla geçen ilkbaharda Brooklyn'den buraya

taşındıklarını söylemişti. Çocukların babasından söz etmemiştii, ben de sormamıştım. “Tamam. Bunlara toplantıdan sonra bakarım, tamam mı? Herkese saat ikide lobide olmalarını söyledim. Çörek sipariş edecektim. Bundan sana söz etmiş miydim yoksa bütün gün beynimin bir köşesinde öylece kaldı mı?”

Ofisinden çıkıp loş ışıklı, ahşap panelli koridora yöneldiğimizde, “Söylemiştin,” dedim. “Öğlen dışarı çıkıp bir koşu gidip aldım.”

“Ah, sen hakikaten iyisin,” dedi Penn ama artık onu dinlemiyordum, lobinin kemerli kapısının eşiğinde donup kalmıştım. Büyük taş şöminenin etrafındaki sandalye ve kanepelere bir düzine insan toplanmıştı, yüzleri öyle tanıdıktı ki bir an yerimden kıpırdayamadım... Üç yıl boyunca öğrenci konseyinin sekreterliğini yapan Elizabeth Reese; anaokulundan beri tanıdığım ve neredeyse o zamandan beri çıkan Jake ve Annie. Annie beni fark edince dirseğiyle Jake’i dürttü, her zaman düzgün alınmış kaşları neredeyse alnına değiyordu. Göstere göstere bana arkasını döndü.

Sileceklerime sıkıştırılan “pis sürtük” notunu düşününce birden tüylerim diken diken oldu ve vücudumu ateş bastı. Buradaki herkesin o yazıyı görmüş ya da yazmış olabileceği ihtimalini veyahut hiçbirini yapmamış olsalar dahi hakkımda aynı şeyi düşünüyor olabileceklerini anladım. Ben buradan ayrılmadan önce de durum buydu. Julia bir keresinde, Aile Planlaması Müdürlüğünden arıyormuş gibi beni evden arayıp hamilelik testinin pozitif çıktığını söyleyen bir mesaj bırakmıştı. O zaman tüm bunlara bir tek annem şahit olduğu için ona minnettar kalmıştım. Belki de kitap ve makale yayımlanır yayımlanmaz herkesin bana sırtını

dönmesini hak ediyordum, bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi davranıyorlardı. Ancak bunu tekrar yaşamak istediğim söylenemezdi.

Penn insanların beni fark ettiklerini fark ettiyse, ki fark etmişlerdi çünkü lise sonda birlikte İngilizce dersi aldığımız bir kız eliyle ağzını kapamış yanındaki kişiye bir şeyler fısıldıyordu... Penn fark ettiyse de bir şey çaktırmadı. “Herkes çöreğini aldı mı?” diye başladı. Hızlıca bir toplantı yaptık, onlara *yeni pansiyona hoş geldikleri* söylendi ve antika saati nasıl kullanacakları anlatıldı. Başka kimlerin orada olduğunu görmek için etrafıma bakındım. Bu sabah mutfağı hazırlarken karşılaştığım orta yaşlı bir aşçı ile yamağı, sabah misafir odalarını havalandırmak için o eski pencereleri ardına kadar açan kat görevlileri vardı. Julia’nın amigo kız takımından üç arkadaşı, deri kanepede telgraf kablosuna tünemiş kuşlar gibi oturuyordu, üçünün de saçları aynı şekilde örülmüştü ve kemikli omuzlarına dökülüyordu. Köşede dikilirken üçünün de hor gören bakışları karşısında, sulanmamış bir bitki gibi boynumu bükme yerine dik durmaya çalıştım. Soldaki, gözlerimin içine bakarak sessizce *pislik* dedi. Çınlıçıplak kalmış gibi hissederek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Derimin içinden yılan gibi sıyrılmak istiyordum.

Sonra, çöreğimi aldım, göle bakan arka bahçeye çıkıp yerdeki yaprakları ayağımla iterek kendimi toplamaya çalıştım. Benim yaşlarımda, üzerinde bir şort ve ayağında spor ayakkabı olan, kızıl saçlarını gelişigüzel topuz yapmış bir kız, hortumla plastik sandalyeleri yıkıyordu. Beni görünce birden irkildi, yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. “Kahretsin,” dedi, önce saatine sonra

bana bakarken, açık renk kaşları çatıldı. “Toplantıyı kaçırdım mı? Toplantıyı kaçırdım, değil mi? *Kahretsin.*”

Özür diler gibi, “Ben... Evet,” dedim. “Ama sorun olacağını sanmıyorum. Sana da çörek kalmıştır.”

“İyi o zaman,” dedi elindeki hortumu bırakıp verandaya çıkan basamakları tırmanmaya başlarken bana elini uzattı. Cildi kaymaktaşı gibi bembeyaz olduğundan güneşin altında pembeleşmeye başlamıştı. “Ben Tess,” dedi. “Cankurtaranların amiriyim, yani burada birileri yüzerse öyle olacağım. Şimdilik hortum tutucuyum.” Burnunu buruşturdu. “Özür dilerim, ağzımdan çıkmadan önce daha masum bir şeymiş gibi gelmişti. Siz yeni mi başladınız?”

Bütün gün ilk kez güldüm ve sesim hiç de alışık olmadığım bir şey gibi bir an irkilmeme neden oldu. “İlk mesaim,” dedim. “Yani bir bakıma. Ben Molly, Penn’in asistanıyım.” Ona daha önce burada çalıştığım, sonra taşındığımdan ve yaz ayları için geri döndüğümünden bahsettim. Anlattıklarımı bitirince de birilerinin beni izlediğinden emin bir şekilde çöreğimden kocaman bir ısırık aldım.

Tess başını aşağı yukarı salladı. “O zaman sizi bu yüzden tanıyamadım,” dedi. “Ben yaklaşık bir senedir burada yaşıyorum. Lise sondayken buraya geldim.” Çöreğimi işaret etti. “Onlardan kaldı mı sahiden?”

“Evet, kaldı.” İncecik sinekliği açıp serin ve karanlık pansiyonda Tess’in peşinden ilerledim. “Ayı pençesi bile var.”

Tess homurdandı. Eski tarz döşenmiş, en azından bir düzine tozlu pirinç avizenin asılı olduğu yemek salonundan geçerken, “Böyle bir şans yakaladım,” dedi. “Görkemli şeyler olacağını dü-

şündüm mü düşünmedim mi bilmiyorum. Bir otelde çalışmanın yani? Erkek arkadaşım yaz boyunca burada olmayacak, ben de, ‘Ne kadar mesai yazarsanız yazın, çalışır dururum ve sosyal bir hayatım olmaz,’ diye düşündüm.”

Julia’nın sinir bozan kız arkadaşları topluluğuna bakarak ve *bir sosyal hayata sahip olmamanın* benim tercihim olmadığına değinmeden, “Benim de planım aşağı yukarı bu,” diyerek onunla aynı kanıda olduğumu belirttim. Tess’i şimdiden sevmiştim; kendimi bu dost canlısı muhitin yuva yıkan kadını ve zinacısı olarak tanıtmak ya da bir başkasının beni bu şekilde tanımlaması en son isteyeceğim şeydi. Bu yüzden, “Erkek arkadaşın nerede?” diye sordum.

Biz gidene kadar lobi çoktan boşalmıştı; Tess, çikolata kaplı çöreklerden birini kutudan alıp ısırdı. Ağzındakini çiğnerken, “Colorado’da,” deyip peçete almak için uzandı ve yutkundu. “Kusura bakma, kabalık ettim. Orada gönüllü itfaiyeci olarak çalışıyor. Galiba itfaiyeciler hakkında hayatını değiştirecek bir film falan izledi. Bilmiyorum.” Şaka yapmıştı, bu sefer gülmedim; kalbim yemek salonun soluk renkli halısında bir yerlerde kalmıştı. Göğsümde soğuk, kaygan ve ıslak bir şey varmış gibi hissediyordum.

Hayatını değiştirecek bir film izlemedi, diye düşündüm dalgın dalgın. *Biz daha küçükken bile hep itfaiyeci olmak isterdi.*

“Erkek arkadaşın...” diye başladım ama cümlemini bitiremedim. Onunla çıkıyor olamazdı, bu imkânsızdı. İmkânsız. “Yani şey, adı...?”

Tess gayet sıcak ve kaygısız bir şekilde bana gülümsedi. Dudağının üstünde çöreğin şekerlemesinden bir parça kalmıştı. “Patrick Donnelly,” derken sesinden şefkat akıyordu. Hani en sevdiğiniz şarkı, film ya da insandan bahsederken olduğu gibi. “Neden sordun, onu tanıyor musun?”

En yakın dostumdu. İlk aşkımdı. Ağabeyiyle yattım. Kahrolası kalbini kırdım.

Bir çörek daha almak için uzanırken, “Evet,” deyip manasızca gülümsedim. “Tanıyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu, Tess hâlâ gülümsüyordu ama gözleri buğulanmış, kafası karışmıştı. Sonra birden kafasına dank ettiğini anladım. “*Molly*,” dedi. İsmimi, *Trivial Pursuit* oyunundaki en kilit sorulardan biriymiş gibi söylemişti, sanki o kelime dilinin ucundaymış da doğru zamanda bulamamış gibi. Kaybolmuş gibi. “Vay canına, selam.”

“Selam.” Benden bir adım ötede durduğu halde bu kelimeyi şu dünyada duyulabilecek en garip şekilde söylemiştim. Tanrım, neden evimden çıkma konusunda ısrar ediyordum ki? “Affedersin; acayip davranmaya çalışmıyordum. Fark edemedim...”

“Evet, hayır, ben de.” Tess çöreğin kalanını da yutup burnunu kırıstırarak dertop ettiği peçeteyi masanın boş tarafına bıraktı. Birkaç saniye ikimiz de bir şey demedik. Colorado’daki Patrick’i arayıp bu sabah eski sürtük kız arkadaşıyla tanıştığını söyleyeceğini düşündüm. Patrick’in anlattıkları karşısında ne söyleyeceğiniyse düşünmek istemedim.

Ardından Tess’e, “Tanıştığımıza sevindim,” derken lobiden uzaklaşmayı, buraya geldiğimden beri hiçbir şeyi istemediğim

kadar çok istiyordum. Julia'yla arkadaşlık edip etmediğini merak ettim. Evime yumurta atmasına yardım edip etmediğini de. Ne haltlar karıştırdığımdan bihaber biriyle karşılaşmayı beklemek aptallıktı. Bu işi kabul etmem de aptallıktı. “Ben... Herhalde sonra yine görüşürüz.”

Mutfağa giden koridora yöneldiğimde, “Herhalde,” dedi Tess başıyla onaylayıp elini kendine has bir şekilde havaya kaldırarak. Tüm öğleden sonra boyunca soluğunu hep ensemden hissettim.

Mesaimin bitimine doğru lobideki resepsiyonda oturmuş, reklam verebileceğimiz dergi ve internet sayfalarının listesini çıkarıyordum. Pansiyonun ön kapısı açıldı ve Imogen içeri girdi. Beni fark edince, “Ah, hey!” dedi, kesinlikle irkilmişti ve geçen sabah beni kafede gördüğündeki kadar şaşırılmıştı ama iyi manada değil. “Yine burada mı çalışmaya başladın?”

Dalgalı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp gülümsemeyi denedim. Aramızın böyle olmasının ne kadar garip olduğunu düşündüm, ıslanıp şekli bozulan yapboz parçaları gibi artık birbirimize uyum sağlayamıyorduk. Imogen ben buradan ayrılmadan önce beni hiç hor görmemişti. “Birkaç hafta içinde büyük bir açılış yapacağız,” diyerek her şeye rağmen onunla iletişim kurmaya çalıştım. “Oyunlar ve havai fişek gösterisi olacak. Üç ayak yarışmasına kayıt yaptırmak için mi geldin?”

Imogen başını iki yana sallayıp buzdolabının koşup koşmadığını soran bir çocuğa gülümser gibi anlayışla gülümsedi. “Aslında arkadaşım Tess'i almaya gelmiştim.” Minik yapraklı

elbisesi önden düğmeliydi. “O da burada çalışıyor. Bir şeyler yiyeceğiz, sonra belki Silverton’a gidip bir film falan izleriz.”

Yanağımı ısırđım, tabii ki arkadaştlar, tabii arkadaş olurlardı. Bir an aklıma annemin çok sevdiği *Perde Açılıyor* filmi geldi. Genç aktris tamamen başka bir kadının kimliğine bürünüyordu. “Tess’le tanıştım,” dedim. Imogen’a Patrick’le ilişkilerinin ciddi olup olmadığını, eylül ayından beri mi birlikte olduklarını, Patrick’in onu benden daha mı çok sevdiğini sormak için yanıp tutuşuyordum. “İyi biri.”

Imogen, “Bizimle gelmek ister misin?” diye tiz bir sesle sorarken aslında bu fikre pek sıcak bakmıyor gibiydi. “Belki bir fastfood restoranında bir şeyler atıştırırız ama sen de... İster misin?”

Tanrım, bu bir davet değildi. Imogen’a, “Burada kalıp halletmem gereken işler var,” dedim başımı iki yana sallayarak. Aslında onu özlemiştim. Bu gerçeğı yadsıyamazdım. Küçükken saçımızı hep aynı şekilde tarardık. “Ama sonra bir şeyler yiyebiliriz, sadece sen ve ben, yani arayı kapamaya çalışırız? Ben sana kek alırım, sen de fal bakarsın, olur mu?” Imogen’ın annesi onu tanıdğımdan beri tarot kartlarıyla kafayı bozmuştu; Imogen’a da on üçüncü yaş gününde kart destesi hediye etmişti. Bana hep fal bakardı, tüylü nevresimime zarar vermemeye dikkat ederek kartları yavaşça üzerine serer ve usulca çevirirken fiş sesi çıkardı: kılıç dörtlüsü, pentagram yedilisi. Asılmış adam. Güneş. Ben de ona borcumu, anacaddedeki restorandan aldığım Alman pastasıyla öderdim. Keki kuru, kıtır kıtır ve iğrençti. Hem kek hem de o restoran iğrençti ama Imogen o restorani da keki de diğerlerinden daha çok severdi.

Davet karşısında omuzlarını silkip başını iki yana sallarken küt kâkülleri savruldu. “Artık bunu pek yapmıyorum,” dedi. “Fal bakmayı, yani. Ama olur, akşam yemeği yiyelim, kesinlikle.”

Bir gün kararlaştıralım diyeceğim sırada ikimiz de lobinin öteki tarafından bize yaklaşan Tess’i fark ettik, elinde bir dillim karpuz vardı. Imogen yanımdan o kadar çabuk ayrıldı ki veda bile edemedim. “Gitmem gerekiyor,” diyerek omzunun üzerinden seslendi. Pansiyonun kapısı çat diye kapandı.

9. GÜN

Ertesi gün öğleden sonra pansiyondan eve döndüğümde tükenmiş durumdaydım, mesaimin çoğunu o eski püskü çirkin halı, sabah sökölüp atılabilsin diye yemek salonundaki eski mobilyaları taşıyıp atmaya yardım etmekle geçirmiştim, aslında çalışmak hoşuma gidiyordu, çünkü çalışırken kimse benimle konuşamıyordu. Tek istediğim duş alıp yatağa bahlama dalmaktı. Annem mutfakta bir kitap üzerinde çalışırken litre litre içtiğı buzlu yeşil çayın içine atacağı limon dilimlerini kesiyordu. Üzerinde kot pantolon ile dökümlü bir tunik vardı, ahşap zeminde çıplak ayakla geziniyordu. Bu evde büyümüştü, bebekliğinden beri gıcırdayan bu geniş ahşap zeminde yürümüştü. Yukarıdaki ebeveyn odasında doğmuştu.

Ben ise Farragut, Tennessee Merkez Hastanesi'nde, bana bakamayacak kadar genç bir çiftin çocuğı olarak dünyay gelmişim: *Molly'nin eve getirildiğı akşam*, çocukken uykuya dalmadan önce dinlediğim masallar arasında en sevileniydi. Annem, nevresimin

altında minik ayaklarım onun dizlerine değerken ve saçlarım birbirine karışmış bir şekilde yastığa başımı koyarken bana şunu söylemeye bayılırdı: “Seni ben seçtim.” Değişik şekiller vererek saçımı örmekten hoşlanmazdı. “Seni ben seçtim, Molly bebeğim. Şu dünyada tek istediğim senin annen olmaktı.”

Diana Barlow, başka şeylerde eksik kalmış olsa da hikâye uyduracak hayal gücünden asla yoksun değildi.

Tamam, muhtemelen işin içine biraz editörlük katıyordum. Bebeği olmasını deli gibi isteyen biri olduğu halde, annemin hiç de anaç bir mizacının olmaması bana hep komik gelmiştir. Aslında soğuk nevale bir insan da değildir, televizyon izlemeyi seven, *Çatıdaki Çiçekler* tarzında bir insandır... Asla zalim ya da acımasız değildir, bana beni sevdiğini hep söylerdi ve ona inanırdım... Ama daha çok Patrick ve Julia’yla bütün gün bahçede bağırıp çağırarak oynadığımızda yapardı bunu. Sanki bir sabah uyanmış, yabancı bir hikâye kitabındaki yaratıklardan birinin evinde yaşadığını anlamıştı ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Belki de bunun en mantıklı açıklaması buydu, ne de olsa bir bebek istemişti.

Ve o bebek de bana dönüşmüştü.

Limonları içine atıp, “Üstün başın kir içinde,” diyerek sürahiyi buzdolabına koydu. “Orada sana ne yaptırıyorlar?”

“Çamur güreşi, genelde.” Tüm kaslarım ağrıyordu. Muhtemelen kokuyordum da. Musluktan bir bardak su doldururken suyun sıcaktan soğuğa geçmesini bekledim. Ben gidince annem mutfığı yeniletti; yeni tezgâh yaptırmış ve birkaç küçük elektrikli ev aleti almıştı. Dolabın yağ gibi kayan kapağını açıp fıstık ezmesini aldım. Annem en korkunç sırrımı çalıp çoksatan listesine giren

bir kitaba dönüştürmeden önce beş senedir kitap yazmamıştı. Ondan önce yazdığı *Yaz Kızları* romanı hiç satmamıştı. Bir şeyler yazmamak onu gergin yapıyor, hayvanat bahçesinde kafesi küçük gelen vahşi bir hayvan gibi evin içinde bir oraya bir buraya seğırtip duruyordu. Ben lise sondayken, çalışma odasına çekilip ortalıkta görünmediğinde ne kadar mutlu olduğumu, tekrar işe koyulduğu için ne kadar mutlu göründüğünü hatırladım. Bir sabah kahve fincanını benim fincanıma vurarak, “Ortalığın tozunu attırdım!” diye bir sevinç çığlığı atıvermişti. Tabii bunun için beni dinamit olarak kullandığından haberim yoktu.

Şimdiyse başını iki yana sallayıp hafifçe sırtarak, “Ah, gerçekten çok komiksin,” dedi. “Sahi oraya işçi olarak değil de asistan olarak girmedin mi?”

Omuzlarımı silkip suyumdan kocaman bir yudum aldım, kaşık almak için elimi çekmeceye daldırıp aranmaya başladım. “Neye ihtiyacı varsa o konuda yardım ediyorum.”

“Aslında yapmak zorunda değilsin, Molly.” Annem dönüp bana baktı. “Bu yazı çalışarak geçirmen gerekmiyor, sana bunu söylemiştim. Üniversite öncesi son yazın; bence bu yazı saat başına on dolara otelde yatak düzelterek değil, dinlenerek geçirmelisin.”

“Ben yatak düzeltmiyorum,” diye tartışmaya başladım. “Öyle dahi olsa...”

“Çalışmana hiç gerek yok,” diye itiraz edince gözlerimi de-virmemek için kendimi zor tuttum. Kitap satışa çıkıp da kızılca kıyamet koptuğunda benim en karanlık sırlarımdan yamyam gibi beslenmesi, benim için yaptığı en cömert şeymiş gibi aynı şeyi söyleyip durmuştu. Bedelini para vererek ödemesinin, isteyeceğim son şey olduğunu hiç düşünmemişti. “Para senin.”

Öfkeden küplere binmiş bir halde, “O para Emily Green’in,” diye bağırıyordum. Emily, *Dalgaların Getirdiği* romanının başkarakteri idi. Özel bir çaba harcamadan da güzel görünen, kendini abartılı ve aptal bir aşk üçgeninin içinde buluveren bir kızdı. Lunaparktaki sihirli aynalarda gördüğüm yansımamı andıran biriydi. Çarpıtılmış, iğrenç bir kopyam olsa da şuna bir bakayım diyen herkes, o karakterin ben olduğumu anlıyordu. “İstemiyorum.”

Vita yükselen sesleri işitince mutfaktan çıkmıştı; su bardağını, bizi yerimizden sıçratacak bir hışımla tezgâha çaldım. “İstemiyorum,” diye tekrarladım ama bu kez çok alçak sesle. Annem başını iki yana salladı. Derin bir nefes alıp açık pencereden içeri dolan çam ve göl kokusunu ciğerlerime çektim. Bu evi gerçekten yuvam olarak hissettiğim zamanı hatırlamaya çalıştım.

10. GÜN

Ertesi gün öğle tatilimde Penn için bazı ufak tefek işleri halletmem gerekiyordu, bende olduğunu unuttuğum bir Joni Mitchell CD'si açtım, parçalara eşlik ederek şehre indim. Hava çok güzeldi, tam buzlu kahve havasıydı, ben de geri dönerken bir sütlü kahve almak için Fransız Kafesi'nin önüne park ettim. Gabe'in, üzerinde bir şort ve Yankee beyzbol takımının kepiyle dışarıdaki banklardan birinde oturduğunu fark edene kadar çoktan arabadan inmiştim. İstemsizce kalakaldım çünkü pansiyonda gördüğüm Elizabeth Reese'le buzlu kahve içiyorlardı.

Kaldırımda donakaldım, garip hissediyordum, incinmiştim. Bu durumun ne kadar komik olduğunu kendime söyleyip duruyordum. Elbette, istediği kişiyle buzlu kahve içebilirdi. Elizabeth; Patrick, Julia ve benim bir üst sınıfımdaydı, Gabe'den de bir yaş küçük oluyordu. Elizabeth, öğrenci konseyinde Gabe'le çalışmıştı ve hep bir koluna şingır şingır şingırdayan gümüş bilezikler takardı. Sanırım şimdi Duke Üniversitesi'ne gidiyordu. Güzel bir kızdı.

Ahşap bankta gülüp Gabe'in o kaslı koluna vuruk at-kuyruğu yana savruldu. Onların önünden geçmeden bir yere gitmem imkânsızdı ve tabii Gabe beni görüp el salladı. "Hey, Molly Barlow," diye gayet rahat bir şekilde seslenip kahvesini kaldırdı. Elizabeth Reese hiçbir şey söylemedi, yalnızca parlatıcılı dudağını sarkıtıp başını başka yöne çevirdi. Ben de utanarak, "Hey" deyip kendimi kafenin o karanlık, ısı derecesi ayarlanmış güvenli ortamına attım.

Imogen bugün izinliydi. Ben çıkana dek oradan gitmiş olmalarını umarak yanaklarım kızarmış bir şekilde içeride oyalandım. Dışarı çıktığımdaysa yüzde elli başarılı olduğumu gördüm... Elizabeth gitmişti ama Gabe ayağa kalkıp kaldırım boyunca arkamdan geldi. "Hey," diyerek elini uzattı, parmaklarını kıvrarak omzumu nazıkçe ancak ısrarcı bir şekilde tuttu. "Molly, bekle."

"Çalışıyorum." Fazla tepki veriyordum, farkındaydım ama dokunsanız ağlayacak gibiydim, yorgundum, bunalmıştım ve Gabe'i de kaybettiğim düşüncesiyle yapayalnız hissediyordum. Hepsi de benim suçumdu, hepsi benim aptallığım yüzündendi; seçimimi yapmıştım. Ama işin doğrusu bu hiç de adil değildi.

Gabe, etrafımı kaplayan sigara dumanı kadar ağır, zehirli bulutu fark etmemiş gibi görünerek, "Öğle yemeği için vaktin var mı?" diye sordu. "Birlikte yeriz diye düşündüm."

Refleks gibi kol saatime baktım. "Aslında yok."

"Hızlıca bir şeyler atıştırınız," dedi. "Bir şeyler yemen gerekiyor, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Gabe..." Ne oluyordu ya? Canım feci şekilde yanmış ve sinirlerim bozulmuş hissediyordum ama

nedenini çözemiyordum: Bu işin ucunun Gabe'den çok bana dokunmuş olması ya da arabamı Fransız Kafesi'nin önüne park ettiğimde Elizabeth'le ilgileniyormuş gibi görünmesi mi canımı sıkıyordu, bilemiyordum. Böyle kıskanmam manasızdı... Kıskanıyordum onu da bilmiyordum ya, belki de döndüğümünden beri beni gördüğüne sevinen tek kişiyi kendi safında tutmaya çalışan kıskanç bir canavardım, belki de bana ilgi göstermesi farklı, daha ciddi bir anlamda hoşuma gitmişti. Bir dakika sonra, "Hızlıca," dedim. "Ve pizzacı olmaz."

Gabe sırttı. "Pizzacıya gitmeyiz," dedi.

Bir blok boyunca ilerleyip kırmızı plastik sepetler içinde yağlı hamburger servisi yapan, kasabaya tatile gelen ailelerin uğrak yeri Bunchies'e geldik. Bir köşede yüksek sesle çalışan oyuncak yakalama makinesi vardı. Yiyeceklerimizi sipariş ettiğimizde, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye başladım. Saat on iki buçuğu geçmişti ve lokantanın içi kalabalıktı, ağır beyaz tabaklara çarpan çatal bıçak sesleri işitiliyordu. Radyoda Loretta Lynn çalıyor, mutfaktaki aşçılar birbirlerine sesleniyordu. Derin bir nefes aldım. "Aslında beni ilgilendirmez, aklıma da bir şey geldiğinden değil ama Elizabeth Reese'le çıkıyor musun?"

Gabe gülümsedi ve o kalın kaşları hafifçe yukarı kalktı, şaşırmış görünüyordu. Gözleri masmaviydi. "Hayır," dedi yavaşça ve yanağında, varlığını unuttuğum bir gamze belirdi. Gabe, çok tatlıydı. Bütün kızlar bunu söylerdi ama ben bunu anladığımı ana değin farkında değildim. "Kesinlikle... onunla çıkmıyorum. Neden?"

“Sadece merak ettim,” diye kaçamak bir yanıt vererek hamburgerimden bir ısırık daha aldım. Ağzımdaki lokmayı yutunca, “Yeni rezaletler çıkmaması için sordum. Ne de olsa nereye gidersem gideyim olaylar yakamı bırakmıyor.”

“Evet,” diyerek sırtıttı Gabe. “Yani birlikte gittiğimiz her yerde demek istedin, değil mi?” Başıyla hafifçe arkasını işaret etti. Julia’nın bir grup kız arkadaşı, ellerinde dumanı tüten silahlarıyla az önce banka soymuş Bonnie ve Clyde’mışız gibi bize bakıyordu. “Ah-ha,” derken utanç sırtımdan aşağı süzülerek kaşındıran bir his yarattı. Tanrım, burada ne arıyordum? Boynum, savunmaya geçmişim gibi kaldırdığım omuzlarımın arasına gömülürken, Gabe’in elinin çıplak göğüs kafesimde gezindiğini hayal ettim. O ılık dudaklarının benimkilere değişini anımsadım. Hakkımızdaki gerçekleri öğrenince Patrick’in, beni bir daha görmektense bin yıl inzivada yaşamayı tercih edermiş gibi bakan yüzü aklıma gelince tabağımı ittim.

Gabe, “Aldırma,” diye tavsiyede bulunurken patateslerimden bir kısmını alıp tabağıma kendi soğan halkalarından koyduktan sonra ketçaba uzanırken o kavruk tenli kolu benimkine değdi. Sonra da konuyu değıştirerek, “Bu hafta ne yapıyorsun bilmiyorum ama gelmek istersen, arkadaşlarımdan biri parti veriyor,” derken öyle rahattı ki bir an bana takılıyor mu takılmıyor mu bilemedim. “Yeni insanlarla tanış.”

Pencere kenarındaki masadan yükselen kahkaha sesleri karşısında donakalıp yine kaçamak bir şekilde, “Bilemiyorum,” diye geçıştirdim. Masada, pansiyonda çalışan kızlardan Michaela ve sadece simalarını tanıdığım iki kız daha vardı. Bu kasabada

benden nefret etmek için beni tanınmanız gerekmiyordu. Bütün bunları tekrar yaşamak istemiyordum, yani Bristol'dan ayrılmadan önce yaşadıklarımı; bir sınıfın önünden geçtiğim esnada içerideki konuşmaların aniden kesilmesini ve okuldaki tuvaletin aynasına pırıltılı dudak parlatıcısıyla yazılmış *Molly Barlow bacaklarını ayırmadan duramıyor* yazısını görmeyi. "Star Lake'te tanışacak yeni insanlar var mı?"

Gabe haklı olduğumu söylemek ister gibi başını salladı. "Herhalde yoktur." Kepi hâlâ başındaydı, üzerinde de Donnelly Pizza tişörtü vardı, pencerelerden süzülen gün ışığı kolundaki kumral tüyleri parıltıyordu. "Ama aklıselim birkaç kişi var."

"Öyle mi?" kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi diyorsun?"

Gabe, "Öyle diyorum," deyip gülümsedi. "Evi hemen gölün kenarında; istersen yanında mayo da getir. Eğlenceli olacak."

Tam ona teşekkür edip hayır demek için ağzımı açacakken biri iskemlemin arka ayağına bir tekme attı. Getirdiğim Fransız Kafesi bardağına elimin çarpmasını sağlayacak kadar sert bir tekmeydi bu. Bardak boştu ama içindeki buzlar masanın üzerine yuvarlandı; başımı kaldırıp baktığımda Michaela'nın elini kaldırarak kapıya yöneldiğini gördüm. Böcek ilaçlı bir turta kadar tatlı bir ses ve yapmacık bir edayla, "Pardon," dedi.

Tahmin edersiniz ki ona, *Önüme bak*, diye çıkmak istedim ama Michaela çoktan kapıdan çıkıp gitmişti; Gabe küfrederek masanın üzerindeki buzları toplamak için peçeteye uzandı. Kanımdaki demir tadını hissedebiliyordum. Farkında olmadan dilimi ısırılmışım gibi.

Aşağılanmışım.

Fena halde sinirlenmiştim de.

Gözlerimi kapadım. Atığımda, Gabe vereceğim cevapla ilgili bir ipucu bulmak istermiş gibi dikkatle bana bakıyordu. Sonucunu almayı beklermiş gibi. Derin bir nefes aldıktan sonra soluğumu verdim. “Peki, şu parti ne zaman?” diye sordum.

11. GÜN

Pansiyon odalarındaki televizyonlar 1980'lerden kalma, tavşan kulağı gibi antenleri ve yan tarafında düğmeleri olan devasa, kocaman kocaman şeylerdi, bu yüzden tüm sabahı Penn'in bana bu iş için ayırdığı bütçe yalnızca eskileri almaya gelecek kişiye yetecek kadar olmasına rağmen, yeni televizyon fiyatlarını öğrenmek için orayı burayı arayarak geçirdim. Bu fıkirden tamamen vazgeçilmesi gerektiğini ona yutturabilmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. *(Doğaya dönün! Tüketim çılgınlığının o acımasız bakışlarından kaçarak aile bağlarınızı güçlendirin! Hipster'lar televizyon seyretmiyor, biz de öyle!)* Başımı kaldırdığımda, Desi'nin ofisin kapısının eşiğinde, o sıksa bedeniyle kahverengi ahşaba yaslanıp hortlak gibi dikildiğini gördüm. Ne zamandır öylece durduğunu bilmiyordum. Burada, birlikte bir haftadan fazla zaman geçirdiğimiz halde, henüz konuştuğunu duymamıştım. Usulca, "Hey, Des," diyerek onu konuşturmaya çalışırken sesim, yavru bir ceylanı ürkütmemeye çalışır gibi temkinliydi. Saçları incecik örülmüştü. Desi'den gelen tek ses, örgülerin ucundaki o minicik boncukların

birbirine değince çıkardığı tıkırtıydı. Desi çok güzel bir çocuktı. Koyu renkli kocaman gözleri vardı. “Anneni mi arıyorsun?”

Desi başını iki yana salladı ama bir şey söylemedi. Üzerinde *Kâşif Dora* çizgi karakterinin bir tişörtü vardı. Elleriyle tişörtünün ucunu tutmuş, sıkılmış ya da mutsuzmuş gibi çekiştirip duruyordu, benden ne istediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Gelip resim yapmak ister misin?” diyerek tekrar konuşturmayı denedim. Rafta sırf bu nedenle alınmış altmış dört renkli bir pastel boya setinin yanında bir dizi aktivite kitabı ile birkaç masa oyunu vardı ama bu girişime de karşılık olarak sessiz bir hayırdan başka bir şey alamadım. Birbirimize baktık. Sonra, çantamdan bir paket şeker çıkarıp ikram eder gibi uzattım.

Desi sırttı.

12. GÜN

Ryan, Gabe'in üniversiteden bir arkadaşının arkadaşıydı. Vakıfları olan bir aileden geliyor ve Star Lake'in bir ucunda, muhtemelen yasal olmayan bir karavanda yaşayan bir mirasyedi gibi görünen bronz tenli, yirmili yaşlarının başında bir çocuktı. Gabe'in, akşam herkesin yemek yemek için restorana koştuğu saatte pizzacıda kalıp işlere yardım etmesi gerekmişti, o yüzden partide buluşalım, diye mesaj atmıştı. O gelmeden ortalarda dolanmayayım diye partiye geç gitmiştim. Passat'ı park ettiğimde saat dokuz buçuğa geliyordu. Göl suyunun bulanık ve gizemli kokusu geceye yayılmıştı. Kıyının kumla kaplı tarafında kocaman kamp ateşi yakılmıştı.

Gabe beni görünce, "Hey," diye bağırıp kalabalığın arasından çıkarak yanıma geldi. Elinde iki kırmızı plastik bardak vardı. Bana sarıldıktan sonra birini bana verdi. Dalgalı saçları kulaklarının üzerine düşmüştü, yüzünde endişeli olabilecek ya da olmayabilecek bir ifade vardı. Nasıl hissettiğini anlayamıyordum. Birinin iPod hoparlöründen müzik sesi yükseliyordu, belki de *Vampir Weekend* müzik grubunun parçalarından biriydi. "Demek geldin?"

“Geldim.” Yüzündeki o yarı şaşkın ifadeye bakıp gülümsedim. “Seni ekeceğimi mi sandın?”

Gabe omuzlarını silkip elindeki bardağı benimkine vurarak sırttı. “Belki de.”

Özgüvenli görünmeye çalışarak, “Neyse,” dedim, “sonuçta buradayım.” Biramdan kocaman bir yudum aldım. Ortam çok gürültülüydü, beklediğimden daha fazla insan vardı. Şortlu ve bikini üstlü kızlar ile deniz terliği giymiş erkekler. Bir tarafta, iki bıçkı tezgâhının üzerine koydukları eski bir masanın üzerinde bira bardaklarıyla pinpon oynayan bir grup vardı.

Bunca insanın buraya nasıl toplandığını soracağım sırada, üzerinde tişört olmadığı halde kafasındaki kovboy şapkasını manidar bulduğum bir çocuk kolunu Gabe’in omzuna attı. Radyoda yayın yapan Uyku Vakti Sihri DJ’iymiş gibi bir ses tonuyla, “Angel Gabriel,” dedi. “Arkadaşın kim?”

“Angel Gabriel mı gerçekten?” Güldüm, tokalaşmak için elimi uzattım. “Gerçekten... ilginç.”

“Daha utanç verici olanıysa dönüp bakması,” dedi çocuk gayet düzgün bir şekilde. “Ben Ryan, burası da benim evsizler yurdum. Haydi, gelin çocuklar, bir sürü yiyecek var.”

Gabe manidar bir sesle, “Yiyecek var, ha,” derken sanki *böyle harika bir teklife nasıl olur da hayır diyebilirsiniz* der gibiydi, sonra da Ryan’ın peşinden mangalın olduğu tarafa yöneldik. Ortam neşeli bir hale getirilmeye çalışılmıştı, çimlerin üzerine Noel ışıkları yerleştirilmişti ve esinti çıktığında hafif bir ot kokusu alınıyordu. Gabe kalabalıkta kaybolmayayım diye elimi tuttu, bu dokunuşun ardından titrememeye çalıştım. Avcunun içi sıcak ve kuruydu.

Star Lake’te tanışacak yeni birileri olmadığını söylerken yanılmışım: Buradaki kalabalığın yaşı biraz büyüktü. Ben lise birdeyken lise sonuncu sınıfta olan ve *Dalgaların Getirdiği* rezalet okulda kasırgaya yol açarken çoktan üniversitede olan çocuklardı. Gabe’le yattığımızda ben lise ikideydim. Gabe, o yaz Notre Dame’da okumaya gitmişti, bense lise sonu Patrick’le okumuştum. Ağabeyiyle aramda bir şeyler yaşandığını unutmak için o kadar büyük çaba sarf etmişim ki bazen böyle bir şey hiç olmamış gibi gelmeye başlamıştı.

Buradaki herkes Gabe’i tanıyor gibiydi, onunla konuşmaya can atıyorlarmışcasına bir sürü kişi ona seslenip durdu. Beni kalabalığın içinden geçirirken bir eli sırtımdaydı. Pensilvanya Üniversitesi’nde bahçecilik bilimi okuyan uzun saçlı, kulaklarına da kocaman pirsingler takmış, kasabadaki popüler bir hediyelik eşya dükkânında çalışan Kelsey adında bir kızla tanıştırdı beni. Yazın sonunda Boston’a gideceğimi öğrendiğinde, “Ne okuyacaksın?” diye sordu. Henüz karar vermediği söyleyecektim ki Gabe omzuyla omzuma hafifçe vurarak, gölde deli gibi birbirleriyle su savaşı yapan Ryan ile adının Steve olduğunu sandığım genci işaret etti. “Ne dersin, Molly Barlow?” diye sorup kaşlarını kaldırdı. Sanırım benden birkaç bardak bira öndeydi. Çocuk gibi hınzır bakışlar atıyordu. “Sen de girmek ister misin?”

Buruk bir tebessümle, “Ah, hayır,” dedim. Ancak cehennemde kartopu oynandığı zaman şu anda benim baktığım gibi bana bakacak yabancı insanların önüne mayoyla çıkabilirdim fakat yanımda mayo getirmemişim. “Pas, teşekkürler.”

Gabe başıyla onayladı. “Emin misin?” diye sorup benimle eğlenirken biraz daha yaklaştı. “Belki de fikrini değiştirmek için biraz yardıma ihtiyacın vardır?”

Ah, imkânı yoktu. “Deneme bile,” deyip kıkırdayarak bir adım geriledim. Biri benimle flört etmeyi epey zaman olmuştu.

“Affedersin, ne dedin?” diye sordu Gabe. “Duyamadım da. Sanki seni kucağıma alıp iskeleden aşağı atmamı istiyorsun gibi bir şeydi.”

Tam Kelsey, “Ah-ha!” derken, “Seni öldürürüm,” diyerek uyardıysam da Gabe, tüy kadar hafıfmışım gibi beni kucaklayıp omzuna almıştı bile. “Vahşi bir ölüm!” derken gülmekten konuşmıyordum. Ateşten gelen dumanın ve iskeleye yönelen Gabe’in tişörtünden gelen o temiz pamuk kokusunu alıyordum. Steve ile Ryan bize gölden tezahüratlar eşliğinde alkış tutuyordu. Herkesin bize baktığından emindim. İşin garip tarafı, o anda bunu hiç umursamıyordum. “Acı çektire çektire!” “Affedersin, ne dedin?” diye sordu Gabe. “Seni hâlâ duyamıyorum.” “Çekiçle!” Sırtını yumruklamaya başladım. Tam kışına bir şaplak indirecekken birden zınk diye durup beni hemen yere indirdi.

“Demek çekiç seni korkuttu, ha?” dedim, kıkırdamaktan nefesim kesilmişti, saçlarım dağılmıştı ve gözümün önüne düşüyordu. Ancak Gabe gülmüyordu. Bakışlarımı, baktığı yöne çevirince, Tess’in yanan ateşin arkasından bizi izlediğini fark ettim. Havaya turuncu alevler yükseliyordu.

Ve Patrick, benim Patrick’im, onun yanındaydı.

Bir an, kumlu, bulanık mesafeden birbirimize bakık; o duman grisi gözleri metrelerce öteden benimkine kilitlenmişti. Boyu biraz daha uzamıştı. O çıkık elmacıkkemiklerinden biri morarmıştı.

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapadım. Hâlâ atan kıpkırmızı kalbimi sanki yolun kenarında bırakmışım gibi hissediyordum. Göğsüm bir yumruk gibi kapanıyordu.

Patrick bakışlarını Gabe'e çevirip sonra tekrar bana bakıp başını belli belirsiz iki yana salladı. "Şimdi de benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye sordu. Arkasını dönmeden önce yüzündeki ifadeye baktığınızda gerçekten iğrenç bir şey gördüğünü düşünbilirdiniz, çürümüş bir ceset de ya da bir insan küsmüğü göletine.

Ya da bana.

İçgüdüsel olarak kaçmak istedim, sanki beni kuduz bir köpek kovalıyordu; elimden geldiğince hızlı bir şekilde koşup dikkatlerini üzerime daha çok çekmemeye çalışarak arabamın yanına gitmeye çalıştım. İlerlerken ayağım bir ağacın köküne takılınca, dengemi sağlayamadan yere kapaklanacaktım. Tek istediğim kimseyle tek kelime etmeden bir an önce uzaklaşmaktı. Bir ara üzerimde olan kapüşonlu svetşörtün şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Araba anahtarımın kilidi açma butonuna deli gibi basarken Gabe bana yetişti. "Molly," dedi kolumu tutup beni kendine döndürmeye çalışarak. O güzel yüzü endişeliydi. "Bekle."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ağzım beş karış açık bakarken istemeden erkek kardeşinin sözlerini yinelemiştim... Az önce orada olanlara, hiçbir şey düşünmeden ona uymuş olduğuma inanamıyordum. Kendimi aptal gibi hissediyordum. İnsanların hakkımda söylediği şeymişim gibi hissediyordum. Aptal bir sürtük. "Burada bir saniye daha kalacağımı mı sanıyorsun?"

Gabe, boğazını kesecekmişim gibi bir adım geriledi. "Peki," diyerek teslim olur gibi ellerini kaldırarak. "Kötü oldu ama bir saniye beni dinle, tamam mı?"

Nefes nefese, “Haha,” diyebildim. Araba anahtarımın çıkıntılı kısmı elime batıyordu. “Bu yaptığın çok korkunç. Burada olduğunu biliyordun, elbette biliyordun, bana tuzak kurdun, Gabe. Anlamıyorum, neden?”

Başını iki yana sallayarak, “Sana tuzak kurmadım,” derken böyle bir şey düşünmene içerlemiş görünüyordu. “Molly, haydi ama, ben böyle bir şey yapmam. Onun döndüğünü biliyordum, tamam ama geleceğini sanmıyordum ve bundan sana bahsetseydim, gelmezdin.”

Buz gibi bakışlarla, “Haklısın,” dedim. “Gelmezdim.”

“Ama gelmeni istedim.”

“Bu yüzden de yalan söyledin?” Aklım bir türlü almıyordu. Sonra birden Patrick’in bundan hep şikâyet ettiğini hatırladım; Gabe’in, istediğini aldığı müddetçe dünyanın en tatlı insanı olduğunu söylerdi. Bana bu yönünü göstermiş olmasından hoşlanmamıştım. “Gelmemi istiyordun, onun için yalan söyledin?”

Gabe alnını kırıştırdı. “Yalan söylemedim,” diye kendini savundu. “Gecenin sonunda sana söyleyecektim, yemin ederim. İyi vakit geçiriyorduk, eğleniyordun ve biliyordum ki...”

“Evet,” diye sözünü kesip kollarımı kavuştururken kapüşonlu svetşörtümün kaybolması daha çok umurumdaydı. Çırlıçıplak kalmış gibi hissediyordum. “Saçmasapan bir bahane, Gabe.”

Oflayarak ensesine dokunmaya başladı. Bir dakika sonra, “Haklısın,” dedi. Hâlâ partiden gelen sesleri ağaçların arasından duyabiliyordum, insanlar gülüşüyordu. “Tamam. Haklısın. Her şeyi berbat ettim. Gerçekten çok üzgünüm. Aptallık ettim. Neden buradan gidip bir yerde kahve içmiyoruz? Bu saatte neresi açıktır bilmiyorum ama lütfen, olanları telafi etmeme izin ver.”

Katie Cotugno

Başımı iki yana sallayıp kavuşturduğum kollarımı iyice sıktım. Patrick'in, gördüklerinden iğrenen surat ifadesi gözümün önünden bir türlü gitmiyordu. "Sadece gitmek istiyorum," dedim usulca. "Ben sadece... Bu akşam başka bir şey yapamam, tamam mı?"

Ofladı ama tartışmadı. "Eve vardığında mesaj at," demekle yetindi. Ona artık bir evim olup olmadığından emin olmadığımı söylemedim.

13. GÜN

Ertesi günü, şekerleme stoğumu yenileyip dışarıda hava yirmi bir derece olmasına rağmen bir eşofman altı ve uzun kollu bir bluzla, Ken Burns'ün Amerikan İç Savaşı hakkındaki belgeseli sayesinde, General Sherman'ın, ordusuyla denize yürüyüşü hakkında detaylı bilgiler edinerek geçirdim. Çişimi yapmak için odadan çıktığımda 1864'e kadar gelmiştim. Bristol'a gitmeden önce belgesellerle hiç ilgilenmezdim, fakat oda arkadaşım araştırmacı bir kişiliği olan, Karla adında esmer bir kızdı. Yatağının üzerine, artık her ne yapıyor ve saklıyorsa, perde asmıştı. Netflix şifresi konusunda şaşırtıcı derecede cömertti. Herhalde onunla sohbet etmek gibi çılgınca bir şeye kalkışmamam için yapıyordu. Ben de öyle zamanlarda İngiliz anlatıcıların insana ninni gibi gelen bir sesle doğal ya da yapay birçok garipliği anlattığı belgeselleri art arda izlemeye başladım: *Alaska Son Sınır*, *Steve Jobs*, *Aryan Kardeşliği*. Bu

bilgiler bana güç veriyordu, en azından biraz. Kontrolün elimde olduğu hissi yaratıyordu.

Bugün annemin lastiklerinin garajın yolundaki çakıltaşlarını ezerek çıkardığı sesi duyana kadar bekledikten sonra avokadolu tost yemek için aşağı süzül müştüm. Döndüğüm den beri mısır şurubu ve kırmızı şeker yiyerek yaşıyordum. Çenemde bir sivilcenin çıkmaya başladığını hissedebiliyordum. Lüks görünümlü kahve makinesiyle uğraştıktan sonra, granit tezgâhta suyunu kaynatırken pencereden bahçeye bakmaya başladım. Oskar siyah-beyaz karolarla kaplı zeminde yüksek sesle iç geçirdi. Eskiden Patrick, canım sıkırken beni güldüre ne dek aptal saptal espriler yapardı: *Dana eve dönünce annesi ne demiş? (Güle güle, evlat) Hem yeşil olan hem tekerlekleri olan nedir? (Çimen, tekerlekler konusunda yalan söyledim).*

Beni ilk öptüğünde yüzünün aldığı hal gözlerimin önüne geldi. Geçen gece beni gördüğünde suratında beliren o ifadeyi düşündüm. Kahvem i ve tostumu alıp yine dizüstü bilgisayar ımla nevresimin altına girip hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

14. GÜN

Patrick, pizzacıda yine eski vardiyasına göre mi çalışıyor bilmiyordum ama yaz için Star Lake'e dönmüştü ve onu görmek zorunda olduğumu kafamdan atamıyordum. Ertesi gün öğleden sonra, tıpkı iki yıl önce olduğu gibi, onu pizzacının o antika kasasının arkasında, orta yaşlı bir hanımdan üç adet ekstra peynirli pizzanın ödemesini alırken gördüm.

Donnelly'lerin pizzacısı, anacaddede pis bir çamaşırhaneye takunya dükkânı arasındaydı ve ben kendimi bildim bileli böyleydi: Connie ve Chuck liseden beri birbirlerine âşıktı ve dükkânı evlendikten bir yıl sonra açmışlardı. Pizzacı dükkânı sahibi olmak Chuck ile kızlık soyadı Ciavolella olan ve Chuck'a yemek pişirmeyi öğreten Connie'nin hayaliydi. Bina oldukça eskiydi, kıvrık sarı harflerle restoranın adının yazılı olduğu kocaman bir vitrin ve cilalanmamış padavralarla kaplı bir çatısı vardı. Ayrıca New York eyaletinde çalışan tek ankesörlü telefon da, tuvaletlerin dış

duvarına monte edilmişti. Masalarda kırmızı ve beyaz damalı masa örtüleri vardı. Duvarlar, bizim lisenin spor takımlarının kolaj fotoğraflarıyla kaplıydı.

Patrick beni hemen fark etmedi, ciddi bir ifadeyle kasaya eğilmişti ve bukleleri gözlerinin önüne düşüyordu. Birinci ve ikinci sınıftayken, bütün kızlar saçlarına dokunmaya çalışırdı. Bu Patrick'i deli ederdi. Durup onu izledim, geçen geceki parti dışında *People*'da yayımlanan makaleden sonra, yani bir seneden uzun bir süredir, aynı mekânda bulunmamıştık. Patrick'e makaleyi gösteren Julia olmuştu, ünlülerle ilgili her şeyi seviyordu, en azından o zamanlar severdi. *People*, *Life & Style* ve *US Weekly* dergilerine aboneydi, bu yayınların her birinde bahsi geçen her şeyin gerçek olduğunu düşünürdü. O sabah uyandığımda telefonumda on dört cevapsız aramanın yanı sıra, öfke, inanamama ve neler oluyor anlamında bir sürü mesaj vardı. Neler olup bittiğini idrak edebilmem için hepsini iki defa okumam gerekmişti.

Olan biten şuydu: Sonunda yakayı ele vermiştim.

O gün Patrick, Julia'nın dergisinden bir hışımla koparıldığı için kenarları yamuk yumruk bir sayfayla kapıma dayanmıştı. Annemin çalışma odasındaki fotoğrafı buruşturulmuştu, yüzünün tam ortasından geçen bir katlama izi vardı.

Patrick bana, “Doğru mu?” diye sorarken sesi sakindi. Arabası, evin önünde motoru çalışır halde park edilmişti. Yağmur yağıyordu, puslu ve soğuk bir gündü. Egzoz dumanı sisli gri havaya karışıyordu. “Tamam,” demiştim sesim titreyerek, ellerimi uzatıp onu sakinleştirmek istemiştim. Sabah makaleyi ben de görmüştüm ve bütün öğleden sonrayı odamda saklanarak geçirmiştim. Başıma gelecekleri biliyordum. Kaçınılmaz olanla

yüzleşmeliydim. Ancak bir korkak gibi davranmış ve bana gelmesini beklemiştim. “Tamam, biz...”

“Mols.” Patrick’in içinde bir şarapnel patlamış gibiydi, dar-madağın görünüyordu. Yuvasına döndüğünde, evinin yerinde yeller estiğini görmüş gibi durmuştu karşımda. “Sana bu gerçek mi diye sordum? Sen...” O kahverengi kıvrırcık saçlarını iki yana sallarken şaşkındı. “Yani... Ağabeyimle?”

Sorusunu yanıtlamak yerine, “Dinlemelisin,” dedim. “Dinleyece...”

“Dinliyorum.” Patrick’in sesi tehlike arz edecek kadar soğuk çıkmıştı. Sanki duyacaklarını içten içe biliyordu ve buna kendini hazırlamaya çalışıyordu. Bakışları gözlerinin rengi gibi çeliğe bürünmüştü. “Evet mi hayır mı, Mols?”

“Patrick,” demiştim ama başka bir şey söyleyememiştim. “Lütfen.”

Patrick, ona fiziksel bir darbe indirmişim gibi geriye sendelemişti. Kirpiklerine ve saçlarına yağmur damlaları birikmişti. Yavaşça, “Tamam,” demişti, sonra da yüzüne bir paket lastiği fırlatılmış gibi hızla dönüp, “Evet, bu olmamalı... Evet. Burada olmamalıyım,” demişti

Kollarına yapışıp, “Patrick,” diyerek onu durdurmaya çalışmışım; ama elimden kurtulduğu gibi kamyonu koşmuş ve daha fazla vakit kaybetmeden aracı geri vitese atıp yola koyulmuştu. Yağmurun altında ön bahçede öylece ardından bakıp uzaklaşmasını izlerken, kalbim de mazim de gidivermişti.

Beni görmesi için orada öylece dikilirken nefesimi tuttum. Kasanın hemen altındaki şekerlemelerin bulunduğu rafa göz attım. Connie, bu şekerlemelere ne kadar bayıldığını bildiği için

onları özellikle dükkânda bulunduruyordu ama eskiden gofret ve çikolataların arasına sıkıştırılan şekerlemeleri göremedim. Başka nelerin değiştiğini görmek için etrafıma bakınırken, müşteri kadın pizza kutularını alıp uzaklaşınca Patrick’le göz göze geldik, sanki yine gölün iki farklı kıyısındaymışız gibi birbirimize bakakaldık. “Şey, merhaba,” diyerek konuşmayı denedim, sesim partiden beri kimseyle konuşmamışım gibi çatlak ve titrek çıkmıştı. “Son zamanlarda kulağına iyi bir dedikodu çalındı mı?”

Patrick gülümsemeden başını iki yana salladı ve yeni bir kasa fişi rulosu almak için tezgâhın altına eğildi. Makale yayımlandıktan sonra benimle hiç konuşmamıştı, yanıma bile gelmemişti. Bristol’a gitmeye karar vermeme neden olan şey, insanların o feci davranışlarından çok, onu kaybetmemin sonucu olarak yaşadığım o korkunç yalnızlıktı. “Ne istiyorsun, Molly?” diye sorarken kasanın rulo bölmesini açıp kapağını bir kenara bıraktı. Gözünün altındaki morluk, hastalıklı bir yeşile dönmüştü.

Sorusuna cevap vermek yerine, “Ne oldu?” diye sorup ellerimi şortumun ceplerine daldırırken yarım adım daha yaklaştım. Patrick omuzlarını silkerek ruloyu yerleştirdi, kapağı bir hışımla kapayıp rulonun kırmızı bir hatla belirlenmiş kısmını kopardı. Duygudan yoksun bir sesle, “Birine vurdum,” dedi. “Sonra o da bana vurdu.”

Bu beni şaşırtmıştı. Onu tanıdığım onca sene boyunca Patrick hiçbir zaman kavgaya karışmamıştı. Connie ve Chuck şiddet yanlısı olmayan çözümlere teşvik eden ebeveynlerdi. Biz büyürken, aramızdaki sorunları parmak kuklaları kullanarak çözmemizi sağlardı. “Bu yüzden mi eve döndün?” diye sordum.

“Evet,” dedi Patrick detay vermeden. “O yüzden.”

“Peki.” Başım la onaylarken, onca zaman istediği bir şeyi artık hiçbir önemi yokmuş gibi bir kenara atan birinin nasıl biri olabileceğini düşündüm. Benim yüzümden mi bu hale geldiğini merak ettim.

“Bak, Patrick. Ben sadece... Gabe’le aramda bir şey yok, tamam mı? Bunu bilmeni isterim. Yaz tatili için eve döndüm ve çok yalnızdım, o da beni bu partiye davet etti ama aramızda bir şey yok... Yani biz...” derken nasıl devam edeceğimi bilemediğimden cümle nin sonunu getiremedim. Biz on iki, on üç yaş larındayken, Patrick devamlı ciddi şeylerden bahsederdi, sanki birbirimize bakmazsak her şey daha kolay olacakmış gibi davran ırıldı. Şu anda, ondan, ben yan ındayken aynı şeyi yapmasını istesem nasıl olur diye düşündüm. Oysa o, beni susturmak için bir elini kald ırdı. “Bak, Mols.” Benim ses tonumla konuşuyordu. Anaokulundayken bana bu ismi takmıştı, babası da bana böyle seslenirdi. “Meselenin özü, istersen haftanın her günü ağabeyimle takılabilirsin. Gerçekten umurumda değ il.”

Bu kez ben Patrick’ten darbe yemiş gibi geriye doğru sendeledim. Yarın sabah uyandığ ımda iki gözümün de şişip açılmayacak gibi hissediyordum. Vücudum uyuşmaya ve ateş basmaya başladı. Ancak Patrick kış ın ortasındaki orman gibi gayet soğukkanlı ve sakindi, tüm dikkati kapıdan içeri giren genç aileye yönelmişti. Ben orada hiç yokmuşum gibi üzerinde çalış ılmış bir umursamama hali iç erisindeydi. Ben hiç yokmuşum gibi.

15. GÜN

Penn paydos vakti gelince, “Bugünlük işin bitti mi?” diye sorduğunda, çocukları peşinde, yönetim katının olduğu koridorda park yerine açılan çıkışa ilerliyordu. Hafta içi iki kez, bir de cumartesi öğleden sonra karate kursuna giden Fabian, beyaz karate kıyafetiyle muşamba kaplı zeminde kayıyordu. Desi, o minik eli annesinin avcunun içinde, sessizce yanında ilerliyordu.

“Bitti,” deyip dolabımı kilitlemek için şifresini girdim. Koridordaki kilitler de spor salonundakiler ve buz pateni pistindekiler gibi ufaktı. Bez çantam ve acil durum şekerlerim dışında dolabıma fazla bir şey sığmıyordu.

“Televizyonlar konusunda bir gelişme var mı?”

“Henüz yok,” diyerek başımı iki yana salladım. “Ama o konu üzerinde çalışıyorum. Bir de unutmadan, yarın şu adamla toplantın vardı, hani şeyden...” Bir an durup dolabımdakilere bakakaldım. Sadece çantamın sığabileceği büyüklükteydi, değil

mi? Fakat şu anda içinde, kesinlikle benim koymadığım bir düzine kondom vardı. Penn benden birkaç adım ötede, soran gözlerle bana bakıyordu. “Hangi adamla?” diye sordu.

“Ah, şey.” Çaktırmadan kondomları çantamın altına tıkmaya çalışıyor, Penn ve çocukların görmemiş olması için Tanrı’ya dua ediyordum. Dolabımdaki deliklere gözlerimi kırpıştırarak baktım, birinin içeriye bunları atmasına izin verecek genişlikteydiler. “Şu camcı var ya, ikinci kattaki çatlak cam meselesi. Dün öğleden sonra onu arayıp teyit ettim.”

Penn, “Aferin sana,” derken yine de bana bir garip bakıyordu. Sonra, “Geliyor musun?” diye sorunca, “Hıhı,” demeyi başarabildim.

Fabian o minik bedeniyle, kapının üzerinde İTİNİZ yazan demire asılınca kapı açıldı, koridor güneş ışığıyla doldu. “Haydi gidelim.”

Penn ve çocuklara veda edip arabama vardım. Sabah aracımı bir çam ağacının altına park etmişim, yan tarafındaki eğri büğrü uzunca bir çizik dışında bıraktığım gibi duruyordu. Biri, sürücü kapısını anahtarla bir güzel çizmiş, kaportada derin, beyaz bir çizik bırakmıştı.

Biri değil. Julia.

“*Kahretsin,*” deyip elimle arabamın camına vurdum. Sesi duyan, uzay aracını andıran minivanlarına binen Penn ve çocuklar dönüp bana baktılar.

Fabian arka koltuktan neşeyle, “Küfrettin,” diye bağırırken spor ayakkabılı ayaklarıyla havaya tekmeler savuruyordu. Penn uzaktan kumandayla çocukları arabaya kilitleyip bana döndü.

“Anahtarlarını mı kaybettin?” diye seslenip bana doğru yürümeye başladı. “Molly?”

“Hayır, sadece...” Utanıp çekinerek başımı iki yana sallarken, yanıma daha fazla yaklaşmasını istemiyordum. Penn’in bir avuç kondomdan ve arabamdaki aptal bir çizikten, utanç verici hikâyemi çözebileceğini düşünüyordum.

Sonunda, Passat’taki hasardan çok yüzümdeki ifadenin beni ele verdiğinden emindim. “Of,” dedi Penn bir çizige bir bana bakarak. “Molly. Kimin yaptığını biliyor musun?”

İşte o anda aklıma Julia’nın elleri geldi, nefret ettiği ve her zaman seksi pembe ve elektrik sarısı fosforlu ojeler sürdüğü o tombul parmakları... Benim tırnaklarıma da oje sürmeyi severdi. Odasına ojenin o ağır kimyasal kokusu çökerdi. O zamanlar Julia’yla aynı yatağı paylaştığım sürece Donnelly’lerin evinde kalabiliyordum. Aynı yatakta, onun soğuk ayak bilekleri benim koluma değerken yataydık. Bir gece yan tarafına dönerken dirseğini komodinine çarpınca, “Ah Tanrım, bu yatak ikimiz için çok küçük,” diye söylenmişti. Minik oje şişeleri de bu isyanına katılıp tıngırdamışlardı. Julia sövmüştü.

“Uyku tulumunu alayım demiştim!” diye itiraz etmişim.

Julia dramatik bir şekilde iç geçirmişti. “Hayır, iyi böyle,” demişti sonra da suratına şaşık bir ifade yerleştirmişti, ben de aslında bu durumdan rahatsız olmadığını anlamıştım. “Ama elini çabuk tut ve kardeşimle evlen, böylece onunla aynı yatağa sığırırsınız, olur mu?”

Söylediği şey karşısında kaşlarımı kardırmıştım. Patrick ile ben bile bunları konuşmuyor, “ebediyen” ya da “ne zaman”lardan bahsetmiyorduk. Sanırım ikimiz de çok korkuyorduk.

“Ah, demek plan bu?” diye sormuştum onu iğneleyerek. Julia sözlerimi onaylarken, kollarını karyolasının başlığına değdirecek kadar geriye atmıştı. “İkiniz bana milyonlarca kız ve erkek yeğen vereceksiniz ve daha fetüsken tanıştığınızı anlatıp herkesi iğrendireceksiniz, herkesin midesi kalkacak ama bu yine de hoş bir şey olacak. Son.”

Homurdanmıştım. “Ne?” Julia dirseğini yastığına dayayıp doğrulmuş, karanlıkta bana bakmıştı, sesinden garip bir ciddiyet akıyordu. “Böyle bir şey olmayacak mı?”

Julia komik bir insandı, bir yanı gazyağı diğer yanı umutsuz romantikti, o zamana dek bu konuda bu kadar ciddi olduğunu hiç görmemiştim. Elbette, Patrick’le ciddi bir ilişkimiz olduğunu biliyordum. Zaten uzun zamandır birlikteydik. “Hayır, öyle demedim, sadece...”

“Sakin ol, seni koca şapşal.” Julia otuz iki dişini göstererek sırtıp kendini tekrar yastığının üzerine atmış ve yorganı omuzlarına kadar çekmişti. Saçları yorganın üzerini mavi-siyah bir fırtına bulutu gibi kaplamıştı. “Sizin için, evlilik dergilerinden fotoğraflar keserek yapıştırdığım tüyler ürpertici bir albüm falan hazırlamadım. Patrick’le birlikte olduğunuz için mutluyum, bunu demeye çalışıyordum. Birlikte olduğunuz için seviniyorum.”

Birkaç dakika önce Patrick’in hemen kulağımın arkasına kondurduğu iyi geceler öpücüğünü düşünmüştüm. Duvarın diğer tarafında nefes alıp verdiğini. Bu anlattıklarım belki Chuck öldükten bir sene sonra cereyan etmişti, daha yaralar tam sarılmamıştı; insan, herkesi yakınında tutmak istiyordu. “Ben de birlikte olduğumuz için mutluyum,” demiştim.

“Güzel.” Yorganın altından kavalkemiğimi sıvazlamıştı, çizgi film karakteri gibiydi. “Tuvalete giderken beni uyandırmamaya çalış yeter.”

“Ah, iğrenç!” Ama kıkırdıyordum, hatırlamıştım, sonra Julia da kıkırdamaya başlamıştı ve uykuya dalmadan önce duyduğum son şey kıkırdamasıydı.

“Molly?” Penn hâlâ merak içinde bana bakıyordu, ondan bir şeyler sakladığımı anladığı belliydi. “Hey! İyi misin?”

Kararlı bir şekilde başımla onayladım, ona ilk kez yalan söylemiştim. Hiç de kanmadığı belli oluyordu. Gözlerime dolan yaşlara ve tıkanan genzime hâkim olmaya ve neşeli görünmeye çalışarak, “Sadece bir kaza. Kendimden başka suçlayacak kimse yok,” dedim.

16. GÜN

Ertesi sabah koşuya çıktığımda Fransız Kafesi'ne uğradım, ne kadar garip kaçarsa kaçsın, burada olup bitenler hakkında biriyle konuşmam gerekiyordu ve Imogen, Star Lake'te hak ettiğim şeyi bana yaşattığı için içten içe Julia'yı alkışlamayan tek kız olmıyordu. Kendimi onun merhametine teslim etmeyi planlıyordum ama kafenin kapısından girdiğimde uzun masalardan birinde, aralarında Kelt haçı şeklinde açılmış tarot kartlarıyla, karşısında Tess'le oturduğunu gördüm.

İlk dürtüm arkamı dönüp gitmekti, tenimi ateş basmıştı sanki. Tess'i, partinin olduğu gece saçlarım tutuşmuş gibi oradan ayrıldığımdan beri görmemiştim, genelde mesai saatlerinde de denk gelmiyorduk, Pansiyon gerçek anlamda açılana kadar da bu böyle olacaktı. Programa bakıp mesaisi olduğunu gördüğüm günlerde de bir ülkeye iltica talebinde bulunmuş siyasi bir kaçak gibi ofisime kapanıyordum. Patrick'le bakışlarımızın birbirine kilitlendiği o

akşam yaşadığım şok, onu yeni kız arkadaşıyla görmekten de kaynaklanıyordu. Tess, mahvettiğim şeyin telafisinin mümkün olmadığını gösteren canlı kanıttı.

Çıkıp gidemeden beni fark eden Tess, “Merhaba, Molly,” diyerek bana seslendi. Belli ki benden daha iyi yetiştirilmişti. Gözünde kemik çerçeveli bir gözlük vardı, önündeki bir meyve tabağından bir şeyler yiyor, Imogen’ın tek tek çevirdiği kartlara bakıyordu.

Ben onlara yaklaşırken Imogen suçlu suçlu yüzüme bakıp azıcık kaldırdığı elini bana salladı. *Artık fal bakmayacağım* deyişini hatırladım. Kastettiği şey, bana fal bakmayacağıymış.

“Selam, kızlar.” Sulu, içten görünmeye çalışan bir şekilde gülümseyerek masaya dizilen Büyük Arkana kartlarına baktım: yargı ve adalet, sabır ve güç. Tess’in hangi soruya cevap aradığını ve emin olmadığı bir şey olup olmadığını merak ettim. Patrick’le aralarının nasıl olduğunu da merak ettim, endişelendiğinde saçma sapan espriler yaparak onu da güldürmeye çalışıp çalışmadığını... Kâbus gördüğünde uyuması için ninni söyler gibi onunla usul usul konuşup konuşmadığını. Göğüs kafesim yeniden ama tanıdık acıyla ağrımaya başlamıştı, iyileşmemiş bir kasım tekrar zede- lenmiş gibi hissediyordum. İçimden sessizce, olup biteni atlatıp hayatına devam ettiğini hatırlattım kendime.

Ama ben yapamamıştım.

Patrick’in artık yeni bir kız arkadaşı vardı. Imogen’ın de yeni bir en yakın arkadaşı. Sözde, Bristol’a gittiğimde hayatımda yepyeni bir sayfa açılacaktı fakat orada bir hortlak gibi dolaşıp durmuştum. İnsanların arasına karışmıyordum. Ödevlerimi yapıyordum. Kendi kendime takılıyordum. Yatılı okulda okuduğum

17. GÜN

Ertesi gün Gabe, iki fincan kahve ve partide unuttuğum kapüşonlu svetşörtümle pansiyona geldi. “Al bakalım, Külkedisi,” dedi. Dışarıda beni görmek isteyen bir gencin olduğunu haber vermek için kıkır kıkır gülerek içeri dalan Fabian, lobide kumaşı yıpranmaya yüz tutmuş kanepelerden birinin arkasına gizlenmiş, bizi izliyordu.

“Külkedisi ayakkabısını bırakmıştı,” diyerek Gabe’i bilgilendirdikten sonra Fabian’ı omuzlarından tutup döndürdüm ve sıksa sırtına, köprücükkemiklerinin arasına hafifçe vurarak onu kız kardeşinin yanına gönderdim.

“Lise birden kalma eksi püskü koşu eşofmanını değil,” diye pis pis sırttı Gabe.

“Bu masalı biliyorum, teşekkürler.”

“Teşekkür ederim,” diye düzelttim. “Uğradığın için, bir de bunlar için.” Kahve bardağının üzerindeki plastik kapakla

oyunarak oyalanıyor, kapağı kapama konusunda hiç acele etmiyordum. Gabe'in karşısında utanmamın teoride bir nedeni olmadığını biliyordum... Ne de olsa ben sürtüksem o da sürtüktü, değil mi? Ama en başta o partiye gitmeyi istememe neden olan onca hakaret ve kötü davranış, son birkaç gündür olan biten her şeyin yanında hiçbir şeydi. Artık hiçbir şeye daha fazla direnecek gücüm kalmadığını hissediyordum. Birilerinin Gabe'in dolabına kondom koyduğunu hiç sanmıyordum.

"Hey, merhaba." Aklımdan geçenleri okumuş gibi Gabe bana yaklaşıp benimle göz göze gelmek için hafifçe eğildi. "Biz aynı takımdayız, unuttun mu? Sen ve ben." Ensesine dokunup başını hafifçe iki yana salladı. "Bak, her şey açığa çıktığında en çok zarar gören sen oldun. Çok daha önce sana bir şeyler söylemeliydim. Benim bir şey söylememem her şeyi karmakarışık hale getirdi. Fakat bundan sonra sen ve ben, bu yaz ya da ne zaman olursa, aynı takımdayız."

Bu sözleri, aklımdan geçenlere rağmen gülümseyip kızarmama neden oldu. Benim takımımda en son kimin olduğunu hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Belki koşu takımından birileri vardı. "Biz, ha?" diye onu iğnelerken dudaklarımı büzdüm. "Utanç ve aşağılanma ortaklarıyız, öyle mi?"

"Kesinlikle." Gabe alçak ve rahat bir sesle güldü. Her işi mi rast gidiyordu, yoksa doğuştan diplomat karakterliydi de, insanları parmağında oynatma ve halkla ilişkiler uzmanı mıydı bilmiyordum. Patrick hiç böyle değildi, ne hissederse otobandaki yol işaretleri gibi hemen yüzüne yansır, sakladığı bir sır filan yoktu. Bu onun en sevdiğim özelliği ya da eskiden öyleydi.

“Ah, hey,” dedi Gabe, hayatının her günü orada takılıyormuş gibi koltuğun kenarına gayet rahat ilişerek. “Kirlî, adi ve çürük olma adına, buradan çekip gitmeye ne dersin, ha? Bir yerlere gidelim mi?”

“*Gabe.*” Hâlâ gülümsüyor olsam da başımı iki yana sallarken, yüzündeki o yamuk sırtışın arkadaşlıktan öte olduğunu fark ettim. Hemen atılıp evet demek istedim ama hayır demem gerektiğini çok iyi biliyordum. “Çalışıyorum.”

Gabe kaşlarını kaldırdı. “Herhalde arada izin yapıyorsundur, değil mi?” “Şey... Evet.” Bir saatten kısa bir süre içinde, ama o kadar kolay değildi. Bu kadar kolay olmamalıydı ve olmayacaktı. “Tüm ailen benden nefret ediyor,” diye hatırlattım. “Birbirimize elli adım yaklaştığımız yerde bir felaket patlak veriyor. Star Lake’te yaşayan herkes, bütün yaz odama tıklıp belgesel izlememi tercih eder. Yani, ödül almak için kocaman balkabakları yetiştiren çiftçilerle ilgili bir tane vardı, onu izlemeye can atıyordum, o yüzden...”

“Eee?” Gabe gayet sabırlı bir şekilde, sözümü bitirene kadar beklemiş gibi bakıyordu. Lobi sessizdi, yeni silinmiş, iki yana kayarak açılan cam kapılardan içeri güneş süzülüyordu ve yüksek taş şöminenin üzerine yeni yerleştirilip dekorasyona dahil edilen yeşil bitkiler ormanı andırıyordu. “Yani ne demek istiyorsun?”

Cevap vermek yerine derin bir iç geçirdim. “Neden?”

Gabe gülüyordu. “Çünkü senden hoşlanıyorum. Senden hep hoşlandım. Şu anda sosyal hayattan dışlanmış durumdasın, ben de vaktin olacağını düşündüm.”

Kahkalarla güldüm. “Kabasın,” diyerek onu azarlayıp iltifatını duymazdan geldim.

Hep sözcüğünü ve diğer bütün imalarını duymazdan geldim.
 “Aynı takımda olma meselesine ne oldu peki?”

“Sosyal anlamda da dışlanmış durumdayım.” Gabe hemen buna itiraz etti, bu da gönlümü çecek kadar absürd bir davranıştı. Kocaman sırttı, beni nihayet güldürebildiğine sevinmiş görünüyordu. “Haydi gidelim,” dedi, beni ikna ettiğini hissetmiş gibi. “Kimse görmez, otobana çıkana kadar koltukta aşağı kaykılırsın. Tebdil-i kıyafet giyin.”

“Belki de altında burun olan o gözlüğü takmalıyım, ne dersin?” dediğimde gülerek başını iki yana salladı. Zihnimde incecik bir ses, *canları cehenneme* dedi... Belki de göldeki partiye gitmemi söyleyen de aynı sestti. Bu kasabadaki hemen herkes ya benden nefret ediyordu ya da umurlarında bile değildim. Tabii... “Gabe,” dışında herkes için...

Ses tonumu taklit ederek, “*Molly*,” dedi. “Güven bana.”

Güvendim. Kamyonentinin pencereleri püfür püfür essin diye ardına kadar açık bir şekilde Martinvale’e kadar bir saatlik yolculuk yaptık; insanın yüzüne rüzgârın çarpması canlandırıcı bir his veriyordu. Arabanın paneline eğilip küt kesilmiş ojesiz tırnaklarımdan biriyle, dikiz aynasından sarkan Notre Dame anahtarlığına dokunarak, “Demek, biyoloji, ha?” diye sordum. Bu araba yolculuğunun iyi değil de garip hissettirmesini bekliyordum fakat çok iyi gelmişti. “Ne olacaksın, çılgın bir biliminsanı filan mı?”

“Ha ha kesinlikle.” Gabe direksiyonu bırakıp Frankenstein’ın canavarı gibi ellerini öne doğru uzatırken sıcak omzu benimkine değdi. “Daha çok seks robotlarıyla ilgileneceğim. Bir de kertenkelelerle ilgili sırlarla.” Ardından ben gülünce, “Hayır. Sonra tıp okuyacağım.”

“Gerçekten mi?” Bu beni şaşırtmıştı. Donnelly ailesinin en zeki üyesinin Julia olduğunu düşünürdüm, Gabe kişilik sahibi olandı, Patrick’s ruhu. “Hangi branş?” dediğimde birden, “Kardioloji,” dedi sonra da buruk bir şekilde oflayıp başını ön cama doğru salladı. “Nedeni gayet açık ve net, değil mi? ‘Bayanlar ve Baylar, bu çocuğun babası bir kalp krizi sonucunda öldü, bu konuya ilişkin meselelerini dünyanın en anlaşılacak şekliyle halletmesini izleyin.’”

Gabe’in, babasından bahsettiğini daha önce hiç duymamıştım. Chuck’ın ölümünün neden herkesten çok Patrick için bir kayıp olduğunu düşündüğümü bilmiyordum. Sanırım bu kaybı en çok onda hissetmiştim. Patrick en sevdiğim Donnelly’di, Chuck’ın da biricik oğlunun o olduğunu düşünmüş olabilirdim. İşte Chuck bunun için özel bir insandı ve cenazesine altı yüz insan akın etmişti: Tanıdığı herkes, en sevdikleri insanın o olduğunu düşünüyordu. İşte o öyle biriydi.

“En anlaşılacak şekli değil.” Başımı çevirip ona profilden baktım. Güneş, yanaklarının ve alnının o pürüzsüz tenine gölgelerle düşüyordu. Burnu çok ama çok düzgündü. “En anlaşılacak şekli, bir müzik grubuna katılmak olurdu.”

Bu onu güldürdü. “Doğru,” dedikten sonra anayola çıkmak için sinyal verdi. “Bir müzik grubuna katılmak daha beter olurdu.”

Kahvaltımızı çıkışa yakın bir yerde, yol kenarında arabalara servis yapan bir hamburgercide patates kızartması dolu, balmumlu kesekâğıtları ve buzlu çayla dolu kocaman plastik bardaklarla yaptık. Yemek yerken garip bir şekilde diken üstünde gibiydim, şortumdan fırlayan beyaz bacaklarıma bakıp duruyorum. Yeni

Hep sözcüğünü ve diğer bütün imalarını duymazdan geldim. “Aynı takımda olma meselesine ne oldu peki?”

“Sosyal anlamda da dışlanmış durumdayım.” Gabe hemen buna itiraz etti, bu da gönlümü çecek kadar absürd bir davranıştı. Kocaman sırttı, beni nihayet güldürebildiğine sevinmiş görünüyordu. “Haydi gidelim,” dedi, beni ikna ettiğini hissetmiş gibi. “Kimse görmez, otobana çıkana kadar koltukta aşağı kaykılırsın. Tebdil-i kıyafet giyin.”

“Belki de altında burun olan o gözlüğü takmalıyım, ne dersin?” dediğimde gülerek başını iki yana salladı. Zihnimde incecik bir ses, *canları cehenneme* dedi... Belki de göldeki partiye gitmemi söyleyen de aynı sestti. Bu kasabadaki hemen herkes ya benden nefret ediyordu ya da umurlarında bile değildim. Tabii... “Gabe,” dışında herkes için...

Ses tonumu taklit ederek, “*Molly*,” dedi. “Güven bana.”

Güvendim. Kamyonetinin pencereleri püfür püfür essin diye ardına kadar açık bir şekilde Martinvale’e kadar bir saatlik yolculuk yaptık; insanın yüzüne rüzgârın çarpması canlandırıcı bir his veriyordu. Arabanın paneline eğilip küt kesilmiş ojesiz tırnaklarımdan biriyle, dikiz aynasından sarkan Notre Dame anahtarlığına dokunarak, “Demek, biyoloji, ha?” diye sordum. Bu araba yolculuğunun iyi değil de garip hissettirmesini bekliyordum fakat çok iyi gelmişti. “Ne olacaksın, çılgın bir biliminsanı filan mı?”

“Ha ha kesinlikle.” Gabe direksiyonu bırakıp Frankenstein’ın canavarı gibi ellerini öne doğru uzatırken sıcak omzu benimkine değdi. “Daha çok seks robotlarıyla ilgileneceğim. Bir de kertenkelelerle ilgili sırlarla.” Ardından ben gülünce, “Hayır. Sonra tıp okuyacağım.”

“Gerçekten mi?” Bu beni şaşırtmıştı. Donnelly ailesinin en zeki üyesinin Julia olduğunu düşünürdüm, Gabe kişilik sahibi olandı, Patrick’s ruhu. “Hangi branş?” dediğimde birden, “Kardioloji,” dedi sonra da buruk bir şekilde oflayıp başını ön cama doğru salladı. “Nedeni gayet açık ve net, değil mi? ‘Bayanlar ve Baylar, bu çocuğun babası bir kalp krizi sonucunda öldü, bu konuya ilişkin meselelerini dünyanın en anlaşılacak şekliyle halletmesini izleyin.’”

Gabe’in, babasından bahsettiğini daha önce hiç duymamıştım. Chuck’ın ölümünün neden herkesten çok Patrick için bir kayıp olduğunu düşündüğümü bilmiyordum. Sanırım bu kaybı en çok onda hissetmiştim. Patrick en sevdiğim Donnelly’di, Chuck’ın da biricik oğlunun o olduğunu düşünmüş olabilirdim. İşte Chuck bunun için özel bir insandı ve cenazesine altı yüz insan akın etmişti: Tanıdığı herkes, en sevdikleri insanın o olduğunu düşünüyordu. İşte o öyle biriydi.

“En anlaşılacak şekli değil.” Başımı çevirip ona profilden baktım. Güneş, yanaklarının ve alnının o pürüzsüz tenine gölgelerle düşüyordu. Burnu çok ama çok düzgündü. “En anlaşılacak şekli, bir müzik grubuna katılmak olurdu.”

Bu onu güldürdü. “Doğru,” dedikten sonra anayola çıkmak için sinyal verdi. “Bir müzik grubuna katılmak daha beter olurdu.”

Kahvaltımızı çıkışa yakın bir yerde, yol kenarında arabalara servis yapan bir hamburgercide patates kızartması dolu, balmumlu kesekâğıtları ve buzlu çayla dolu kocaman plastik bardaklarla yaptık. Yemek yerken garip bir şekilde diken üstünde gibiydim, şortumdan fırlayan beyaz bacaklarıma bakıp duruyorum. Yeni

koşu planım olsa da olmasa da, pastırmalı hamburger yemenin durumuma pek de yardımcı olduğu söylenemezdi.

Gabe, omzumu hafifçe dürtüp, “Şu kelime neydi?” diye sordu. Bu, annesinin “*Ne düşünüyorsun?*” demek için kurduğu cümleydi. Patateslerimin durduğu kesekâğıdını avcumda top haline getirip başımı iki yana salladım.

“Kız kardeşin arabamı anahtarla çizdi,” dedim.

Gabe, ağzı bir karış açık bana bakakaldı. “Dur bir dakika, ne?” diye sorarken mavi gözleri irileşmişti. Kamyonetinin bagaj kapısını açmış, tampona bacaklarımızı sarkıtarak oturduğumuz halde birden ayağa fırladı. “Tanrım, Molly. Ne zaman?”

“Ben isteyken,” diye geveleyip yüzümü önüme düşen uzun, dalgalı saçlarımla saklayarak bacaklarıma bakmaya devam ettim. Şu ana dek bundan kimseye bahsetmemiştim ve bunu Gabe’e söylemek, su toplamış bir yarayı patlatmak gibi hissettirse de, inanılmaz bir tatmin duygusuyla, utanç verici iğrenç bir hissin karışımını yaşıyordum. Nasıl böyle birine, etrafında bir sürü dram dönen kızlara dönüşmüştüm bilmiyordum. Romantik çöplüğü bir romanın tamamını doldurabilecek birine. İki sene önce, Patrick ile ben de şu halimi görsek, beni yerden yere vururduk. Şu anda da kendimi yerden yere vuruyordum.

Ancak Gabe hiç orali değildi: Bir şelale gibi yüzüme dökülen saçlarımdan arasından bakınca yüzündeki öfkeyi gördüm ama bu öfke kesinlikle beni hedef almıyordu. “Bak,” dedi, “onunla ben ilgilenirim, tamam mı? Bu aslında, çok... tam bir saçmalık. Julia bazen bir şeyleri mahvedip sonra da paçayı sıyrır. Son zamanlarda onun üzerine fazla gitmemeye çalışıyorum, şey yüzünden...”

Gabe sözlerini bitirmeyip başını iki yana salladı. “Her neyse. Ben hallederim.”

“Hayır, hayır, hayır,” diye itiraz ederken ben de ayağa fırladım. Tanrım, bu işleri sadece daha da beter bir hale getirirdi, yani Gabe’in arada kalması kötü olurdu. Böylesi daha doğru ya da değil, sonuçta Julia ile benim aramdaydı... Patrick ile benim aramda, Gabe ile onun arasındaki şey gibi... Bu meseleyi benim halletmem gerekiyordu. “Sorun değil,” diye yalan söylerken bunun ikimizin de yararına olmasını diliyordum. Elimi uzatıp dirseğinin altına dokundum, ılık teninin altındaki kaslarını hissedebiliyordum. “Gerçekten, lütfen karışma. Ben hallederim.”

Gabe gözlerini devirdi, konuyu daha fazla uzatmadı. Bu hoşuma gidiyordu... Yani sağduyuma saygı duyması. En doğrusunu kendisinin bildiğine beni ikna etmeye çalışmaması. Bir anlığına, sıra sıra ağaçların olduğu yöne baktığını görünce ben de bakışlarımı o yana çevirdim; arabayı ormanın kenarına, uçsuz bucaksız bir yeşilliğin kıyısına park etmişti. Tempe’deyken burayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. “Tamam,” deyip ellerimiz birbirine değene dek elini geriye doğru kaydırdı ve elimi bırakmadan önce avcunun içinde bir an sıktı. Bu ufak hareketi, dirseğinizi bir yere çarptığınızda bir karıncalanma hissedersiniz ya öyle bir hisse sebep oldu. “Ama ben sadece... Döndüğünden beri hayatının, cehenneme giden kesintisiz ve upuzun bir yola döndüğünü biliyorum. Bunun büyük bir kısmının benim suçum olduğunu da.”

İtiraz etmeye hazır bir şekilde başımı iki yana salladım. “Öyle değil...”

Gabe bana bakıp suratını astı. “Öyle gibi görünüyor,” dedi.

Bir an, benimkine değen o ılık dudakları aklıma geldi. Gabe'in yanında olduğumda kendimi güvende hissediyordum, yavaş yavaş bunu idrak ediyordum, kamyonet bir kaçış arabasıydı ve biz akşama sınıra varmış olabilirdik. Öyleymiş gibi farz etmek gayet çekici geliyordu. Sonunda, "Tamam," diye itiraf ettim. "Öyle de denebilir."

"Aynı takımdayız, hatırladın mı?" Gabe omuzlarını silerken, güneş saçındaki açık tellere vuruyor, kahverengi ve kehribar renkleri raks ediyordu. Tekrar Volvo'nun bagajına oturdu, bulduğu bir köpek kılını eline alıp yere bıraktı. "Yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmam, bu senin rodeon ama aynı takımdayız."

"Benim rodeom, ha?" Ben de yanına oturup avuçlarımı arkaya dayayarak geriye yaslandım ve dönüp ona baktım. "Peki."

"Peki," diye yineledi Gabe. Tıpkı benim yaptığım gibi avuçlarını arkaya dayayarak geriye yaslandı. Bagajın üstünde serçeparmağı benimkine değiyordu. Başımı çevirip ona baktım, yan yana duran ellerimize, maniküre ihtiyacı olan parmaklarıma ve bileklerindeki o açık sarı kıllara. Tıp fakültesini bitirdiğini hayal ettim. Ameliyat masasında hastaları olduğunu, insanların kaburgalarından içeri ellerini sokup kırık kalplerini onardığını...

18. GÜN

Pansiyon birkaç güne açılacaktı, Penn diken üstündeydi: Bu sabah bana ve Desi'ye kulak çubuklarıyla kapının girişindeki taç biçimli metal levhanın kenarlarının tozunu aldırırken işimizi yarım bıraktırıp mutfakta kullanılabilecek üç çeşit ketçabı tattırdı. Tükenmişim, kollarım bacaklarım tutmuyordu, öyle yorgundum ki devam kontrol saatine yöneldiğimde koridorda karşılaştığım Zalim Michaela bana el salladığında, ona el sallayacak kadar şuursuzdum çünkü o el sallamıyor bana hareket çekiyordu. Yapmacık bir neşeyle, "İyi geceler, kaltak," dedi ve kapıyı çarpıp çıktı.

"Aman ne güzel," diye mırıldanıp utançtan yüzümün kızardığını hissedince gözlerimi devirdim. Tek istediğim eve gidip kimseyle tek laf etmeden kendimi yatağa atmaktı ancak tam çantamı dolabımdan alıp çıkışa yönelmişim ki Tess'in personel kartına vurduğunu gördüm.

“Yorucu bir gün müydü?” diye sorarken, çok güzel ama çok yorgun görünüyordu. Havuz başında ne kadar işi olduğunu tahmin edebiliyordum, muhtemelen ona da diş fırçasıyla havuzun seramik karolarını fırçalatmışlardı. Tess’in üzerinde bir şort ve eski Star Lake Pansiyonu logosu olan bir tişört vardı, herhalde bu tişörtü otelin bir yerlerinde bulmuştu. Saçlarını kafasının üzerinde gelişigüzel topuz yapmıştı. Süpermodel gibi görünmüyordu, uzun boylu da değildi, çok farklı bir güzelliği de yoktu. Bu da ondan nefret etmemi zorlaştırıyordu.

“Yorucu bir gündü,” deyip kartımı makineye okuttum. Kontrol saati altmışlardan kalmaydı. Etrafında dolanmaktan bir garip hissettiğim için tam ona el sallayıp yanından uzaklaşacakken Tess elini havaya kaldırıncaya durup bekledim.

“Bak, Molly,” dedi o atletik omuzlarını silkerek, bir elinde de yarısı yenmiş bir şeftali vardı. “Sanırım sadece şunu demek istedim...”

Lafını bitirmedi. “Tanrım, bu çok acayip bir durum. Bu gerçekten acayip bir durum, öyle değil mi?”

Bu beni gülümsetti. “Biraz,” diye takıldım ona.

“Peki,” dedi Tess. “Ama artık başladım bir kere, en azından diyeceğimi diyeyim. Sanırım şunu demek istedim: Garip bir durumda kaldığımızın farkındayım ama beraber çalışıyoruz, pansiyon açılınca birbirimizi daha sık göreceğiz ve ben... Daha önce ne olmuşsa olsun, sen bana bir şey yapmadın. Her ne kadar...” Duraksayıp burnunu kırıstırdı. “Yani umarım sen de benim için aynı şeyi hissediyorsundur.”

O anda birden içim öyle bir minnetle doldu ki başım neredeyse göğe erecekti. Personel koridorundaki o parlak ışıkların altında, “Benden nefret ettiğini sanıyordum,” dedim. “Yani, elbette...”

Tess, “Kitabı okudum,” diye bir itirafta bulundu. “Ve şey, Patrick bana anlattı...”

Başımın bir hareketiyle konuşmasını böldüm. “Öyle mi...”

“Ama senden kesinlikle nefret etmiyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse senden biraz korkuyordum.”

“Cidden mi?” derken ağzım bir karış açık kaldı. “Neden? Hiç arkadaşım yok! Hiç arkadaşım olmadığını fark ettin mi?”

“Ama Gabe var,” diyen Tess önemli bir noktaya parmak basmıştı. Sonra bunun iyi bir örnek olmadığını fark ederek, “Hem, belli ki Penn’in en sevdiği kişi de sensin. Ben sadece, bilemiyorum, sen o aileyi ezelden beri tanıyormuşsun, Imogen’ı da öyle...”

“Öyle değil,” diyerek başımı iki yana salladım. “Artık eskisi gibi değil.”

“Şey, neyse.” Tess tebessüm edip şeftalisini son kez ısırp çekirdeğini yakınlardaki bir çöp kutusuna fırlattı. “Yani aramızda bir sorun yok, değil mi? Bütün yazı *Kötü Kızlar* gibi geçirmek istemiyorum, ben öyle bir insan değilim. İyiyiz, değil mi?”

Ona, “İyiyiz,” derken içten gülümsedim. Patrick sonsuza dek benden nefret edecek olsa da Tess gibi biriyle birlikte olduğu için seviniyordum. “Evet, iyiyiz.”

19. GÜN

Silverton'daki asırlık sinema salonunda Spielberg Yazı diye bir program olduğunu öğrenince, nostaljik girişin altında duran Gabe hınzırca sırttı. Otoparkı boylu boyunca geçerken, “Ah, hey, sana bir şey getirdim,” deyip şortunun cebinden ucunda bir burun ve altında da sentetik kıllardan yapılma burma bir bıyık olan plastik gözlüğü çıkardı. “Kimsenin seni fark etmemesi için.”

Lobiye girerken, gözlüğü elinden kapıp kahkahayı bastım. Parmaklarının ucu benimkilere değiyordu. “Ah, çok komiksin,” dedim. “Artık kimse beni fark edemez.”

“Hayır.” Gabe pis pis sırtarak gişeye yaklaştığımızda cüzdanına uzandı. Ödeme yapmaya çalıştığımda, “Ben aldım,” deyip elimi geriye itti.

“Emin misin?” diye sordum, gözümdeki gözlüğüm ve boynumu gömleğimin içine iyice gömmeye çalışırken. Şimdiye dek birlikte bir şey yapsak bile hep ayrı ayrı ödemiştik. Bunchies'de yediğimiz

ögle yemeği ve sosisli yemek için Frank'ın Yerine ilk gidişimizde de öyle olmuştu. Kuralları değiştirmesinin ne anlama geldiğinden emin değildim. Bu geceye hazırlanırken, kulaklarımın arkasına vanilya kokan parfümümden, kirpiklerime de rimel sürsem de kendime *bunun romantik bir randevu olmadığını* hatırlatmışım.

Gabe patlamış mısırı ödememe izin verdi ve suni derili, yer yer yırtılmış kırmızı koltuklara kurulduk, kenarlardan yırtılmış parçalar sarkıyordu. İçerisi serindi ve tereyağı ile tuz kokusu vardı. Eski bir sinema salonuydu ve koltukların aralıkları dardı: Gabe'in dizleri önündeki koltuğa değip gömülünce koltukta oturan kız arkasını döndü, Gabe'in ne kadar hoş ve yakışıklı olduğunu fark etmeden önce yarım saniye pis bir bakış attıktan sonra gülümsedi.

Gabe özür diler gibi başını iki yana sallayarak, "Baksana, Dev Andre gibi bir şeyim," diye mırıldanıp kıs kıs gülere bana baktı. "Geçen kış Indiana'da bir barda en arkaya geçmemi istediklerini biliyor musun? *Taht Oyunları* gecesi yapmışlardı; benim yüzümden kimse ejderhaları göremiyordu."

İşte buna güldüm. "Hayat zor," dedim, o da şakacıktan suratını asıp elini kolunu nereye koyacağını bilemezmiş gibi davranarak bunu resmen komedi haline getirdi. Çok şapşaldı, daha önce bu yönünü hiç görmemiştim... Küçükken onun hep çok havalı biri olduğunu düşünmüştüm, ne yaptığını bilemeyeceği ya da bir şeylerden emin olmayabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Salon yavaş yavaş kararırken, "Biz şimdi çıkıyor muyuz?" diye sorduğumda yüzünde beliren o şaşkın, irkilmiş ifadeyi daha net görebilmek için gözlerimi hafifçe kısmak zorunda kaldım. Şaşırmış görünüyordu. "Yani, şimdi? Sen ve ben?"

Gabe şaşırmış görünüyordu. “Bilmiyorum, Molly Barlow.” Bilmece sormuşum gibi başını iki yana salladı. “Öyle mi olmasını istersin?”

İstiyor muydum?

Tam ona, *Ben de bilmiyorum* diyecekken ışıklar tamamen kapandı ve aşına olduğumuz film başladı. Gabe elime uzandı. Ancak elimi tutmak yerine işaretparmağıyla bileğimde desenler çizmeye, bedenimdeki her sinir ucu sadece oraya odaklanana dek bileğimdeki nabız noktasını okşamaya başladı. Koşu antrenmanlarından sonra koçumuzun, dizlerimizin altını ovalamasının yarattığı etkiye benzer kızılca kor bir sıcaklığın bedenime yayılmasına neden oldu. O Gabe’di. Gabe’di ve onunla çıktığımdan emindim, onunla çıkıyor olmak hoşuma gidiyordu, sinema salonunun yarıdan fazlası dolu olsa bile burada onunla yalnız olmanın verdiği o gizli saklı özel his. Yasadışı bir şey gibi geliyordu, sanki birileri bizi bulsa ellerimize kelepçe vurulmuş bir şekilde soluğu hapiste alacaktık. Fakat bir yandan da iyi, rahat ve doğru bir histi.

Gabe’in parmakları filmin üçte biri boyunca bileğimde gezindi, orada desenler çizip durdu. Derimin altında akan kanı hissedebiliyor muydu bilmiyordum. Annemin fanatik okuyucularının bir sonraki bölümde neler olacağını merak ederek heyecanla okurken hissettiği gibi, yüreğim ağzıma geldiği için nefesimi tuttum.

Sonra ne mi oldu, hiçbir şey.

E.T. ile Gertie, *Susam Sokağı*’nı izliyordu. Gabe patlamış mısıra uzandı. Yine elimi tutmasını bekledim ama tutmadı. E.T. evine telefon edip bisiklet ayın önünden uçana değin kollarını göğsünde kavuşturup sanki bütün geceyi bu şekilde geçirmiş gibi öylece oturdu, sevdiği bir arkadaşıyla bir gece geçiriyormuş gibiydi.

Evet. Bu kafa karıştırıcıydı.

Ben de onun elini tutabilirdim. On iki yaşında ya da Amish değildim, 1742 yılında da değildik ve Tanrı biliyor ya ne zaman biri elimi tutsun istesem Patrick'in eline uzanırdım. Çekingen değildim. Ancak Gabe'in birden geri çekilmesinde diğer her şeyi rahatlatan bir yan vardı, o ısıltı kaybolmuştu ve zihnimdeki bulanıklık birden dağılmış, bu geceyi olduğu gibi görmeye başlamıştım ve ne olmadığını da daha iyi anlamıştım.

Sanırım yanılmıştım. Bunun beni neden bu kadar hayal kırıklığına uğrattığını bilmiyordum. Işıklar tekrar yanıp insanlar dar koridorlara doluşmaya başlarken kendimi toparlayıp yüzüme, Gabe dışında karşılaştığım herkese takındığım o “her şey harika” gülümsememi yapıştırdım. Neşeyle, “Çok eğlenceliydi,” derken öyle yapmacıktım ki cümlemin sonuna bir de “adamım” koysam yeriye. Gabe sadece başıyla onayladı. Çantamı alıp peşinden çıkışa yönelirken, canımın bu kadar sıkılması için bir neden olmadığını kendime hatırlattım.

“İyi misin?” diye sorunca başımı hızla ona çevirdim. Yan taraftaki kapıdan dışarı çıktık, sinemanın hemen önündeki dar kaldırım boyunca yalnızca ikimiz ilerliyorduk ve otoparktaki lambalardan betona turuncu bir ışık vuruyordu, diğer her yer gölgeler içindeydi. Usulca omzuyla omzumu dürttü. Birden tüylerim diken diken oldu. “Hı?”

“Hıhı.” İkimiz de durduk. Otoparktaki arabaların kapılarının kapandığını ve motorların çalıştığını işitebiliyordum. Yutkundum. “İyiyim. Sadece...”

Gabe lafımı böldü. “Bak,” dedi, “Niyetim seni terslemek değildi. Yani şu çıkma meselesinde. Uzun bir süre kardeşimle

beraberdin ve bunu anlıyorum. İğrenç biri gibi davranmaya falan çalışmıyorum.”

Bir dakika. “Ne?” diye sordum. “Hayır, hayır, hayır, beni terslemedin. Yani...” Başımı iki yana salladım. “Hatırlasana, bu mevzuyu en başta açan bendim, değil mi? Seni köşeye sıkıştırdığımı düşündüğünü sandım.”

“Emin misin?” diye sorarken Gabe bana doğru bir adım attı. İçgüdüsel bir şekilde çenemi kaldırdım. Bana dokunmuyordu, yine de her yanımda onu hissedebiliyordum. Aramızda öyle çok atom titreşiyordu ki neredeyse sesleri duyulacaktı.

“Hıhı,” diye onaylarken, rahatlamayla bir gülümseme yayıldı yüzüme. “Kesinlikle dehşete filan kapılmadım.”

“Ah, hayır mı?” Gabe ellerini dikkatle yanaklarıma koydu. Bedeninin yaydığı ısının, gömleğinden çıkıp benimkinden içeri süzüldüğünü hissedebiliyordum. “Peki, ya şimdi?”

Gülümsemem bir sırıtsa dönüştü. “Hayır,” dedim.

“Peki ya şimdi?” diye tekrar sordu, cevap veremeden beni öptü.

20. GÜN

Gabe’i öpmek söndüğünü sandığım bir ateşin küllerini yeniden tutuşturmuştu; ertesi sabah uyandığımda birden her şey ortaya dökülmüş gibi hissettim. Belki de bu yazın ceplerinde bir nebze de olsa umut kırıntısı kalmıştı. Savaşa yürüyen bir general edasıyla Fransız Kafesi’ne gittim. Sanki Gabe kalbimin üzerine bir cesaret madalyası takmış gibi hissediyordum. Uzun zamandır ilk kez cesur hissediyordum.

Saçları hipsterlar gibi ensesinde toplanmış bir halde espresso makinesini silen Imogen’ı görünce tezgâha eğilip, “Mesele şu ki,” dedim. Dükkân bomboş sayılırdı, yalnızca kapının yanındaki koltuklarda başında kocaman bir kulaklıkla oturan bir çocuk vardı. “Bana çok kırgınsın biliyorum ve Tess’le arkadaşlık ettiğin için artık bana da ihtiyacın yoktur ama benim...” Derin bir nefes alıp itirafta bulundum. “Gerçekten bir dosta ihtiyacım var, Imogen.”

Imogen gözlerini bile kırpmadan elinde temizlik beziyle öylece bana bakakaldı. Sonra da yüksek perdeden bir kahkaha koyuverdi.

“Dosta mı ihtiyacın var?” derken sanki bu anı bekliyormuş gibi başını iki yana salladı, sanki ona bu şekilde geleceğimi bir buçuk kilometre öteden görmüş gibi. “Gerçekten mi? Peki ya geçen sene, Molly? Geçen sene herkes seni yerin dibine sokmaya çalışırken ben hep senin yanında oldum ama giderken bana veda etmeye tenezzül bile etmedin.” Elindeki temizlik bezini gözleri öfkeden kocaman açılmış bir şekilde, boğa güreşindeki kırmızı pelerinmişçesine tezgâhın üzerine bıraktı. “Anneme geçen sonbaharda cilt kanseri teşhisi kondu, biliyor muydun? Sırtını deşip kocaman bir kitle aldılar. Ne yürüyebiliyor ne hareket edebiliyor ne de başka bir şey yapabiliyordu. Ve sen kaçıp gittiğin, telefonlarımdan bir tanesine bile cevap vermediğin için ben seninle, bunun beni ne kadar korkuttuğunu bile konuşamadım. Şimdiyse geri dönmüşsün, Patrick de burada. Bu, senin için herhalde hayli garip bir durumdur, anlıyorum fakat doğruyu söylemek gerekirse işyerimin ortasında dikilip bir *arkadaşa ne kadar çok ihtiyacın olduğunu* duymak istemiyorum.”

Star Lake’in çevresine dizili asırlık çam ağaçları gibi olduğum yere çakılı kaldım. Yanaklarım al al olmuş bir halde, “Haklısın,” dedim. Parmaklarımin uçları buz gibi olmuştu, Julia Donnelly’nin arabamı yaz boyunca her gün çizmesi bile beni bu kadar ürkütmezdi. Dünyanın en kötü arkadaşı gibi hissediyordum. “Çok üzgünüm, çok haklısın.”

Imogen cevap vermeden önce serzenişlerle yüklü uzun bir sessizlik oldu: “Ama artık iyi,” dedi usulca. “Annem.” Hislerini dışarı vurduğu için tükenmiş görünüyordu... Imogen hayatı bo-

yunca kavga etmekten de insanların birbirilerine kötü davrandığını görmekten de nefret etmiştir. Biz üçüncü sınıftayken teneffüste birkaç oğlan bir kelebeğin kanatlarını koparmışlardı ve bütün öğleden sonra onu avutamamıştık. “Yayılmadı.”

Uzun bir süre öylece birbirimize baktık. Nefes aldık. Sonunda, Imogen omuzlarını silkerek temizlik bezini tekrar eline aldı, pırıl pırıl parladığı halde krom gövdeli espresso makinesini temizlemeye koyuldu. “Bir çocuktan hoşlanıyorum,” dedi sadece.

Yüzüme bir gülümsemenin, yavaş yavaş ve temkinli bir şekilde yayıldığını hissettim. Bir lütuf gördüğümde bunun bir armağan olduğunu anladım ve bunun için inanılmaz derecede minnettardım. “Öyle mi?” diye sordum. “Kim?”

Imogen tezgâhın arkasındaki temizlik işini bitirirken bana adının Jay olduğunu söyleyip dükkânda müzik dinlemek için kullandıkları o eski iPod’da çalan şarkıyı değiştirdi. Devamlı Fransız Kafesi’ne geliyormuş, on dokuz yaşındaymış ve Hyde Park’ta aşçılık okuyormuş. Pansiyonda staj yapacaktı.

Kafama dank edince, “Ah! Jay’i tanıyorum,” derken sırttım. Sessiz ve herkesle iyi geçinen biriydi, her sabah yemek salonuna kahve getiren aşçı yardımcısıydı. Penn’in bakmamı istediği şeyler için mutfağa indiğim birkaç sefer onu görmüştüm. Desi için meyve suyu bulmama yardımcı olmuştu, hem de üç çeşit. Çünkü Desi hangisini istediğini bana söylememekte ısrar etmişti. “Jay, yakışıklı bir çocuk.”

“Öyle, değil mi?” Imogen kulaklarından ayçiçeği desenli keten elbisesinin yakasına kadar kızardı. “Yarı siyahi, yarı Çinli; ebeveynleri Londra’da tanışmış.” Yüzünü ekşitti. “Bu bilgiyi kendi

verdi, ben ‘Merhaba, tanıştığımıza sevindim bana kültürel mirasından bahseder misin?’ diye sormadım.”

Güldüm. “Demek sen ve Yakışıklı Jay sohbet ediyorsunuz, ha?”

“Hıhı.” Imogen utangaç bir şekilde başıyla onayladı. Hamur işlerini sakladıkları kaba uzanıp çikolatalı bir kruvasan çıkardı, tabağa koyup bana uzattı. “Al bak, şunu dene, fırınımızı değiştirdik, bunlar yeni. Evet, sohbet ediyoruz. Üstelik resim sergim için de pek çok parlak fikir öne sürdü...”

“Dur, dur, dur,” diye atlayıp lafını bölerken ağzım o leziz kruvasanla doluydu. “Hangi resim sergisi?”

“Yazın sonunda burada bir resim sergisi açacağım,” dedi Imogen. “Bana bir gece ayarladılar, yiyecek içecek de olacak. Sen de gelmelisin.”

Hemen atlayıp, “Geleceğim,” diye söz verdim. “Kaçırmam, eteklerim zil çala çala gelirim.”

“Tamam, sakın ol şampiyon,” dedi Imogen ama gülümsüyordu. “Muhteşem Gabe’le aranız nasıl?”

Başımı iki yana sallayıp kruvasanımdan bir parça ısırdım ve ona uzattım. “Bilmek istemezsin,” diye onu uyardıktan sonra her şeyi anlattım.

21. GÜN

Pansiyonun açılacağı sabah kapıdan çıkarken arka cebimdeki telefonum birden çaldı. Yeni bir e-posta aldığımı bildiriyordu. Telefonu cebimden çıkarırken, Penn'in son dakika talimatlarından biri olacağını düşündüm ancak mesaj okuldan geliyordu ve bana hangi bölümde okuyacağıma hâlâ karar vermediğimi hatırlatıyordu. Zorunlu değildi *ama dönem kaydından önce yapılması* tavsiye ediliyordu. Dekan bunu bilmemi istemişti. Öğrencilerin kampüse gelmeden önce hangi branşta okuyacaklarını bildirmeleri, yeni gelen öğrencilerin ders seçimi konusunda kolaylık sağlıyor ve öğrencilerin danışmanlarının daha verimli çalışmasını sağlıyordu.

Suratımı asıp kapama tuşuna bastıktan sonra telefonu tekrar arka cebime tıktım. Tüm hayatım hükümsüzmüş gibi geliyordu. Bırakın Star Lake'ten dışarı çıkmayı, hayatımın geri kalanında ne yapacağıma karar verebileceğimi bile hayal etmek güçtü.

Gözlerimin hemen arkasında bir yanmayla bir baş ağrısının ilk sinyalleri olan bir zonklamanın başladığını fark ettim.

Yoğun çalıştığım için şanslıydım, çünkü bu konuya kafa yormaya pek vaktim olmuyordu. İki hafta boyunca, terk edilmiş bir kasabada yaşıyormuşuz gibi hissettiren pansiyonun lobisinin insanlarla dolup taşıtığını görmek hem garip hem de inanılmaz memnuniyet verici bir histi: Diz hizasında cepleri olan şapşal bermudalar giymiş babalar, devasa bavullarını arkalarından sürüklüyorlardı, çocuklar minik göbekleriyle göldeki renkli kanoların üzerinde süzülüyorlardı. Plattsburgh'dan gelmiş orta yaşlı bir grup kadın, yıllık kitap kulübü toplantılarını bu hafta pansiyonumuzda gerçekleştirmeye karar vermişti ve bütün öğleden sonra verandaya kamp kurup romlu içkilerini yudumladılar.

Mutfaktan fırtına gibi geçerken Imogen'ın Jay'ine el sallayıp havuzun yanından geçerken Tess'e gülümsedim, Penn beni bir sürü ufak tefek işe koşturdu: Yemek salonundaki mızımız bir çay tiryakisi için küp şeker bulup getirmek, lobide çam ağaçlarının köküne dökülen ne olduğu belirsiz bir şeyi silmek. Penn pansiyonu tekrar dekore ederken eski tip köy evi havası vermek istemişti. Kocaman deri kanepelere, pansiyon odalarındaki hesaplı fiyattan ekose desenli battaniyeler eşlik ediyordu. Rezervasyon masasının hemen arkasındaki duvarda içi doldurulmuş kocaman bir sığın başı asılıydı, ona George demeye başlamıştık. Bu duruma çok içerlemiş görünen bir ilkokul çocuğunu avutmak için, "Gerçek değil," demiştim ama gerçek olup olmadığını bilmiyordum. Büyük ihtimalle gerçek değildi. Sanırım bazı yerlerde hesaplı davranırken bazı yerlerde israfa kaçılmıştı. Zavallı George.

Penn bana, “Bugün iyi iş çıkardın,” derken akşam yemeğinden önce Fabian’la, üzerinde otelin logosu bulunan not defterlerinden birinin arkasını kullanarak hızlıca üçtaş oynayabileceği bir vakit yakalamıştı. Desi, başparmağı ağzında çalışma masasının altında yerde oturuyordu. “Hatta çalışmaya başladığından beri. Yardımların için çok teşekkürler.”

“Sorun değil,” derken esnememek için kendimi zor tutuyordum ama bu konuda pek de başarılı olamadım... Ancak kendimi iyi hissediyordum, ortaokuldayken koşu antrenmanlarında olduğu gibi, kayda değer bir şeyler başarmış gibi hissediyordum. Mesaj kutumda Boston’dan gelen şu bölüm seçmekle ilgili e-postanın beklediği aklıma geldi, ilk ve son kez hayattan ne istediğime karar vermem gerekiyordu. “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim. “Buraya gelip bu pansiyonu işletmeyi istediğine nasıl karar verdin?”

Penn soruma şaşırmış gibi baktı. Bugün hep üzerinde gördüğüm kot ile tişört yerine takım elbise giymişti. Sabah lobide onu gördüğümde kolundan tutup bir kenara çekmiş ve yakasından sarkan fiyat etiketini koparmıştı. “Şey, uzun bir süre lokanta işlettim,” dedi ve Fabian’ın kâğıdına bir tane O çizerken adını daha önce duyduğum birkaç restoran saydı. New York gezilerinde annem de editörüyle o restoranlara giderdi. “Ondan önce de zenginler için parti organizasyonu yapıyordum.”

“Öyle mi?” diye sorarken hayal etmeye çalıştım. Penn’i güzel kıyafetler içinde, ayağında topuklu ayakkabılar, başında mikrofonlu bir kulaklıkla, catering hizmeti veren firmanın elemanlarını yönlendirip ışıklandırma dekorunu tasarlarken hayal ettim. Fabian’a dürtüp oyunu kesin ona kazandıracak bir yeri gösterdim. “Sevdim mi?” diye sorduğumda Penn bir an durup düşündü.

“Kendi kendimin patronu olmayı seviyordum,” dedi. “Sorun çözmeyi severim. Etrafımda insanlar olmasını da. Sanırım bu, içime kapanmama engel oluyordu.” Elini uzatıp Fabian’ın ipeksi buklelerini ok arken hülyalara dalmı  gibi uzaklara baktı. “ ehri seviyordum,” diyerek usulca itirafta bulundu.

“Peki?” diye merakla atıldım. “Neden oradan ayrıldın?” Penn kendini topladı, sonra Fabian not defterini zafer kazanmış gibi havaya kaldırıp yamuk yumuk çizdiği tek bir sıradaki X’leri gösterirken gülümsedi. “De i im zamanı gelmişti,” demekle yetindi.

22. GÜN

Ertesi gün yine renkli ama donuk geçti. Göl kıyısında Büyük Açılış'a özel mangal partisi ve eski usul bir turta yeme yarışması, gecenin sonundaki büyük bir havai fişek gösterisi için gerekli hazırlıklar yapıldı. Gabe öğleden sonra beni ofisimde çalışırken yakalayıp suçlu bir öpücük verirken, sıcak elleri kalça kemiklerimin hemen üzerindeydi ve muzip ağzı benimkine yaklaşıyordu. Dolaşmış ipeksi saçlarını okşarken, "Seni özledim," diye mırıldandı. Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğime şaşırdım.

"Ben de seni özledim," derken bunun doğru olduğunu fark ettim. Sinemaya gittiğimiz akşamdan beri birbirimize mesaj atıp duruyorduk ancak bazı işlerin çok zamanımı aldığını anlamıştı sanırım. Gelmesini beklemiyordum ama onu görmek, hissetmek, kokusunu içime çekmek beni gülümsetmişti.

Gabe, gayet sakin ve rahat bir şekilde dudaklarımdan uzaklaşıp sırttı. Patrick'in incinmiş yüzünü zihnimden kovalamaya çalıştım.

Ertesi sabah kahvaltıda buluşmak için plan yaptık ve pansiyonun yan kapısından onu otoparka çıkarıp veda ettiğim sırada pantolonunun kemerinden tutuyordum. Tam içeri girecekken Tess'le burun buruna geldim.

“Demek çıkıyorsunuz, ha?” diye sorarken açık renk kaşları kalkmıştı, kolunda da bir sürü arkadaşlık bilekliği vardı. Bu sabah çocuklarla bir el sanatları programı olduğunu hatırladım. Bana bakıp muzipçe sırttı. Sonra da öylece kalakaldığımı görünc, “Ah, Tanrım, affedersin niyetim seni zor durumda bırakmak değildi. Gabe'i seviyorum, bence iyi biri.” Hemen, “Hayır,” diye atıldım, yalan söylemek artık bende refleks olmaya başlamıştı. O gün pizzacılarında Patrick'e söylediklerim geldi aklıma: *Aklından ne geçiyor biliyorum ama aramızda bir şey yok.* “Yani, bence de iyi biri, ben sadece...”

“Hey, endişe etme.” Tess çilli ellerinden birini havaya kaldırıp başını iki yana salladı. “Bence buna cevap bile verme. Beni hiç ilgilendirmez, kimseye bir şey demem.”

“Hayır, sorun yok,” dedim soluklanarak. “Teşekkürler.”

Tess omuzlarını silkerek, “Sorun değil,” deyip saçlarını atkuyruğu topladı. “Bak, garip olabilir tabii ama Imogen'la konuşuyorduk da, gerçi sana soracaktık... Yarın Karga Bar'a gidiyoruz, şayet bizimle gelmek istersen.”

Bu intihar dalışıydı. Tamamen mantıksızdı. *Neden benimle konuşmaya tenezzül ediyorsun ki,* diye sormak istedim. *Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?* Yine de dudaklarımdan “Elbette,” sözcüğü

Katie Cotugno

döküldü. Bu yaz akıntıya kapılmışım, beni nereye sürüklerse oraya gidecektim. “Eğlenceli olabilir.”

Tess sırtıyordu. “Güzel,” deyip arkasını döndü, göl kenarına yöneldi. “Ve şey, dudak parlaticın fena bulaşmış.”

23. GÜN

Karga Bar, anayola çıkarken yolun kenarında kalan alçak, dışı sıvalı bir binaydı, bahsi geçen siyah kuşun kocaman bir silüeti dışarıdaki ahşap tabeladan ters ters aşağı bakıyordu. Taksi akşam bizi oraya bıraktığında saat onu geçmişti. Tıknaz, kaslı kapı görevlisi bizi süzdükten sonra girmemize izin verdi. Burası Silverton'daki otobana çıkarken hemen yolun kenarında kalan ve kimliksiz de rahatça girilebilen bir yerdi, elbette bunun iyi de bir sebebi vardı: Öyle bir mezbelelikti ki kendine saygısı olan hiçbir yetişkin orada takılmak istemezdi. Küf ve bira kokuyordu, en arkada bir bilardo masası ve geyik avı oyunu konsoluyla, iğne atsan yere düşmez bir kalabalık vardı. Müzik kutusu Kings of Leon'un o aptal şarkılarından birini çalıyordu. Bir an kapının eşiğinde donup kaldığımdan, Imogen koluma girip beni kalabalığın arasına sürükledi.

“Shot atalım mı?” diye sorarken Tess’in gözleri kocaman açılmıştı ve sırtıyordu. Normalden daha havalı bir şeyler giymişti, kızıl saçlarını salmıştı ve elmacıkkemiklerinin üstündeki çiller ona daha afacan bir hava katıyordu. Patrick’in ondan neden hoşlandığını anladım. Gelirken takside bana hem sevdiği parfümeriden aldığı dudak parlaticısını vermiş hem de çantasından çıkardığı kurutulmuş mangolardan ikram etmişti. Belki de bu yazı arkadaşsız geçirmek zorunda olmadığımı düşündürtecek kadar cana yakın davranıyordu. Patrick’in kız arkadaşı olsa bile. Belki de biraz olsun rahatlatmalıydım.

Imogen, “Shot,” diye yineledi. Gülerek çantamdan para çıkarıp Tess’e uzattım. Patrick’i pansiyondan Jake ve Annie’nin yanında, barın diğer köşesinde gördüm. Neon bira tabelasından yansıyan mavi kırmızı ışık yüzlerini aydınlatıyordu. Bir süre sonra onlara baktığımı fark ettiler: Jake bana el sallayarak, Annie birasına parmağını vurarak pek de hoş olmayan bir şekilde selam verdi ancak Patrick kaşlarını kaldırıp öylece bakakaldı, ardından onlara anlayamayacağım bir şey söyleyip arka tarafa giderek kalabalığın arasına karıştı.

Tess onlara merhaba demek için yanlarına gitti. Imogen barın oraya seğirtti. Bir süre daha kalabalığı izleyip tanıdığım birkaç kişiyi ve beni kimlerin tanıdığını gördüm... Öğlenleri kafeteryada aynı masada oturduğum birkaç kız ve siyah, seksi bir bluz giymiş Elizabeth Reese. Gözlerim benden birkaç adım ötede, siyah saçlı, kırmızı rujlu, büyülü ormandaki Pamuk Prenses gibi beyaz tenli bir kıza takılınca gözlerimi kırıştırdım; Donnelly’ler komik gelebilecek kadar güzel insanlardı, Patrick’in ikiz kız kardeşiyse, hiç kuşkusuz genetik piyangosunda en şanslı olandı. Julia daracık

kot ile babet, altında parlak eflatun sutyen giydiğini gösteren bol bir tunik giymişti ve somurtuyordu.

Nefesimi tuttum. Elimde değildi, bu alışveriş merkezinin ortasında bir kurt görmek ya da tam uykuya dalmadan önce bir tepeden aşağı yuvarlandığınızı hissetmek gibi bir şeydi. Julia ortaokulun ilk iki yılı boyunca çok prensipliydi, hiçbir surette içki ya da igara içmezdi. Karga Bar onu görmeyi bekleyeceğim son yerdi.

Belli ki o da aynı şeyleri düşünüyordu; beni fark ettiğinde o masmavi gözleri irileşti. Belki de eve *hoş geldin, canın cehenneme* kampanyasının beni daha uzun bir süre eve kapatacağını düşünmüştü. Sonra iç geçirdi. “Sürtük,” diye mırıldandığını duydum. Duyabileceğim kadar yüksek sesle dile getirmişti. Feci şekilde rahatsız olmuş görünüyordu, sanki benden nefret etmek için enerji harcamak zorunda kalmasına canı sıkılıyordu, herhalde bu durum, bıktığı halde onu oynamaya zorladığım bir oyun gibi geliyordu ona. Julia’yla kardeş gibi büyümüştük, on altı yaşına kadar kıyafetlerimizi, bebeklerimizi, makyaj malzemelerimizi paylaşmıştık. Şimdiyse, üniversiteye başlayacağımız yaz, Karga Bar’daydık; o zarif bileğini büküp bira şişesini devirerek bluzunun üstüne boşalttı.

Bir an, *Bizim Ev* dizisinin tekrarlarını izlemeyi seven, gülerken horultular çıkaran Julia’ya ağzım açık bakakaldım. Etrafımızdaki yarım düzine insan başımıza üşüşmüştü. Imogen da uzun zamandır beyin kökünde uyumuş kalmış bir his birden faaliyete geçmiş gibi barın oradan fırlayıp yanımıza gelivermişti. “Tanrım, Julia,” demiş, Julia kötü bir şey yapmaya kalkışacakmış gibi beni çekip arkasına saklamıştı. “Ne oluyor?”

“Sorun yok,” diyerek teslim oluyormuş gibi ellerimi kaldırdım. Haklıydım; buraya gelmek berbat bir fikirdi. Aklımdan ne geçmişti bilmiyordum. Biranın bluzumdan içeri girdiği yerden başlayarak bütün bedenim alev alev yanmaya başlamıştı. Imogen’ın elinden kurtuldum. “Sorun yok,” derken sesim istediğimden daha sert çıkmıştı. Sonra o çekip giderken arkasından: “Ben de seni gördüğüme sevindim, Jules,” dedim.

Julia devam etti. “Bira içmeyi bıraksan iyi olacak, Molly.” Başını çevirip, “Biraz kilo almışsın,” dedi.

O gittikten sonra, “Tamam,” demeyi başardım. Ellerim titriyordu. Patrick’in olanları barın öbür ucundan izlediğini görebiliyordum. Tek istediğim gözlerimi kapayıp buradan mümkün olduğunca hızla uzaklaşmaktı ancak mümkün değildi. Üçüncü kattaki odama gidip kucığımdaki dizüstü bilgisayarımdan yayılan ışıkla kocaman gri nevresimimin altına saklanmak istiyordum. Eve gitmek istiyordum. “Benim... Yani, bu... Gitmeliyim, Imogen.”

“Ne oldu öyle?” Tess hemen arkamızdan yaklaşmış, Imogen’ın kalçasına kalçasıyla dokunmuştu, elinde kehribar renginde içkiler bulunan shot bardakları ve atıştırmalık portakal dilimleri vardı. Tişörtümü gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. “Julia bunu kasten mi yaptı?” diye sordu.

Imogen başını iki yana salladı. “Sorma.” Sonra shot bardaklarından ikisini Tess’in elinden alıp gitmek konusunda hiçbir şey söylememişim gibi bana uzatarak, “Hazır mısınız?” diye sordu.

İkisine de baktım, olup bitenlerden sonra uygunsuz takım arkadaşlarıydık ama işte birlikte buradaydık. Gabe haklıydı; sonsuza dek saklanamazdım. Daha önümde yetmiş altı gün vardı. “Hazırım.”

24. GÜN

Sabah uyandığımda berbat bir haldeydim. Nabzım, gözlerimin hemen arkasında atıyordu, ağzım kurumuştı ve iğrenç kokuyordu, bu sabah koşuya gidemezdim, bundan emindim. Kalkıp dişlerimi fırçaladım, birbirine dolanmış saçlarımı tepemde atkuyruğu şeklinde topladıktan sonra kahve içmek için aşağı indim. Annem mutfak tezgâhında oturmuş, kalın çerçeveli gözlüğünü takmış, benim giysi dolabımdan da onun giysi dolabından da çıkmış olabilecek çizgili bir tişörtle gazete okuyordu.

“Günaydın,” dedikten sonra öğleni çoktan geçtiğini belli etmek için duvardaki saate bir baktı. “N’aber?”

Sütü koklayıp burnumu buruşturdum. “İyi,” gibi bir şeyler geveledim. Midem pek de iyi değildi.

“Gerçekten mi?” diye sorarken sandalyesinde geriye yaslanıp eskiden yaptığı ama son dönemlerde yüzünde görmeye alışık olmadığım, o annelere özgü kuşkuculukla bana bakmaya başladı.

Bir seneden uzun zamandır bana annelik taslamaya çalışmamıştı. Emily Green'in kendisi de yetimdi. "Çünkü hiç de iyi görünmediğini söylemek zorundayım." Buharı yükselen kupasından bir yudum aldı. "Anlatmak ister misin?"

"Neyi anlatayım?" diye çıktım. Birden, lise ikideyken Gabe'la aramda geçenleri anlattığımda da aynı tepkiyi verdiğini hatırladım. Aklımı kaçıracak derecede suçlu hissediyordum, telaş içindeydim ve çalışma odasındaydık, *Anlatmak ister misin*, diye sormuştu. Ben de anlatmıştım.

Ona her şeyi anlatmıştım.

Tanrım, artık bir şeyi merak etmesi beni iğrendiriyordu. Savunma mekânizmam, sonbaharda gölün üzerinde esen o soğuk rüzgârlar gibi beni ele geçirmişti. Annemin, etimi kemiklerimden sıyırmak istediğini düşünüyordum. "Neyin var, yazar hastalığına mı kapıldın, tıkandın mı? Yeni malzeme mi arıyorsun? İyiyim dedim ya."

Annem sesli bir şekilde iç geçirerek, "Tamam, Molly," dedi. "İstediğin gibi olsun. Bu yaz burada olmamayı tercih ettiğini biliyorum ve bu konuda senden özür diledim. Özel hayatının gizliliğini ihlal ettiğimi düşünüyorsan üzgünüm ama yine de..."

Üzerine yürüdüm. "Özel hayatımın gizliliğini ihlal etmek mi?" İnanamıyordum, ona gerçekten inanamıyordum. "Sen kimsin? Bunu söyleyen kim? Sen nasıl olur da..."

"Ben bir yazarım, Molly," diye atılıp dini bir inanıştan ya da bir tabudan bahsediyormuş ve bir tür saçma sapan ahlaki görecelilik bunu açıklayabilirmiş gibi sözümü kesti.

"Gerçek hayattan hikâyeler alıp onları kurgularım... Benim işim bu, ben hep bunu yaptım. Elbette bazı..."

“Sen benim *annemsin!*” diye ona karşı çıkarken, sesim geçen sene yaşadığım bütün o iğrenç soğuklukla, henüz olgunlaşmamış bir kabuğun çirkin bir şekilde çatlaması gibi çatladı. Başımı iki yana sallayıp kahve demliğini tezgâha geçirdim, bunu o kadar sert yapmıştım ki kırılabilirdi. “Ya da... Öyle olman gerekiyordu. Beni sen seçtin, unuttun mu? Hep  yle derdin. Ama sen beni parça parça satmak için istiyormuşsun.”

Bunu duyan annemin beti benzi attı ya da ben öyle olmasını istedim. “Molly...”

“Ve haklıydın, burada olmamayı tercih ederdim. Aslında, hayatım boyunca bir daha seninle alakam olsun istemiyorum. Hem istersen, bunu da bir sonraki romanına konu edebilirsin. Tüm dünyaya anlatabilirsin, anne. Al senin olsun.”

Boş kupamı tezgâha bırakıp odama yönelirken Vita’nın ödünç patlattım, Oskar da tırnakları yerleri çize çize vestiyere katı. Eski basamaklar ağırlığımla gıcırđıyordu.

25. GÜN

Geriye çekilip nefes nefese bana, “Hey,” derken Gabe’i böyle baştan çıkarabiliyor olduğumu görmek beni garip bir şekilde tatmin ediyordu. Ensesi alev alev yanıyordu. “Seni dehşete düşürmeden bir şey anlatabilir miyim?”

Bulutlar üzerinde geziyormuş gibi hissettiğimden dikkatimi tam toplayamasam da kamyonetin yolcu koltuğunda, oturduğum yerde arkamda yaslanırken ben de nefes nefeseydim. Pansiyonun otoparkında, karanlık bir yerde, bir saattir park halindeydik. Arada öpüşüyor, havadan sudan konuşuyorduk. Lobinin ortasında çırlıçıplak soyunan küçük çocuktan, bugünün spesiyalinin incirli ve küflü İtalyan peynirli pizza olduğundan filan bahsediyordum. Gabe’in ılık elleri bluzumun içinden yukarı çıkıyordu. Radyo alçak sesle çalarken, çam dallarının altında saklandığımız bu yerde, arabanın içinde oynasmanın eğlenceli mi yoksa bayağı mı olduğuna karar veremiyordum. İşin aslı Gabe’i eve götürmek

istemiyordum ve tabii ki onun evine de gidecek halimiz yoktu, bu yüzden kamyonetten başka şansımız kalmıyordu.

“Elbette,” diye yanıtlarken saçımı kulağımın arkasına atıp meraklı gözlerle ona baktım. Çok fazla öpüştüğümüz için dudaklarım şişmiş ve kaşınmaya başlamıştı. Gabe’in yanakları sırtımına neden olacak kadar kızarmıştı. Bir şeyleri başarmış gibiydim, onunla takılmak farklıydı, hem daha az hem de daha çok ciddi bir şey gibiydi. Patrick’le çıkmaya başladığımızda ikimizin de başkalarıyla tecrübesi olmamıştı ve her şeyi neredeyse acı verecek derecede ağır ağır yapmıştık. Her aşama uzamış ve bizi korkutmuştu. Birbirimizi çok iyi tanıdığımız halde yaşadıklarımız yepyeni deneyimlerdi. Gabe’le öyle değildi, gerçekten farklıydı. Birincisi; bu iş nereye varacaksa daha önce oradan geçmiştik ve ikincisi; çünkü o Gabe’di. Onunla her şey daha kolaydı. Bunu onunla yapmak daha kolaydı. Kafamda evirip çevirecek ve saplantı haline getirecek bir şey yoktu.

Gabe burnunu hafifçe kırıştırarak, “N’aber?” diye sorunca bir şeyler yumurtlamaya hazırlandığımı anladım. Park alanındaki lambaların loş ışığı pencereden yüzünün yan tarafına vuruyordu. “Mesele şu,” diye başlarken normalde olduğundan, ondan beklediğimden daha dikkatli ve temkinliydi. Genelde istediğini elde eden bir insan olduğunu düşünüyordum, insanlardan bir şey istemek hoşuna gitmiyordu. “Partiye gelmek ister misin diye merak ettim de?”

İşte o anda, kollarımdan bacaklarıma kadar bütün vücuduma dalga dalga yayılan o haz titreşimleri buhar olup uçtu. Homurdandım. “Asla olmaz,” derken başımı kararlı bir şekilde ve hışım ile iki yana salladım. Neredeyse boynum kopup aramızdan geçerek

arka koltuğa fırlayacaktı. Hangi partiye gitmekten bahsettiğini bile sormaya gerek duymadım. “Aaaassslaaa. İyi denemeydi. Hayır. Hayır, binlerce kez hayır.”

Gabe, “Dehşete kapılma demiştım!” derken kıs kıs gülüyordu. Vites kolunun üzerinden elime uzandı, ellerimi tuttu ve beni çeneme bir öpücük konduracak kadar yakınına çekti. Dışleri hafifçe tenime değince kendime hâkim olamadım, içim ürperdi. “Bak,” diye mırıldanırken burnu kulağımın arkasına değiyordu. “Sana böyle bir şey sormanın komik olduğunu biliyorum...”

“Evet, biraz komik,” diyerek ona katılırken hafifçe geri çekildim. Bahsi geçen parti, Donnelly’lerin çocukları Julia, Patrick ve Gabe’in yaza denk gelen doğum günlerinin bir arada kutlanmasıydı. Ailelerinin çiftliğinin yemyeşil bahçesinde verilen bir mangal partisiydi. Voleybol maçı yapılırdı, on dört çeşit hamurışı servis edilirdi, bütün gece Beatles’tan parçalar çalınırdı. Çocukken bu bizim için yazın en güzel günüydü. Geçen sene bu partiyi ilk kez kaçırmıştım. “Benden nefret eden annenin, benden nefret eden kız kardeşinin, benden nefret eden ve bir zamanlar sevgili olduğum kardeşinin bulunduğu doğum gününe gelmemi nasıl istersin? Üstelik şimdi de seninle...” derken cümlemin sonunu nasıl getireceğimi bilemediğimden utanıp öylece kalakaldım. Ne de olsa Gabe’le ilişkimizin adını koymamıştık. Donnelly’lerin takvimindeki en önemli davete Patrick’ten bir başkasıyla gidecek olmam istiridye gibi içime kapanmama neden olmuştu. Kim olduğumu sanıyordum ki? Gabe’le arabada öpüşmek bencilce ve aptalcaydı ama yine de eğlenceli, özgür, kolay ve nihayetinde kimseye zararı olmayan bir şeydi. Bir sırды, kimseye zararı olmayan bir sır.

Peki ama parti öyle miydi? O tamamen farklı bir konuydu.

“Üstelik şimdi de benimle?” diye iğneleyerek beni konuşturmaya çalıştı. Boştaki eliyle çıplak ve hafif tombul dizimi okşamaya başladı. Parmakları şortumun eteklerine varana dek yukarı tırmandı. Nefesimi tuttum. “Üstelik şimdi de benimle?”

“Kapa çeneni,” diye mırıldanırken, dokunduğu her yere iğne batıyormuş gibi hissediyordum. Dokunmadığı yerlere de iğne batıyormuş gibi hissettiğimi söylemeye gerek var mıydı? Devam etmeden önce bir dakika bekledim, çamların arasından ağustosböceklerinin ve uzaktan bir baykuşun sesi geliyordu. “Her gece arabada seninle oynayıyorum mesela.”

“Ah, yaptığın şey bu mu?” Gabe çapkın çapkın sırttı ama ardında başka bir şey vardı, anlayamadığım bir şey. “Demek bu böyle bir şey, ha?”

“Demek istediğim...” Gabe’in karşısındayken hiç olmadığım kadar garip hissederek elimi havada salladım. “Öyle değil mi?”

Gabe başını iki yana salladı. “Bilemiyorum, Molly Barlow,” derken gözlerimin içine bakıyordu. “Beni dürüst bir adam yapmayı teklif etmeni bekliyordum ama şimdiye dek senden bu yönde bir işaret alamadım.” “Demek öyle?” Sesim beklediğimden çok daha yumuşak çıkmıştı. “İstediğin bu mu?”

“Evet,” derken sesi benimki kadar, hatta benimki gibi duygulu çıkıyordu. Sanki bu birden aklına gelmemiş, daha önce kafasında evirip çevirmişti. “Gerçekten, gerçekten bu.” Eli hâlâ dizimin üzerindeydi ve “Peki sen?” diye sorarken dizimi hafifçe sıktı.

“Bilmiyorum.” Elimini darmadağın saçlarıma atarken, bir yandan köşeye sıkıştırılmış, bir yandan da başı göklere ermiş gibi hissediyordum. Sanki döndüğümünden beri karar verme ye-

teneğimi hepten yitirmiş gibiydim, sevgi ile yalnızlık arasındaki farkı bile anlayamıyordum. Gabe'i seviyordum... Gabe'i o kadar çok seviyordum ki... Gülüşünü, o geniş yüreğini ve kolay iletişim kurulabilen bir insan olmasını... Sanki tüm dünyanın onun safında olmasını umuyordu ve öyle oluyordu, bu kadar basitti işte. Onunla geçirdiğim günler uzun ve yıpranmış bir ipe dizili değerli taşlar gibiydi, umulmadık ve son derece kıymetliydiler. "Yani evet ama..."

"Evet mi?" Gabe gülümsedi.

"Belki!" Ellerimi kaldırıp güldüm. Gerilmiş olmalıydım. "Haydi ama sen sensin işte, belli ki bunu düşünmüşüm, değil mi?"

Ah, işte bu hoşuna gitmişti. "Ben benim, ha?" diye sorarken kaşlarını kaldırdı.

"Ah, iğrençleşme." Gözlerimi devirip hayal kurmaya çalıştım. Ailesinin beni nasıl kabul edebileceğini; Gabe'le çıkıyor olmanın kendimi her türden yeni işkenceye maruz bırakmak anlamına geleceğini, yeni iyileşmeye başlamış yaralarımın kabuklarını yolmak olacağını düşündüm. Bir de eylül ayının ilk haftasında Boston'a gideceğimi düşündüm... Yazın sonunda ne olacaktı, birbirimize *haydi çak bakalım yapıp ne güzel zaman geçirdik, değil mi*, mi diyecektik? Aslında Patrick'le ilişkimizin bozulmasına sebep olan şey de aramıza mesafe girme ihtimaliydi, daha doğrusu nedenlerden biri buydu. Çünkü pek çok nedeni vardı. Yine de Gabe'le bir şeylere başlamak aptallığın daniskası olacaktı. Çıkmaz mürekkeple son kullanma tarihi damgası vurulmuş bir şeye başlamak demektir.

Patrick'in aslında bana hiç çıkma teklifi etmediğini fark ettim. Yani biz bir şekilde çıkıyorduk işte. Bilinçli bir karar almamıştık,

birlikte böyle bir şeyin içine yuvarlanmış ve orada kalmıştık. Ne o ne de ben, bu işin içinden nasıl çıkacağımızı biliyorduk.

“Ne düşünürler?” diye sordum, biraz doğrulup sırtımı arabanın kapısına yasladım. “Benimle çıkman konusunda, bunu sence nasıl karşılarlar?”

“Ne, başkaları mı?” diye soran Gabe başını iki yana salladı. Ürkmüştüm. “Öncelikle ailen?”

“Atlattılar.” Gabe’in sesinde bir telaş vardı. “Ya da atlata-mazlar ama şu anda da atlatmış sayılmazlar, değil mi? Neden seni affetmeyen insanların, harika olabilecek bir şeyi yaşamana engel olmasına izin veresin ki?” Birden durdu, utanmış gibi görünü-yordu, belki de fazla abarttığını idrak etmişti. “Seni bu kararı vermekten alıkoyanın bu olduğunu düşünelim, yani. Mesela...” Aman Tanrım kızarmaya başlamıştı bile. “Başka türlü olmasını istediğini.”

Birden atılarak, “İstiyorum,” derken gerçekten istediğimi fark ettim. Onunla şansımı denemek istiyordum, yazı mutlu olmaya çalışarak geçirmeyi. “Başkalarının canı cehenneme, haklısın. Yani, hayır, haklı değilsin, tam olarak haklı sayılmazsın, bence göz ardı ettiğin pek çok şey var ama...”

“Molly.” Gabe güldü ve dudaklarını dudaklarıma değdirirken komik bir şekilde çarpıştık. O ustaca olmayan manevralarındandı bu, bazen en baştan en sonu düşündüğündeki gibi değildi. Do-ğaçlama, garip bir şeydi. Dişlerimiz birbirine çarpmıştı. Yine de bütün yaz ondan aldığım belki en güzel öpücük buydu. Sonra Gabe gülümseyip ılık alnını alnıma dayadı.

“Yine de sizin o korkutucu partinize gelmeyeceğim,” diye inatçı bir şekilde mırıldandım.

Katie Cotugno

Gabe, dudakları yanağımdayken alçak sesle ve kendinden emin bir şekilde güldü. Beni arabanın arka koltuğuna doğru çekti. Kollarımız ile bacaklarımız, boynundan yayılan o koku ve temiz tişörtünün kokusu birbirine karışıyordu. Dışarı bakınca ayın yükseldiğini gördüm. Bembeyaz ve neredeyse dolunaydı.

26. GÜN

Saat dört buçukta kalbim küt küt atarak uyanıp birbirine dolanmış çarşafarımdan sıyrıldım. Gabe'le aramda geçenlerin bende yarattığı heyecan nedeniyle doğru düzgün uyuyamıyordum ve doğrusu bu gerçek bir heyecandı. Beni eve bıraktıktan bir saat sonra bile hâlâ bedenimde gezinen, karnıma ve kaburgalarıma kondurduğu öpücüklerin anısıyla her yanıma yayılan haz dalgalarından anlıyordum. Aslında tam tersi oluyordu. Patrick'le ilgili üç kâbusun sonunda pes edip gecenin bir yarısı koşu ayakkabılarımı giydim. Anılar ve pişmanlıklar zihnimde dönüp duruyordu.

Bacaklarım saç lastiği gibi gerilip sırtımdan aşağı ter süzülmeğe başlayınca, sıcak ve susuzluktan başım döndü. Sanki bir şey beni kovalıyormuş da hayatım tehlikedeymiş gibi koşmuştum. Koşmayı bıraktığımda ellerimi dizlerime dayadım. Yüzüm kıpkırmızıydı ve sol yanımda, biri sanki ciğerlerimi çekip sökmeye çalışıyormuş gibi bir ağrı vardı.

Bir zamanlar sırf onlar için koşayım diye Bristol'a gitmemi istediklerine inanamıyordum ama öyle olmuştu: Kavrık tenli, atletik bir kadının, lise ikinci sınıfın mart ayında Kutsal Yürek Manastırına dayanmış beni izlediğini fark ettim, ertesi sabahki antrenmanda da oradaydı. Öğle teneffüsünden sonra Rehberlik'ten beni çağırmışlardı. Beni plastik bir sandalyeye oturtup elime bir kitapçık tutuşturmuşlardı.

Yetenek avcısı, "Bir düşün istersen," diyerek beni yüreklen-dirmişti. Saçları örülmüş ve başının üzerinde topuz yapılmıştı, ayağındaki spor ayakkabılara bakılınca Arizona'ya koşarak dön-meyi planladığı anlaşıyordu. "Yani, gelecek sene için değerlen-direbileceğin bir fırsat."

Son dersten önce Patrick'i otoparkta görmüştüm, eski ara-basının içinde beni bekliyordu. Yasalar, ailelilerinin çiftlik işle-rinde yardımlarına ihtiyacı olduğu takdirde taşradaki çocukların ehliyetlerini herkesten altı ay önce alabileceğini söylüyordu ve Donnelly'lerin evinin imar planı sayesinde üç çocukları da her-kesten önce araba kullanmaya başlamıştı. Ancak genelde bizi okula Gabe bırakıyordu, yaşça en büyük çocuk oydu ama o gün Gabe, sevgili olduklarını düşündüğümüz kız arkadaşı Sophie'yle bir yere gidecekti ve Julia'nın da 16.45'e kadar amigo kız ant-renmanı vardı. Salı günleri hep böyle oluyor, Patrick'le arabada yalnız kalıyorduk. Salı günleri en sevdiğim gündü.

Kapıyı açtığımda, başını yırtılmaya yüz tutmuş deri kol-tuğa yaslanmış Mumford dinliyordu, ikinci güneşi nisan güneşiyle yanmış tenine gölgelerle düşüyordu. Yüzümü iki elinin arasına alıp beni öpmüştü, alışık olduğum ve kendimi iyi hissettiren bir şeydi bu. Elimdeki broşürü ona uzattığımda, "Nedir o?" diye

sormuştu. Gri gözleri merakla bir broşüre bir bana kaymıştı. Durumu açıklarken gözleri buğulanmıştı.

Anlatmayı bitirdiğimde, “Vay be,” demişti. Kitapçığı tekrar bana uzatıp başını çevirdi, arabayı geri vitese almıştı. “Ben... Vay be.”

“Garip, değil mi?”

“Hıhı.” Patrick hafifçe gülmüştü. “*Tabii ki garip.*”

“Öyle mi?” diye sorarken en başta öyle düşünsem de incinmiştim. “Ah.”

“Kötü bir koşucu olduğun için değil... Dur bir dakika,” demişti Patrick, öğrenci otoparkından çıkmadan önce. Bana bakmıştı. Julia’nın okuldan önce sabahları yediği müsli barın ambalajı ayaklarımın altında hışırıyordu. “Gitmek istiyor musun?”

“Bilmiyorum,” diyerek omuzlarımı silkmişim. Tuhaf olsa da içimden keşke ona bundan hiç bahsetmeseydim diye geçirmiştim. Şimdiye dek Patrick’le aramda hiç böyle bir gerilim hissetmemiştim. Onun yanındayken aklımdan geçenleri rahatlıkla söyledim. Konuşmayı öğrendiğimden beri. Garip ve kafa karıştırıcıydı, kırılmış bir kaldırım taşına basmışım gibi hissetmişim. “Hayır. Yani, sanmıyorum. Hayır.”

“Nasıl bir yer? Hogwarts gibi bir şey mi? Bir grup kızla ormanda yaşayıp bakire kaniyla kabul törenleri mi yapacaksınız?”

“Hogwarts gibi değil.” Doğrusu, söyledikleri beni biraz gücendirmişti. Normalde böyle saygısız davranmazdı, ya da tamam, nadiren böyle yapardı ama benimle konuşurken değil. Onunla aynı dili konuşan tek kişi ben olduğum için beni dinlerdi. “Zaten ormanın içinde yaşıyoruz,” diye bir noktaya temas etmek isterken, kabul törenleri kısmına da bakirelerle ilgili kısma da hiç

değınmemiştim, arabanın kapısının iç kısmında yerinden çıkmış bir plastik parçayla oynamaya başlamıştım. Genelde önde oturmazdım, Julia bağıra bağıra öne oturacağını söyler, Patrick ile ben arkada otururduk. “Sanırım burası çölde bir yer. Her neyse, bilmiyorum. Haklısın, aptalcaydı. Unut gitsin.”

Kırmızı ışıktaki durmamız gerekmişti, Patrick uzanıp nazikçe kalçamı dürtmüştü. “Mols,” derken tasmaını çeğıştiriyordum, eline elektrik verecekmişim ya da onu bir osuruk yastığına oturtacakmışım veyahut insanların dişlerini siyaha boyayan o sakızlardan verecekmişim gibi bakıyordu. “Hey, konuş benimle. Gitmek istiyor musun?”

İnatla, “Hayır,” diye yinelemiştim. “İstemiyorum, sadece... mümkün değilmış gibi konuşmandan hoşlanmadım.”

“Ama mümkün değıl zaten,” diye itiraz eden Patrick’in kafası gerçekten karışmış görünüyordu. “Değil mi?”

‘Değil mi’ mi?

Ona bu konuyu *sadece düşündüğümü* söylemek isterdim. *Birilerinin beni bir şeyler için istiyor olması hoş. Bazen birbirimize fazla bağlandığımızdan korkuyorum.*

Dönüp bir süre ona bakmış, sonra parmaklarımı parmaklarına geçirip sıkmışım. “Evet,” demiştim. Yeşil ışık yanmış, Patrick gaza basmıştı.

Patrick o öğleden sonra kara bir fırtına bulutu bizim tarafa bakan dağların ardından gümbürdeyerek pansiyona geldi, havadaki o belli belirsiz gerilim, serin bir esinti ve nemli rüzgâr eşliğinde kapıdan içeri girdi. Gözlerimi kırptırdım, kalbim küt küt atıyordu. “Merhaba,” dedim. Her akşam mesaim bittince beni al-

maya geldiği zamanlarda, iki yıl öncesinde olmadığımızı idrak ettim. O zamanlar mazide kaldı, diye hatırlattım kendime, sonra parmaklarımla rezervasyon masasının kenarını kavradım. Fiziki anlamda canımı yakacak bir şeye hazırlanıyor gibiydim. Oysa şimdideydik. “Tess’i mi almaya geldin?”

Patrick başıyla onayladı. Lobinin yarısını geçmişti; aramızda masa, iki iskemle ve deri bir puf vardı ancak yine de radyoaktif bir maddeymişim, ona bir şey bulaştıracakmışım gibi bir adım geri çekildi. “Mesaj attı,” derken sesi duygudan yoksundu. “Mesaisi bitmek üzereymiş.”

Başımı salladım, “Tamam.” Düşünceli davranmak onu orada yalnız bırakmayı gerektirirdi ama ona terbiye edilmemiş bir çocuk gibi öylece bakakalmıştım. Gabe’den biraz daha kısaydı, bir seksen civarında. Çenesindeki tüyler daha yeni bitmeye başlamıştı. O anda görebileceğim kadar yakında değildi ama gözbebeğinde bir leke olduğunu biliyordum, sol irisinde koyu renkli bir benek vardı; öpüşürken ona bakıp gözündeki o lekeye odaklanırdım, sanki öyle yapınca kalbinin derinliklerini görebiliyordum.

Patrick birden, “Gabe’in seni partiye davet ettiğini duydum,” dedi. Benimle iletişim kurmak istemediğini belli eden mesafeyi koruduğu halde benimle konuşmasına şaşırmıştım. Üzerinde kollarını dirseklerine kadar çektiği bir beyzbol tişörtü vardı. Bileğinde fasulyeye benzeyen doğum lekesini görebiliyordum.

“Etti,” diye yanıtlarken saçımı kulağımın arkasına atıp başka neler duymuş olabileceğini, böyle bir konuşmanın nasıl geçmiş olabileceğini merak ettim. “Evet.” Gabe’in, daha yeni başlayan ilişkimizi Patrick’in yüzüne vurmuş olabileceğine inanamıyordum, ne de olsa odasında geçirdiğimiz o geceyi bir sene boyunca

saklamıştı ancak bir kez daha Donnelly'lerle bir araya gelerek ne yapmaya çalıştığımı sordum kendime. "Ona gelmeyeceğimi söyledim, tabii merak ettiğin buysa." Patrick başımı belli belirsiz iki yana salladı.

"Ne yaptığın umurumda değil, Mols. Bunu söylediğimi sanıyordum."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Evet," derken, aslında buraya gelme nedenim olan kâğıtları, yani önümüzdeki hafta sonunun rezervasyon listelerini toparlama işine koyuldum. Penn ofiste beni bekliyordu, fırtınadan korkan Desi kucağına sığınmıştı. "Söylemiştin."

Tam arkamı dönmüş gideceken, dönüp geriye baktım; Patrick bana bakıyordu, gözleri sanki beni delip geçecekti. Patrick'le hiç sevişmemiştik, bunu ilk kez ve yalnızca Gabe'le yapmıştım. Yine de Patrick'in her santimini biliyordum. Yıllarınızı birlikte geçirdiğiniz bir insanla her şeyi birlikte yaparak öğrenmenin getirdiği samimiyetten kaynaklanıyordu; sesi değişirken ne kadar komikti, yedinci sınıftayken bana sutyen takıp takmadığımı sorduğundaki gibi.

"Geçen gece Julia'nın Karga Bar'da sana ne yaptığını gördüm," derken bana bakmaya devam ediyordu. Onu deli gibi özlüyordum. "Ona gidip kendisini becermesini söylemelisin."

Utanarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. İçgüdüselde. *Azıcık kilo almışsın* sözlerini hatırladım. Kollarım ile bacaklarım utançtan yanıp tutuşmuş, hissizleşmişti. Elbette duyacaktı, elbette. Zaten benim iğrenç biri olduğumu düşünüyordu. "Ne yaptığımı umursamadığımı sanıyordum," diye yanıtladım.

Patrick, tartışmak istemediğini belli eder gibi kaşlarını kaldırmıştı. Böyle bir şeyi ben de istemezdim. Saçma ama bir an, nefesimi tutmuş, bir şeyler olmasını beklerken, g l mseyeceğini sandım. Hapşırmayı ya da bir kelebeğin parmağınıza konmasını beklemek gibiydi. Sonunda sadece başını sallamakla yetindi.

“Umursamıyorum,” derken yüzündeki ifadeye anlam veremedim. “Gelmek istiyorsan, gel.”

Ciddi olup olmadığından emin olamayarak gözlerimi kırpıştırdım. “Cesaretin varsa gelirsin mi demek istiyorsun?”

“Nasıl anlamak istersen öyle anla.” Patrick arkasını dönüp kapıya yöneldi. Dışarda esip gürleyen fırtınanın sesi duyuldu. “Görüşürüz, Mols. Tess’e arabada beklediğimi   ylersin.”

27. GÜN

Partiye katılacağımı bildiren mesajı attığımda Gabe çok mutlu oldu, hatta Hester Prynne gibi tüm kasabanın aşışılmasıyla tek başıma yüzleşmek zorunda kalmayayım diye gelip beni evden aldı. “Hazır mısın?” diye sorduğunda emniyet kemerimi takıyordum. “Bekâret kemerini taktın, değil mi?”

“Kapa çeneni.” Çorbada tuzum bulunsun diye hazırladığım domatesli Zurek çorbalarını kucagımda sıkı sıkı tutarken gülümsedim, çiftlik evine varana kadar vıcık vıcık olacak, şimdiki görüntüsünden eser kalmayacaktı. Gabe’in, durumun beni ne kadar korkuttuğunu ve aslında bunun gereksiz olduğunu düşündüğünü hissedebiliyordum. Yine de işi espriye vurup sinirlerimi gevşetmeye çalışması hoşuma gitmişti. “İyiym ben, tamam mı? Bak, gayet iyiym.”

“Ah, öyle diyorsan!” diyen Gabe sırttı. “Bunu herkese söyleyeceğimden emin olabilirsin.” Gözlerimi dikip ona ters ters baktım. “Deneme bile.”

Yine aynı alaycılıkla, “Yani, öyle yapayım diyordum,” diye devam etti. “Yani bu kadar iyiysen. İnsanların bunu bilmeye hakkı var, değil mi?”

“Hıhı,” deyip onaylayarak camdan dışarı baktım. “Sen sadece arabayı sür, tamam mı? Kafama dank edip kendimi arabadan dışarı atmadan önce diyorum.”

Donnelly’lerin çiftlik evi kocaman, beyaz, görmüş geçirmiş, üç bacasının tuğlaları yıpranmış bir evdi, arkada da küçük, kahverengi bir ambar vardı. Yazın başında döndüğümünden beri buraya gelmeye cesaret edememiştim ancak burası evim gibi olduğu için bir an nefesim kesildi, Connie’nin gül fidanları ön bahçenin iki yanında uzanıyordu, bir de on bir yaşına girdiğimiz sonbaharda Patrick’in fırlattığı beyzbol topuyla kırdığı, evin en sağ üst köşesindeki kırık camlı pencere vardı. Dördümüz saklambaç oynadığımızda ben çatının bu eğimli, alçak kısmına sürüne sürüne girer saklanırdım. Ambarı görünce göğsümün sıkışmasıysa beni şaşırttı.

Planım, Patrick ve Julia’yla mümkün olduğunca az temas kurmaktı. Gabe arabayı evin önüne sürerken elbette ilk onları gördüm. Aşağı inen basamaklarda oturmuş o ipeksi yapraklarını temzileyip mısırları hemen ayaklarının dibindeki kocaman, kahverengi bir kâğıt torbaya atıyorlardı. Kalbim bana ihanet ederek göğüs kafesimden çıkacak gibi oldu. Donnelly’lerin evinde herkes yan kapıyı kullanırdı, postacı bile, sadece yabancılar ön kapının zilini çalardı.

Gabe arabayı park ederken Tess’in, kapısının sinekliğini açarak, beyaz pamuklu tiril tiril bir elbiseyle mutfaktan çıktığını gördüm. Elinde Connie’nin eskiden kalma Pyrex kâselerinden biri vardı, kenarında komik çiftlik manzaraları olan mavi takımdan

bir kâseydi bu. Yanından geçerken, boş eliyle Patrick'in kısa, koyu renk buklelerini okşadı. O da Tess'in avcuna bir öpücük kondurmak için başını çevirdi.

Onları öyle görünce irkildim, sonra verdiğim tepkinin adil olmadığını fark edince bir kez daha irkildim. Kıskanç bir ifrit gibiydim, sanki azıcık bile kıskanmaya hakkım varmış gibi davranıyordum. Ben buraya *Gabe*'le geldim, değil mi? Bu partiye az sonra Patrick'in ağabeyiyle katılacaktım. Kendime gelmem gerekiyordu.

Tanrı'ya şükürler olsun ki Gabe durumu fark etmiş görünmüyordu: "Haydi gel," deyip elimdeki kâseleri aldı. Arabanın kapısını açmasıyla arabanın içi sıcak hava ve dışarının uğultusuyla doldu. İhtiyar ağaçların arasından güneş ışığı süzülüyordu. Partiden yükselen sohbet ve kıkırdamalar bahçeye taşıyordu. Patrick ve Julia kapının kapandığını işitince başlarını kaldırıp baktılar. İkisi de gözlerine inanamayacak kadar incinmiş görünüyorlardı, bir bakıp bir daha baktılar, sanki aya astronotların ayak basmasını izliyorlar fakat bunun bir şaka olduğunu içten içe biliyorlarmış da bu oyunu oynayan kişiye feci şekilde kızmış gibi görünüyorlardı. Bunun, bir başkasının başına geldiğini görsek gülerdik, yani Patrick ile ben bunu komik bulurduk, tabii bu kadar acıtmasaydı.

Kabahatimden dolayı utangaç bir şekilde el salladım. Bana el sallayansa yalnızca Tess oldu.

"Gördün mü?" dedi Gabe, taş kesilmiş kardeşlerine bakıp gözlerini devirerek. Biz bahçeyi geçip yanlarına yaklaşırken elimi avcunun içine alıp sıkı. "Hayatının gününü geçirmeye başladığını söyleme."

"Hı-hı," diye geveledim. "Ben gayet iyiyim."

Arka bahçeye çoktan bir alay yenge, amca, kuzen ve aile dostuyla, neredeyse on yıldır burada görmeye alışık olduğum yüzler doluşmuştu. Onları mezuniyetlerden, kar tatillerinden, Chuck'ın cenazesindeki taziye kabulünden tanıyordum. Onlara yaklaşmak hatırladığımdan biraz daha yaşlı görünen bir insan ordusuna yaklaşmak gibiydi. Zar zor yutkundum.

“İyisin,” diye mırıldandırken bir tek benim duyabileceğim şekilde kulağıma eğilmişti. “Yanımdan ayrılma.”

Bu kulağa hiç de iyi bir plan gelmiyordu, bir an başımı çevirip Patrick'e baktım, kalabalıktan kaçma konusunda ne kadar iyi olduğunu hatırladım ama başka şansım olduğu söylenemezdi bu yüzden elimden geldiğince alçakgönüllü ve kocaman bir gülümsemeyle ilerlemeye devam ettim. Gabe kalabalığın, makarna salatası dolu tabakların, insanların elini ıslatmış bira şişelerinin arasından geçerken, “Hey, millet,” deyip duruyordu. Donnelly'lerin romatizmalı köpeği Pilot bahçenin bir o yanına bir bu yanına giderek yerleri koklayıp duruyordu. Adında Viski ya da Alabama geçen bir müzik grubu solistinin genizden, fırça gibi bir sesle söylediği bir parça, Patrick'in kocaman hoparlörlerinden etrafa yayılıyordu. “Molly'i tanıyorsunuz, değil mi?”

Gayet doğal bir gülümsemeyle, eli belimde, beni herkese takdim edip dururken kuzeni Bryan'ın takımının beyzbol ligini ve halası Noreen'in kitap kulübünün nasıl gittiğini sordu. Tüm bunlar onun için sanki hiç de, kati suretle, asla önemli bir mesele değilmiş gibi davranıyordu.

Hiç kimse hiç de, kati suretle, asla önemli bir meseleymiş gibi davranmıyordu. Herkesle merhabalaşıp tam bir tur attuktan ve yemek yiyebileceğimiz masalardan birine geçtikten sonra Gabe

bana dönüp, “Gördün mü, bak?” diye sordu, tabağıma mayonezli patates salatası koyarken. Chuck’ın eski içki tayfasıyla, Gabe’in kuzini Jenna’nın yeni nişanlısıyla konuştuk ve Gabe’in üç ayrı teyzesine henüz ne okumaya karar veremediğimi anlatmak zorunda kaldım. Hamağa kurulmuş, başları birbirine değecek kadar yakın oturan Julia ve Elizabeth Reese’den uzak durmuştuk, ikisinin de üzerlerinde aynı bluzlar vardı ve Tanrı’ya şükürler olsun ki böyle bir günde bana işkence etmekten çok, birbirleriyle konuşmaktan keyfi alır gibi görünüyorlardı. Bu arada, Patrick hortlak gibi görünüyordu. Onu birkaç kez bize bakarken yakalamıştım. Sanki duvarlardan geçebiliyor, ortadan kaybolup sihirli numaralarla bir orada bir burada bitiyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ikimiz bu partide her zaman yaptığımız samanlığa saklanır, Burada Olmak Yerine oyunu oynar ya da bacak bacak üstüne atıp öylece otururduk. Patrick hayal kurup saçımınla oynardı. Burada geçirdiğim lise ikiden sonraki yazı, yani ben Gabe’le yattıktan sonraki yazı, o henüz üniversiteye gitmeden önceki yazı hatırladım; o zamanlar Patrick’le birlikteydik ve bütün günü ambardaki kanepede geçirmiştik. Genelde ben herkesle takılmamızı isterdim ama o gün Patrick’in yalnızlığa düşkün olmasına minnettardım, çünkü bu ağabeyinden kaçmamı kolaylaştırıyordu.

Gabe ise sosyal bir varlıktı ve buraya gelmenin onunla vakit geçirmek anlamına geleceğini biliyordum, partiye katılmak ve ortama uyum sağlamak zorunda kalacaktım, fotoğraf çekilirken arkalara bir yerlere saklanan kız olmak yerine en önde olacak ama yalnız hissedecektim, yüzüm başka yöne dönük olacaktı. Benden köşe bucak kaçan Donnelly’ler, sadece Patrick ve Julia

değildi, henüz Connie'yi görmemiştim, sadece gözümün ucuyla mutfağa girdiğini fark etmiştim. Gabe'in amcalarından birkaçının, *bunun burada ne işi var*, der gibi bakması dışında, genel anlamda o öğleden sonra beklediğim gibi bir ortaçağ ziyafeti havasında geçmişti. “O kadar da kötü değil, ha?” derken Gabe omzuyla omzuma sertçe vurdu. “Hepsine gayet iyi hissettiğini ve ortama uyum sağlayacağını söyledim.”

“Ah, komik şey seni.” Gözlerimi devirmeye çalıştım ama gülümsemeden edemedim. Zafer kazanmış gibi hissediyordum, belki ufak bir zaferdi ancak gerçek ve neredeyse elle tutulabilir bir şeydi. Uzanıp şortunun kemer kısmına parmağımı soktum.

“Angel Gabriel!” Bu ses arabasını park ettiği yerden bize yaklaşan Ryan ve Gabe'in göldeki partiden bir grup arkadaşından geliyordu. Ellerinde kasa kasa bira ve gazlı içeceklerle çıkagelmişlerdi.

Onları karşılamak için yanlarına giderken Gabe'e, “Sana böyle seslenmelerine artık bir dur demelisin,” dedim. Adı Kelsey olan, platin saçlarını peri kızı gibi kulak hizasında küt kestirmiş ve kocaman küpeler takan kız da gelmişti. Ayağında da dizlerine kadar bağcıklı gladyatör sandaletleri vardı. Adının Scott ya da Steve olduğunu sandığım uzun saçlı bir çocuk ve tanımadığım birkaç kişi daha vardı. Hepsi güneş gözlüğü takmıştı ve o anda en çok olmak istedikleri yer Donnelly'lerin partisindeymiş gibi gülümsüyorlardı.

Kelsey beni görünce yıllardır görüşmeyen iki eski dostmuşuz gibi bana sarıldıktan sonra dükkânı için sipariş ettiği el yapımı turkuvaz mücevherlerle ilgili uzun ve karmaşık bir hikâye anlatmaya başladı. Kalabalık bir grup halinde sebze bostanının yanındaki

bahçe koltuklarına kurulup akşama kadar bol bol limonata içip cips yedik. Etrafımda onlar varken kendimi bir gruba aitmiş gibi hissediyordum. Gabe'in arkadaşlarının yanında kendimi daha güvende hissettiğimi fark ettim.

Ancak en garip ama hoş olan gerçek, bu partide kimsenin benimle doğrudan ya da özellikle ilgilenmiyor olmasıydı. Kimse bana çelme takmıyor ya da pis pis sırtıtmıyordu; kimse çikletini saçıma yapıştırmıyordu. Saat dörde gelirken Kelsey biraz daha makarna salatası almak istediğinde, çakırkeyif Ciavolella teyzelerden birinin margaritasını üzerime boca edişini yalnız başıma tuvalete gitmek için fırsat bilecek kadar rahatlamıştım. Tam merdivenin altındaki o küçük tuvaletten dışarı çıkarken Connie'nin salonun bir ucundan, "Dışarı gel de bana dondurma servisinde yardım et doğum günü kızı, olur mu?" dediğini duydum. O tanıdık sesi yüksek tavanlı duvarlardan ve ahşap döşemeli zeminden yankılanıyordu. Dördümüz de o zeminde çoraplarımızla kaymaya bayılırdık. "Belki iğrenç bir şeyin kokusunu almış gibi bir suratla dolaşmaktan da vazgeçersin. Eşin dostun hatrına."

Julia hemen, "Kötü bir koku alıyorum ama teşekkürler," diye karşılık verdi. "Adı da Molly."

Connie birden, "Yeter," diye çıkışınca betim benzim öyle bir attı ki farkında olmadan ses bile çıkarmış olabilirdim, ayağımın altında bir tuzağın kapağı açılmış da bilinmeze doğru düşüyordum sanki. Bristol'dan ayrılmadan önce bu sık sık oluyordu. Dinlediğimin farkında olsalar da olmasalar da insanlar benim hakkımda konuşup duruyordu. Şimdiye dek buna alışmış olmam gerekirdi. Bu utanç dalgası fiziksel bir tepki olarak ortaya çıkıp başımı döndürdü. "Böyle bir günde bu şekilde davranma, lüt-

fen?” diye devam etti Connie. “Yani kız hâlâ bu evdeyken böyle yapmasan?” Bunu işitince irkildim, kız... Yıllar yılı beni merhaba deyip kucakladıktan, yatağa yatırdıktan ve genel anlamda bana annelik ettikten sonra artık Connie için herhangi biriydim. Bir kız. Eskiden beni diğer çocuklarından ayırt etmeyecek kadar sevdiğinden emindim. “Bu konuyu şu anda kafana takıp bilenerек bu güzel günü berbat etmene gerek yok, Jules.”

Julia ikna olmamıştı. “Bilenmiyorum,” diye çıkıştı. Onu gözümde o kadar net canlandırabiliyordum ki... Üzerinde J.Crew giysileri, kuğu gibi kolları ve bacaklarıyla uzun ve zarıftı. Julia’ysa bir savaşıydı, hep öyle olmuştu. Bir gün bir ceset gömmem ya da Tazmany’a da milislere katılmam gerekirse onu arayacağımı söyler dururdum. “Bence bu çok acınası. Gabe’in onu buraya getirmesi zaten acınası ve iğrenç, hem daha da iğrenç yani, özellikle Patrick...”

“Patrick buraya Tess’i getirmişken,” diye bir noktaya dikkat çekti Connie.

“Anne, o iyi kızla yalnızca Molly’yi unutmak için çıkıyor ve buradaki herkes bunun farkında, o yüzden...”

“Bu konuyu kapayabilir misin, Julia?” Connie’nin sesi bezgin geliyordu, bu konuyu ilk kez böyle tartışmadıkları belliydi. Ancak sekiz yaşındayken, o yaz Julia’nın bir daha hiç ayakkabı giymek istemediğine karar verdiğini ve bu konuyu onunla konuşan hiç kimseye ve hiçbir söylenene kulak asmadığını hatırladım. “Haydi ama pastayı keseceğiz. Bugün senin doğum günün, hepimiz bir aradayız, artık bu konuyu...”

“Bugün benim doğum günüm değil,” dedi Julia.

Connie iç geçirdi. “Liz, lütfen onunla başa çıkma konusunda yardım et. Ona Molly’nin bir önemi olmadığını söyle?”

Tiz ve candan bir kahkahanın ardından, Elizabeth Reese de bir kahkaha attı ve üçü birden yüzüstü bir şekilde, iğrenç davranışlarımdan bahsedip beni çekiştirmeye başladı. Tekrar tekrar, üstüne basa basa söyledikleri tek bir şey vardı: *Molly’yi kim takar.*

Gırtlığımda kalbimin metalik bir şekilde küt küt attığını hissedebiliyordum. Haksız değillerdi, en kötüsü de buydu... Buraya gelmem abes bir durumdu, haddimi fazlasıyla aşmıştım.

“Her neyse, Lizzie’yi bu konuya karıştırma,” diyen Julia’nın ağzından petrol gibi bir hoşnutsuzluk damlıyordu. “Konuşmaya bile değmez, vıdı vıdı vıdı, ne kadar pis bir...”

Biri konuşmalarını, “Siz ciddi misiniz?” diyerek böldü. Bu Gabe’in öfkeli sesiydi. Tuvaletin yarı karanlığına daha da sığınarak iyice büzülüp küçüldüm, kalbim az öncekine kıyasla daha beter atıyordu, tabii böyle bir şey mümkünse, bu söylediklerini duyması daha da aşağılanmış hissetmeme neden olmuştu. “Niye burada oturmuş bir avuç manyak sokak kedisi gibi miyavlayıp duruyorsunuz?”

“Bunu senden beklerim, Jules. Peki ya sen, anne? Ya, şu halinize bir bakın?” Connie yanıt vermeden önce bir anlık bir sessizlik oldu, birçok şeye gebe olabilecek bir sessizlik. “Gabriel...”

“Molly ailemizden biriydi. Babam öldüğünde buradaydı. Ayrıca, bunu övünerek söylemiyorum ama yaptığımız şeyi yapmak için iki kişi gerekiyor, tamam mı? Patrick benim kardeşim. Ben... Ve ben her şeyi mahvettim. Gerçekten mahvettim.”

“Sakin ol, şampiyon,” derken Julia’nın sesi sert ve kırılgan çıkmıştı. Connie’nin ağzını bıçak açmıyordu, belki açmıştı ama

ben bir Şey duymamıştım, o anda hıçkırıklara boğulmamak için elimi delicesine ağzıma bastırıyordum.

Gabe'in koridorda ilerlediğini işitince banyodan çıktım, afallamış, duygu fırtınalarıyla boğuşan yüzüne bakıp parmağımı dudağıma götürdüm. Onu mutfağın köşesine çekip duvara yasladım ve o şaşkın ağzına bir öpücük kondurdum. Ağlamadan, "Teşekkür ederim," demeyi başarabildim.

Gabe başını iki yana sallayıp on parmağını da parmaklarıma geçirip elimi sıktı. "Haydi gel," deyip altdudağıma masum bir öpücük kondurdu. "Dışarıda bir parti var, haberin var herhalde?"

Gece yarısına doğru ortalık sakinleşmeye başlamıştı, limon aro-malı mumlar neredeyse eriyip bitmişti ve yemekten sonra çalan Stevie Wonder parçaları yerlerini Ray LaMontagne'in Hannah ve Jolene hakkındaki romantik mırıltılarına bırakmıştı. Tess bi-raz önce gitmişti, saçları gecenin alacakaranlığında deniz feneri gibiydi. Ateşin etrafı dışında her yer buz kesmeye başlamıştı, kollarımla bacaklarımdaki tüyler diken dikendi.

Gabe'i bahçedeki koltuklardan birine uzanmış buldum. Muh-temelen bütün gece ilk kez yalnız kalmıştı, parmaklarının arasın-dan çoğu i ilmiş bir tekila şışesi sarkıyordu. Kaşlarımı kaldırdım. Donnelly'ler, diğer ebeveynler gibi çocuklarını hiç sıkmamış, aşırı disiplin uygulamamışlardı ancak Chuck öldükten sonra Connie disiplini tamamen bir kenara bırakmıştı, Chuck hayatta olsaydı da muhtemelen, "ne yapacaksan kendi evinde yap" diyen ebeveynler olacaklardı. Doğrulurken Gabe'in aile partisinde olabileceğinden çok daha sarhoş olduğunu fark ettim. "Merhaba," deyip koltuğun

ucuna yanık tenli ayaklarının dibine iliştim. “Sanırım eve gitmek için başka bir yol bulmalıyım, değil mi?”

Gabe kaşlarını şakacıktan dehşete kapılmış gibi kaldırıp sonra da sırttı. Neşeyle, “Kesinlikle... araba kullanmamalıyım, evet,” diyerek elime uzanıp neredeyse beni kucığına oturtuncaya kadar kendine çekti. Tişörtünden yayılan sıcaklık bedenime akıyordu. “Ama seni eve bırakacak birini bulurum.”

“Arabamı alabilirim,” diye önerdim. “Yarın işe gitmeden önce de bırakırım, ya da...”

Gabe başını iki yana salladı. “Yarın dükkânı ben açacağım,” derken söylediğinin doğru olduğunu ancak fark etti. “Aah, yarın dükkânı açmam gerek, ne aptalım, başım çatlayacak. Neyse. Bir bakalım...”

Bir şeylerden tedirgin olunca başımı çevirip karanlığa baktım: Patrick, elleri cebinde, son zamanlarda alıştığım o sert, yabancı gelen ifadesiyle sanki yazın samanların üzerinde yan yana uzanmamışız ve korkularımızı birbirimize hiç anlatmamışız gibi. Gayet sakin bir şekilde, dirseğindeki sivrisinek ısırığını kaşıyordu. Birden betim benzim attı ve oradaki bir sandalyeye çöküp kaldım. Bütün gün ondan özellikle uzak durmuştum, ona nefes alacak alan tanımaya ya da en azından ben partiye geldikten sonra nefes alabilecek bir alan bırakmaya çalışmışım. “Patrick,” deyip yutkundum. “Hiç gerek yok.”

Ancak Patrick çoktan otoparka yönelmişti, anahtarları elinde çan gibi sallıyordu. Başını çevirip, “Geliyor musun?” diye seslendi. Tek yapabildiğim başımla onaylamak oldu.

28. GÜN

Külüstürün ön paneline bakılırsa saat 12.30'du. Patrick'in yanındaki yolcu koltuğuna oturdum. Daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi, kilide takmayı başarıncaya kadar o düzenbaz emniyet kemeriyle cebelleştim. Donnelly'leri düşündüğüm zaman aklıma bu araba geliyordu. Connie'nin her sabah uykulu uykulu hepimizi içine doluşturup okula götürdüğü zamanlar. Kuyruklu yıldızlara bakmak için üzerine tırmanırdık.

"Eve bıraktığın için teşekkürler," dedim Patrick garaj yolundan çıkarken. Boğazıma yumruk gibi oturan onlarca anıyı yutkunmaya çalışıyordum. "Gerçekten yapmak zorunda değildin."

Patrick gözlerini yoldan ayırmadı, yüzü panelden yansıyan ışıkla kırmızı görünüyordu. Burnunun üzerinde belli belirsiz çiller vardı. Sadece, "Biliyorum," dedi.

Annemin evine giderken hiç konuşmadık, radyoyu da açmadık. Yolun iki yanındaki orman sanki periliydi ve üzerimize üzerimize

geliyordu. Farlar karanlığı beyaz mızraklar gibi deliyordu. Yolda bizden başka kimse yoktu. Ağzımı açacak oldum, sonra çaresizce kapadım. Ne diyebilirdim ki? Anlamalı ne söyleyebilirdim?

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Patrick annemin evinin o kıvrım kıvrım uzanan garaj yoluna sapıp evin önüne gelince motoru kapadı. Hafifçe omuzlarını silkerek, “Tamam,” derken elleri gevşek bir şekilde direksiyonda duruyordu. Çiftlikten ayrıldığıımızdan beri ağzını ilk kez açmıştı. “Sonra görüşürüz.”

“Hıhı.” Robot ya da pilli bebek gibi mekanik bir şekilde başımla onayladım. “Peki. Teşekkürler. Cidden. Ben... Cidden, evet. Teşekkürler.”

“Sorun değil,” diye mırıldandı Patrick. Ben arabadan iner inmez hareket etti, sonra yolun yarısında aniden frene basıp durdu. Şaşırmıştım.

“Kahretsin,” diyerek dışarı çıkıp arabanın kapısını çarparak kapadı. Aramızdaki mesafeyi sanki üç adımda aştı. “Ben sadece. Kahretsin. Bundan nefret ediyorum.”

“Patrick.” Kalbimin deli gibi atışını boğazımda hissediyordum. Adım atacak halim bile kalmamıştı. “Ne oldu?”

Patrick başını iki yana salladı. “Bundan nefret ediyorum,” diye yineledikten sonra o sıcak ve tanıdık kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. “Tanrı aşkına, Mols, bu durumdan nasıl nefret etmiyorsun? Seninle aynı arabada olmak bile derimi yüzmek istememe sebep oluyor. Bundan gerçekten nefret ediyorum. Evet, ediyorum.”

Şoke olmuş halde bakakaldım. Bu patlamanın birikmiş bir şey mi yoksa bugüne özel mi olduğundan emin değildim. Özür mü dilemeliydim, ciğerlerim patlayıncaya dek ona bağırmalı

mıydım, onu deli gibi öpmeli miydım, bilmedim. Böyle bir şey yapmama izin verir miydi onu da bilmiyordum. İzin verirse ne anlama geleceğini de. Bir yanımın Gabe'e âşık, bir yanımın da Patrick'i istemesinin ne demek olduğunu da.

Sonunda, "Bundan ben de nefret ediyorum," demeyi başarcınca, on yılın anıları göğüs kafesimi iki yanından zorluyordu, sanki zaman göğüs kafesimin içinde genleşiyordu. Belki yüz bininci kez, bunu düzeltmenin bir yolunu bilmeyi istedim. "Çok üzgünüm..."

"Üzgün olduğunu duymak istemiyorum, Mols." Tanrım, çok ama çok yorgun bir sesle konuşuyordu. Olduğundan çok daha yaşlı biri gibi. "Artık bunun sona ermesini istiyorum." Patrick başını iki yana salladı. "Ben... Ben..." Devam edemedi. Sonra birden, uyurgezermiş de bir rüyadan ayrılmış gibi, "Unut gitsin," deyiverdi. "Çok aptalcaydı, bilmiyorum. Eve vardığından, güvende olduğundan emin olmak istedim. Dediğim gibi, görüşürüz."

"Bekle," diye haykırdığımda sesim ıssız bahçede yankılandı. "Dur bir dakika. Bekle." Yere oturdum, gece çiği düşmüş çimenler bacaklarıma değiyordu. Sonra ona sırtımı döndüm. "Haydi ama," dedim tıpkı çocukken önemli ya da utanç verici bir şey hakkında konuşmak istediğimizde yaptığımız gibi. "Bir saniye otur."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu. "Hayır, Molly." Onu görmesem de yüzünün nasıl bir hal aldığı gözümde canlanıyordu. İkimizi de utandırıyor muşum gibi sinirlenmişti. Bu kez umurunda değildi. Başının tam üzeri, o kıvrıkcık saçları görüş açıma girene dek başımı geriye yattırdım. "Bir kez olsun beni kırma, tamam mı?" dedim.. "Bunu yaptıktan sonra yine benden nefret edebilirsin, söz veriyorum. Sadece bir kez olsun istediğimi yap."

Patrick uzun süren bir dakika boyunca, ters duran başıma bakıp kaşlarını çatı. Sonunda, iç geçirdi. “Senden nefret etmiyorum,” diye mırıldanıp çimenlere oturdu, o kocaman ve ılık sırtını benimkine yasladı.

Derin bir nefes aldım. “Etmiyor musun?” diye sordum, bir seneden uzun bir zamandır ilk kez fiziksel temas kuruyorduk. Omurgasındaki her kemiği hissedebiliyordum. Birbirimize dokunmuyorduk, hakkında aptal romantik romanlar yazılacak bir yanımız yoktu ama bedenimden kıvılcımlar çıktığını hissediyordum, sanki derim yoktu, onu iç organlarımda ve kemiklerimde hissedebiliyordum. Ama sakın kalmaya çalıştım. “Etmiyor musun?”

“Hayır,” dedikten sonra Patrick birden atılıp, “Ağabeyimle olmandan hoşlanmıyorum,” dediğinde, biraz önce söylemek isteyip de bir türlü söyleyemediğinin bu olduğunu anladım. Demek çimenlerin üzerinde sırt sırta oturmak hâlâ işe yarıyordu. “İkinizi gözümün önüne getiriyorum ve bundan hiç ama hiç hoşlanmıyorum.”

Fokur fokur kaynayan kanımın damarlarıma hücum ettiğini hissettim. *Bu ne anlama geliyordu?* Ona sormak istedim ancak arazinin bir ucundaki ağaçlara bakarak, “Ben de seni Tess’le görmekten hoşlanmıyorum,” dedim. Patrick’in eli çimenlerin üzerindeydi ve benimkinden hiç de uzak değildi. “Canımızı yakan şeyleri dile getiriyorsak madem.”

“Tess ile benim hakkımda fikir beyan etmeye hakkın olduğunu hiç sanmıyorum,” deyiverdi Patrick. Sonra elini elimin yanından çekip sırtını dikleştirerek oturdu. Sırtlarımızın arasından soğuk bir rüzgâr esti. “Ayrılmıştık,” derken arkamı dönüp fiziksel teması

iyice ortadan kaldırdım. “Haydi ama Patrick. Onunla aramda bir şey geçmeden *benden ayrıldığını* unuttun mu?”

Bunu söylediğime kendim de inanamıyordum... Oysaki bunu hiç böyle düşünmemiştim çünkü böyle düşününce bahanelerin arkasına sığınyor gibi geliyordu. Aslında, özü itibariyle de doğruydı. Lise sonuncu sınıfta ağabeyiyle yatduğımda Patrick’le artık çıkmıyorduk. Aylardır kavga edip duruyorduk, yani ben Bristol’a gitmekten bahsettiğimden beri... İşte orada bir duvara toslamıştık ve bana çıkıp gitmemi söylemişti. Ancak ikimiz söz konusu olunca teknik meselelerin bir önemi yoktu.

Patrick, “Şimdi benimle bunu mu tartışacaksın gerçekten?” diye sorarken yüzünü hâlâ bana çevirmemişti. “Bütün hayatımız birlikte geçti ve o benim *ağabeyim*; bana bunun bir önemi olmadığını çünkü beş dakika önce ayrılmış olduğumuzu mu söyleyeceksin?”

“Öyle değil.” Tanrım, her şeyi evirip çevirip kendi işine geldiği şekilde kullanmayı biliyor, yaptıklarından paçayı kurtarmaya çalışıyormuşum gibi bir hava yaratıyordu. “Ben böyle bir şey demedim...”

“Bunu benden bir sene boyunca sakladın,” derken Patrick öyle incinmiş görünüyordu ki kalbim paramparça oldu. “Koca bir sene. Annen o manyak kitabı yazmasaydı, bana anlatacak mıydın? Yani biz evlenmeden önce ya da başka bir zaman? Çocuğumuz olmadan önce?”

“Patrick,” dediğimde artık onu geri kazanmamın mümkün olmadığını biliyordum. Haklıydı, bu saklamak, sırrın kendisinden bile daha kötüydü. O günden sonra birlikte geçirdiğimiz her günün nasıl da yalan olduğu, en büyük yalanın üzerine birikmiş milyonlarca minik yalan olduğunu öğrenmek feci bir şeydi. Lise

birinci sınıftayken yılbaşı partilerine gitmeyip, Notre Dame'dan eve dönen Gabe'i görmemek için grip olduğumu söylediğimi hatırladım. Patrick elinde çorba ve *Evde Tek Başına* filminin DVD'siyle kapımda belirmişti.

Arkamı dönüp bir kez daha omuzlarımı omuzlarına yasladım. "Üzgünüm."

"Sorun yok. Yani aslında var." Patrick soluğunu verdi ve bir an durdu. Sırtını bana yasladı. Nefes alışımı hissedebiliyordum. "Yani ödeştik, demek istediğin bu mu?"

Konuyu tekrar Gabe ile bana ve Tess ile ona getirdiğini idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Beni göremediği halde başımı iki yana salladım, herhalde hissetmişti ve bu yeterliydi. "Buna ödeştik demezdim."

"Hayır," dedi Patrick ve sırtını benimkine biraz daha yaslayıp hâlâ orada olduğu mesajını mı vermek istedi yoksa bunu ben mi öyle varsaydım, bilmiyorum. "Sanırım ödeşmedik."

Uzunca bir süre orada öylece soluyarak oturduk. Ağaçların arasından ağustosböceklerinin sesi geliyordu. Uzaklarda bir yerden bir köpek havlayınca Oskar onu yanıtladı. Midemden bir gurultu yükselince Patrick kıs kıs güldü.

"Kapa çeneni," diye atılıp dirseğimi böğrüne geçirdim. Patrick bir an kolumu tuttu, sonra bıraktı. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum usulca.

"Bilmiyorum," dedi Patrick. Biri bizi görse, Patrick'in bana dönmesinin aptalca bir deney olduğunu düşünürdü: Onun da benim gibi korkup korkmadığını merak ettim. Yani tekrar yüzünü görmenin, gecenin, mahremiyetin ve insanın kendisini yuvasında

hissetmesinin verdiği bu büyüğü anı bozabileceğinden mi korkuyordu, bilmiyordum. “Hiçbir fikrim yok.”

Sonunda, uçurumun kenarındaymışım gibi, “Arkadaş olmayı deneyebiliriz,” diyebildim. Yirmi dakika öncesine göre kaybedebileceğim daha çok şey varmış gibi geliyordu. Şimdi kestirip atarsa bu her şeyin sonu olurdu. “Yani, bunu gerçekten başarabilir miyiz bilmiyorum fakat deneyebiliriz.”

Patrick dönüp bana baktı. Ben de döndüm. Hareket ettiğini hissettiğimde gri gözleri benimkilere kenetlenmişti. “Arkadaş mı olmak istiyorsun?” diye sorarken dudağı ne ifade ettiğini bilemediğim bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmaya başladı. “Ciddi misin?”

“Kabul edersen.” Omuzlarımı silktim. “Bilmiyorum.”

“Evet.” Patrick başını, sanki bu normal bir durummuş gibi iki yana sallayıp ayağı kalktı. “Sen hiç etmedin.” İtiraz etmeme fırsat vermeden, “Tamam arkadaş olalım, Mols, olur. Bir deneyelim,” dedi. Çimleri geçip arabasına yöneldi. “Şu anda içinde bulunduğumuz durumdan daha kötü olamaz ya.”

29. GÜN

Koşuya çıktığımda, bu kez her zamanki rotamın dışına çıkıp farklı bir güzergâhı takip ederek, 1980’lerde başarısızlığa uğrayan Star Lake’i yeniden imar etme planından anayol civarında geriye kalan inşaat halindeki tuhaf yapıların önünden geçtim; McDonalds ve daha ben beş yaşındayken bile mahkemelik olacağı belli olan aile şirketi Sıçratma Zamanı su parkıyla, önünde kırık bir fiske bulunan çimenlik bir alanın ortasında SAHİBİNDEN SATILIK BİNA tabelası olan bir evin önünden geçtim. Son yirmi dört saattir Patrick’i düşünmekle o kadar meşguldüm ki evimin önünde yaşanan o anlar ve ne anlama geldiği konusuna kafa yoruyordum. Son birkaç kilometrede kendimi iyice zorlayarak geri dönüp binanın önünden tekrar geçerken kafama dank etti.

SATILIK BİNA.

İçindekilerin de satılık olup olmadığını merak ettim.

Yapılacak en akılcı şey eve gitmek ve bir yetişkin gibi onları aramak olurdu ama heyecanlanmıştım, damarlarıma biraz da olsa adrenalin pompalanmıştı. Neredeyse tamamen boş olan park yerini geçip demode ve bakıma ihtiyacı olan lobiye girdiğimde sık banyo yapmadığı belli olan bir memur masanın arkasında yarı uykulu bir halde kaykılmış oturuyordu. Dili dolanarak, “Yardımcı olabilir miyim?” derken gözlerini iki kez kırptırdı.

Derin bir nefes aldım. “Merhaba,” derken elimi otoriter görüneceğini düşündüğüm bir şekilde uzatıp kızarmış ve ter içindeki yüzüme, *haydi bu işi bağlayalım*, gülümsemesi yerleştirdim. “Ben Molly Barlow, Star Lake Pansiyonu’ndan. Televizyonlarınızı satın alma konusunda biriyle görüşmek istiyordum.”

Sabahki başarı hikâyemi anlattuktan sonra Penn bana masasının arkasından sırtarak, “Ah, çok akıllısın,” dedi. Kırk adet son düz ekran televizyonu hiçbir yerde bulamadığımız fiyata, pazarlık edip almayı başarmıştım ancak gelecek hafta sonu onları oradan almamız gerekiyordu. Mal sahibi, parası ödemediği için ipotekli olan malları devralacaktı. Evet, başkasının kör talihinden nemalanmak kötü bir histi, ama, “Sen işinde iyisin,” diye devam eden Penn’e bakıp sırttmama mani olacak kadar kötü değildi.

Övülmeye alışık olmadığım için utanmıştım. “Aslında o kadar da mühim bir şey değil, gerçekten.”

“Böyle yapmamalısın,” diye öğüt veren Penn bana bakıp başını iki yana salladı. “Orada yaptığın şeyi hafife alma. Bir fırsat yakaladın, inisiyatif kullandın ve bu meseleyi hallettin. Beni etkiledin, çocuk. Sen de kendinle gurur duymalısın.”

“Ben...” Yanaklarım kızardı, başımı iki yana salladım. “Peki. Teşekkürler.”

“Bunu hak ettin.” Penn kahve kupasının üzerinden meraklı gözlerle bana baktı. “Molly, sonbaharda ne okuyamaya başlayacaksın?” diye sordu. “Öğrenebilir miyim?”

Başımı iki yana salladım. “Ben de bilmiyorum.” Omuzlarımı silktim. “Aslında ne yapmak istediğimi bilmiyorum.”

Penn bunun anormal bir şey olmadığını göstermek istercesine başını salladı, böyle davranması hoşuma gitmişti. Tanıdığım herkes kendine bir yol çizmiş gibi görünüyordu... Imogen sanat okuluna gidecekti, Gabe geri dönüp organik kimya okuyacaktı. Bristol’da benimle birlikte mezun olan kızların hemen hepsi mühendislik, siyaset, iletişim ve İngiliz edebiyatı gibi branşlarda karar kılmışlardı bile. Ne yapacağımı bilmeyen bir tek bendim. “Boston Üniversitesi’nde işletme var, değil mi?” diye sordu.

“Ah!” Başımla onaylarken nereye varmaya çalıştığından emin değildim. İnsanlar, annem gibi bir yazar olmak isteyip istemediğimi sorup duruyorlardı. “Sanırın var, evet.”

Penn başıyla onayladı. “Bunu düşünüsen iyi olur. Bu konuda iyisin, yani burada yaptığın şey konusunda. Kendin hakkında doğruyu bilmelisin. Gerçekten çok iyi iş çıkarıyorsun.”

Bunu duyunca çok mutlu oldum, a zım kulaklar ma vardı. Herhangi bir şeyde iyi olduğumu d   nmeyeli epey zaman olmuştu. Sonunda Penn'e, "Bence sen de harika i   ıkartıyorsun," deyip yapılacak başka bir şey var mı diye bakmak için dışarı çıkıp lobiye yöneldim.

30. GÜN

Annem editörüyle toplantı yapmak ve Günaydın Amerika bülteninde *Dalgaların Getirdiği* romanını tanıtmak için New York'a gitmişti. Gabe dükkândan getirdiği bir pizzayla çıkagelmişti ve kablolu yayındaki *Indiana Jones*'un tüm filmlerini izlemeye başlamıştık. Donnelly'lerdeki partiden beri görüşmemiştik. Yaklaşık bir haftadır yalnız kalmamıştık.

Adam yutan deri kanepemize kurulurken bana, “Bunu izlemek istediğinden emin misin?” diye sorup sırtarak sucuklu pizza diliminden kocaman bir ısırık aldı. Geldiğinde yarım saat kadar mutfakta öpüşmüştük. Ellerim o dalgalı, birbirine karışmış saçlarındaydı. Ilık dudakları dudaklarımdaydı. Gabe gerçekten öpüşmeyi biliyordu. Başını boynuma ve göğüslerimin arasına gömerken Patrick'i düşünmeyi bırakmaya çalıştım. *Ağabeyimle beraber olman hoşuma gitmiyor*, sözleri zihnimde yankılanıyor, bahçede geçirdiğimiz anlar aklıma gelip duruyordu. “Bunun yerine

yasadışı uyarıcı kullanımı ya da Batı Afrika topraklarının tabii yapısıyla ilgili bir belgesel yok mu?”

“İkisini de izledim, teşekkürler,” dedim neşeyle. O gelmeden az önce dar bir kot ile yuvarlak yakalı bir bluz giymiştim, kolumda da iki ince altın bilezik vardı. Patrick’le çıkarken, genellikle yırtık kotumu ve flanel gömleklerimi giyerdim ama Gabe’le takılırken ona güzel görünmem gerektiğini hissediyordum. Böyle bir çaba içinde olmak hoş bir şeydi. “Oysa ben SeaWorld parkındaki esir balinalarla ilgili bir girişimde bulunmak istiyordum.”

“Şapşal.” Gabe boştaki kolunu omzuma koyup loş ışıktaki beni kendine çekti, oda yalnızca bir masa lambasından yayılan ışıkla aydınlanıyordu. Sonra dönüp bana, “Geçen gece kardeşimle işler nasıl gitti?” diye sorarken yüzü biraz asıldı. “Arabada yani. Özür dilerim; seni zor durumda bıraktım, değil mi? Sarhoş olup yerimden kalkamayacak hale gelene dek ne kadar içtiğimin farkına varamadım.”

“Hayır, hayır,” diye itiraz ettim. “Her şey yolunda gitti.” Bir an duraksadım, neden olduğunu bilmesem de temkinli davranmam gerektiğini hissediyordum. “Biraz konuştuk.”

“Ah, öyle mi?” Gabe sırtırken, parmaklarını bluzumun yakasında gezdiriyordu. “Sonunda yumuşayacağım biliyordum.”

“Şey... evet.” Geçen gece olanlardan, Patrick’in yumuşadığı sonucuna mı varmalıydım bilmiyordum, zaten bu durumu Gabe’e nasıl açıklayabileceğimden de emin değildim. Sonunda, cılız ve ikna edici olmayan bir sesle, “Evet,” diyerek konuyu kapadım.

Tanrı’ya şükürler olsun ki Gabe tereddüt ettiğimi fark etmiş görünmüyordu. Beni yeniden öptü, beni nefessiz bırakana dek dudaklarını dudaklarımdan çekmedi. Şimdiye dek hiç kimseyle

onunla öpüştüğüm gibi öpüşmemiştim. Belimdeki elinden neredeyse alevler çıkıyordu ve vücudunun ağırlığını hissediyordum. Vücudumun çıplak kalan kısımlarını görmesi fikri beni tedirgin ediyordu, o kadar koşmama rağmen etlerim sarkıyormuş ve hamur kıvamındaymış gibi hissediyordum. Yavaş ve kolayca bluzumu sıyırmıştı, neredeyse üzerindeki çıkarana dek ne yaptığımı farkına varmamıştım. Parmak uçları tenime her değdiğinde havai fişekler patlıyordu sanki. Dudaklarına, “Tanrım,” derken öyle soluk soluğaydım ki göğsüm beni utandıracak kadar hızlı inip kalkıyordu.

“Sorun var mı?” diye sordu Gabe.

Bunu soruyor olması hoşuma gitmişti, başımı salladım. Buruma tuz ve onun o ağaç kokan sabununun kokusu geliyordu. Başımı çevirip televizyona baktığımda *Indiana Jones* tepeden yuvarlanan iri kaya parçasından kaçmayı başarırken o tanıdık müzik çalıyordu. “İşte en güzel kısmı burası,” diye usulca mırıldanırken beni öpmesi için tekrar gözlerimi kapadım.

31. GÜN

Ertesi gün öğleden sonra pizzacıya gittiğimde Connie dükkânın önündeki saksı bitkilerinin yönünü değiştiriyordu. Sapsarı güneş sırtıma vuruyordu. Beni görünce, “Merhaba, Molly,” diyerek şaşkın şaşkın baktı: Yazın büyük bir kısmını bu dükkândan uzakta geçirmiştim. Göğsümdeki kelebekler o narin kanatlarını çırpıp duruyorlardı.

“Merhaba, Con,” dedim.

“Merhaba, Molly,” diye yinelerken yüzü hastane duvarı gibi bembeyazdı. “Gabe burada değil.”

Başımla onaylarken onun yüzündeki gibi duygudan yoksun bir ifade takınmaya çalıştım. Artık Donnelly erkeklerinin farklı vardiyalarda çalıştıklarını biliyordum elbette, birlikte mümkün olduğunca az vakit geçirdiklerini, hatta hiç konuşmadıklarını da... Ve hepsi benim suçumdu. “Pizza almaya geldim.”

Belki sosisli ve biberli bir dilim bana yeterdi ama aradığım kardeşi tezgâhın hemen arkasında sos lekesi olmuş önlüğüyle, yuvarlak bir hamurun üzerine peynir rendesi serperken buldum. Patrick pizza yapmayı severdi, en azından eskiden öyleydi. Onu sakinleştirdiğini söylüyordu. “Hey,” dedim usulca, ürkmesin diye. Bu saatlerde dükkân genelde boş olurdu, sadece köşedeki bilgisayar konsolunda Bayan Pac-Man oynayan çocukların sesleri ile hoparlörlerden ninni gibi gelen müzik duyuluyordu. Birkaç saniye sonra, “Kanka,” dedim.

Patrick bana bakıp gözlerini devirdi. “Hey, dostum,” derken dudaklarının kenarları seğiriyordu. Gülümseme denemezdi, ancak döndüğümünden beri yüzünde görebildiğim, gülümsemeye en yakın şey bu olmuştu. Babasına eskisine göre daha çok benziyordu. Refleksmiş gibi sırttım. “Nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Eh, işte bildiğin gibi,” dedi. Omuzlarımı silkip elimi ceplere soktum. “Her zamanki şeyler. Birilerinin kıcını tekmeleyip pizza yapıyorum.”

“Hıhı.” Patrick manidar bir şekilde sırttı. Birlikteyken beni aynı böyle iğnelerdi, sinirim bozulunca da biri beni durdurana dek daha da sinir bozucu davranışlar sergilerdim. Bana bakıp bekledi.

Suratımı astım. Patrick’in arkadaş olma meselesini kolaylaştırmaya niyeti yoktu. Sanırım buna mecbur da değildi. Tekrar denedim. “Kayan Yıldız Festivali’ne geliyorsun, değil mi?” diye sordum. Catskills’de yapılan Burnun Man festivalinin kötü bir taklidi olarak düzenlemekte olan festivaldi. Gençler dağda kamp yapar, çok ot tüketilir, birinin ağabeyinin yeni palazlanan müzik grubu üç tane O.A.R. şarkısını dönüp dönüp çalardı. İki yaz önce,

sadece bir günlüğüne hep beraber toplanıp gitmiştik; Gabe’le yatıktan sonra ama kitap piyasaya çıkmadan önceydi. Güneşli bir öğleden sonrası kadar da olsa mutlu hissettiğimi hatırlıyordum. “Yani Tess’le sen demek istedim?”

Patrick başıyla onaylarken peynir serpiştirdiği pizzayı fırına sürüyordu. Ağabeyinden biraz daha kısa ve çelimsizdi. Fırın küreğini duvara dayadı. “Öyle görünüyor, evet. O da görmek istiyor.”

“Tamam, güzel. Ben de. O zaman...” Garip bir şekilde omuz silktim, “Sanırım orada görüşürüz, değil mi?”

Bu kez Patrick gerçekten gülümsedi, neden öyle manidar bir şekilde gülümsediğini anlayamamıştım ama razıyım.

32. GÜN

Ertesi sabah yemek salonun dışındaki holde Fabian'ın duvarda yamuk durmasından hoşlandığı, Star Lake'in eski siyah-beyaz fotoğraflarını düzeltmekle meşgulken, "Selam," diye seslendi Tess. "Aptalca bir soru olabilir ama... İnsanlar Kayan Yıldız Festivali'nde nasıl giyinir?"

Gülümsedim. "Yanına İspanyol paça pantolonlarla makrame yelekler mi almak gibi mi?" dedim çerçeveyi hizaya getirebildim mi diye biraz uzaklaşıp bakarken. "Yok ya, bence üzerindekiyle bile gelebilirsin. Tabii aşka davete katılmak istemiyorsan; o zaman kıyafet zorunluluğu var."

"Orji için diyorsun, anladım," diye güldü Tess. "Ben daha çok şort giyerim diye düşündüm. Yani, kamp yapıyor olacağız, elbise filan getirmeme gerek yok herhalde?"

“Yani, ben kesinlikle elbise giymeyeceğim,” diye onu temin ettim. “Imogen’a sorarsan zaten erkek gibi giyiniyorum, bu durumda... Sanırım ona sorsan daha iyi olur.”

“Öyle deme, sen her zaman güzel görünüyorsun. Neyse tamam,” dedi. Ben iltifatına karşılık veremeden, “Teşekkürler, Molly,” dedi. Gitmek için arkasını döndü, sonra son anda geri dönüp cankurtaran olarak giydiği deniz terlikleriyle ahşap zeminde koşup yanıma geldi. “Baksana,” dedi, “böyle garip bir şey olması gerekmiyor, değil mi?” “Şey” kelimesi sanki tüm dünyayı ifade ediyormuş gibi bir el hareketi yapmıştı. “Birlikte gidecek olmamız yani.”

“Hayır, hiç de değil,” diye onu temin ederken bunun garip kaçıp kaçmayacağından kendim bile emin değilim. Patrick geçen gece bahçede aramızda geçenlerden ona bahsetti mi merak ediyordum. Benim bundan Gabe’e bahsetmemiş olmamın garip olup olmadığını da. “Elbette hayır.”

“Tamam, güzel.” Tess başıyla onayladı. Sonra da, “Partide birlikte fazla vakit geçiremediğimiz için üzgünüm,” dedi. “Julia’nın misafirperver davranmadığının farkındayım.” Çizgiyi aşıyor olabileceğinden endişe ediyormuş gibi bir an duraksadı, ben bir şey diyemeden konuşmaya devam etti. “Neyse, gelmene sevindim.”

Tess’in çilli yüzü meraklı ve ümitliydi; bu kızdaki nefret etmek gerçekten imkânsızdı. Tanrım, onunla dost olmak istiyordum. “Ben de senin geleceğine sevindim.”

33. GÜN

Yakışıklı Jay, Kayan Yıldız Festivali'ne ancak yarın katılabilecekti, bu yüzden Gabe ve Imogen ile birlikte arabaya doluşup dağlara yöneldik, kıvrıla kıvrıla tırmanan yolu bir buçuk saatte katettik. Bu seyahatin, hatta bu hafta sonunun gerçekten çok garip olacağından endişe ediyordum. Geçmişin günümüze bir yansıması olan herkesin iki kişiyi aynı anda idare ettiğimi düşüneceği ve bu kıyıma birinci elden şahit olacağı bir kâbus olacaktı gibime geliyordu. Gabe de Imogen da konuşmayı severdi ve Imogen arka koltuğa henüz yerleşmişti ki Gabe'le, Kanye West'in yeni albümü hakkında neşe içinde atıp tutmaya başlamışlardı bile. Sonra da lisede her önüne gelene asılan ehliyet hocasından ve Fransız Kafesi'nin hemen bitişiğinde yeni açılan sandviççiden bahsettiler. Gabe oraya "Sucuk Cenneti" diyordu. Nefesimi verip başımı arkaya yaslarken konuşmalarını dinlemekten mutluydum.

Yüzüne bakmak için arka koltuğa dönüp, “Demek Yakışıklı Jay bugün çalışıyor, ha?” diye sordum Imogen’a. Sanki eski filmlerden fırlamış Elizabeth Taylor gibi klasik eşarplardan biriyle yüzünün neredeyse yarısını kaplayan siyah bir güneş gözlüğü takmıştı. Kamp yapmaya giden biri için fazla şaşıaalıydı ama o hep böyleydi, yani salonlarında kale olduğunu hayal ettiğimiz, halılarının altına saklandığımız günlerden beri. Zaten bu Kayan Yıldız Festivali’ne de onun sayesinde gitmeye başlamıştık.

“Hıhı,” dedikten sonra dramatik bir şekilde iç geçirip gözlüğünü zarif bir el hareketiyle hafifçe aşağı indirip bana baktı. “Pardon ama oradaki çalışma çizelgesini sen hazırlamıyor musun?”

“Mutfağinkini değil!” diyerek kendimi savundum. “Sadece rezervasyon masasının ve diğerlerininkini ben hazırlıyorum.”

“Tabii, tabii,” dedi Imogen yapmacık bir şekilde sırtarak. Azıcık öne eğilip panelin üzerine koyduğum şekerleme paketini başıyla işaret ederek, “Şunlardan bana da versene?” dedi.

Ona uzattığım paketin içinden bir avuç şekerleme alıp birini azı dişleriyle koparıp yemeye başladıktan sonra, “Hımm. Bu arada nasıl gidiyor?” diye sordum. “Yani Yakışıklı Jay’le.”

“Gaaayet iyi gidiyor,” derken Imogen kıkırdıyordu. “Aslında geçen gün beni Adaçayı’na götürdü.”

“Paraya kıymış!” diye kıs kıs güldüm. Adaçayı, Star Lake’te pansiyonun yemek salonu dışında beyaz örtülerle servis yapılan tek yerdı. Annem doğum günlerinde beni oraya götürürdü, yalnızca ikimiz giderdik ancak oraya bir erkekle gitmek farklı bir şey olmalıydı.

“Değil mi?” diye sordu Imogen. “Yani gönül eğlendirdiğimizin farkındayım, yazın sonunda ikimiz de buradan gitmiş olacağız ama yine de ondan hoşlanıyorum.”

Gabe’e bakıp hafifçe burnunu kıvrırdı. “Pardon,” dedi, “bu kız kıza muhabbet seni sıkmuştur herhalde?”

“Hayır, hayır.” Gabe başını samimiyetle iki yana salladı. “İstediğiniz gibi takılın.” Imogen muzip muzip sırıttı.

“Peki o zaman,” deyip başladı anlatmaya. Uzanıp Gabe’in dizini sıktım, aralarının bu kadar iyi olmasından aptalca gururlanıyordum. Bu neredeyse normaldi.

Imogen neşeyle Jay’in ailesinden bahsedip duruyordu: Onun babası da resim yapmayı seviyormuş. Birden, Gabe’le yattığım gecenin sabahında onunla sınıfta karşılaştığımı anımsadım. Daha ne Patrick’e ne anneme ne de bir başkasına söz etmişken, bütün sabah başımda kara bir bulutla dolaştığımı hissederken birden koridorun karşısından çiçekli elbisesi, mantar topuklu ayakkabılarıyla gülümseyerek yaklaştığını görmek, gözyaşlarıma hâkim olmamı sağlamıştı. “Günaydın, gün ışığı,” demişti Imogen neşe içinde. Hiç sırt çantası taşımazdı. Bunun zarif bir hanıma uygun olmadığını düşünürdü. “N’aber?”

Ona, *Bana bu kadar iyi davranma demek istemiştin. Bana bu kadar iyi davranma, ben berbat bir insanım, bunu hak etmiyorum, şu hayatta yapabileceğim en kötü şeyi yaptım.* O an Imogen’a her şeyi anlatmak istemiştım, nasıl bir karmaşaya neden olursa olsun içimdeki her şeyi döküp saçmak, geriye çekilip sanki dünyanın en çirkin sanat eseri gibi bu durumun vahametine şöyle uzaktan bakmak istemiştım.

Sonra bundan hiç kimseye ama hiç kimseye bahsedemeyeceğime karar vermiştim.

“Önemli bir şey yok,” diye ona seslenip başımı kararlı bir şekilde sallamıştım. “Günaydın.”

Yanımızdan valiz ve kamp eşyalarıyla dolu arabalar geçerken otobanın kenarındaki pis bir benzincide durduk. Yaz sezonunun en hareketli zamanlarıydı, herkes tatile çıkıyordu. Hava çok sıcaktı. Birlikte derme çatma tuvalette sıra beklerken Imogen, “Sana bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordu. “Gerçekten mutluymuş gibi görünüyorsun.”

“Öyle mi?” Ona bakıp gözlerimi kırıştırdım, bunu söylemesine şaşırmıştım. Döndüğümünden beri kimse bana böyle bir şey söylememişti. Aslında son bir yıldır ilk kez biri bana böyle bir şey söylüyordu. Bunu duymak garipti, sanki bir şeyler ters gidiyormuş gibi hissetmeme neden olmuştu, sanki biri adınızı yanlış söylemiş gibi bir histi.

Imogen güldü. “Evet,” dedi. “Mutlu görünüyorsun. Buna inanmak bu kadar mı zor?”

“Şey... değil aslında. Sanırım değil.” Yolun karşısında arabaya benzin dolduran Gabe’e baktım. Baktığımı görünce bana sırttı. Anlattığı o saçma sapan şeyleri, kasabadaki herkesle dünyadaki tek varlık onlarmış gibi hissettirerek konuşuşunu düşündüm; çirkin yanlarımı bildiği halde beni yine de seviyor olmasını, sonunda büyüüp dönüştüğüm insanın onu nasıl olup da sürekli hayal kırıklığına uğratmadığını... Bu hafta sonu konusunda hâlâ gergindim... Patrick ve Tess’le buluşacağımız fikri mideme ağrılar saplanmasına neden oluyordu ancak burada, ıssızlığın ortasında

Katie Cotugno

Gabe ve Imogen’la beraberdim ve festivale gitmeye karar verdiğim için çok mutluydum.

Benzin pompası gürültülü bir şekilde kapandı. Yüzümü gün ışığına hafifçe çevirerek, “Mutluyum,” dedim Imogen’a.

34. GÜN

Ertesi gün öğleden sonra Kayan Yıldız Festivali tam kıvamına gelmişti, kamp alanı insanlarla dolup taşıyordu. Hava ot, güneş yağı ve mangal kokularıyla ağırlaşmıştı. Bikinili kızlar kayaların üzerine yayılmışlardı, rastalı beyaz bir çocuk gitarının tellerine vurarak ortalığı inletip duruyordu. Sabah Imogen’la, kamp ateşinde, hiçbir surette içilemez bir kahve yapmıştık, sonra da Gabe’in arabasına atlayıp en yakın kasabaya yirmi dakikalık bir yolculuk yapmış; dönerken ona da bir kahve de Gabe’e getirmiştik. Paylaştığımız çadırda uyurken kahveyi burnunun dibine tutmuştum. Uyanınca bana, “Kahramanım benim,” demiş ve beni güldürmüştü.

Şimdiyse birkaç piknik masasının etrafına dolmuş, bir yandan cips yerken bir yandan da Gabe, Imogen ve kamp bölgesinden neler olup bittiğine bakmak için buraya inmiş Kelsey ve Steve ile ben buruşturulmuş bir dolarlık banknotlarla poker oynuyorduk. Bu sabah pansiyondaki kahvaltı mesaisinden sonra arabayla

gelen Yakışıklı Jay de yanımızdaydı. Hatta Patrick ile Tess de bizimle poker oynuyordu. Tess'in kızıl saçları arapsaçı gibi birbirine dolaşmış bir örgü şeklinde bir omzundan aşağı sarkıyordu. Antropoloji kataloglarından fırlamış gibi kaba saba görünüyordu. Ben de turnak etlerimi koparıp elimdeki şişeden arada sırada bir yudum alırken, Patrick'in elinin Tess'in dizinde durduğunu fark etmemeye çalışıyordum. Dün gece çıkagelmışlerdi, kamp ateşinin yanına salına salına yaklaşmışlardı. Tess beni, "Selam," diye kucaklarken Patrick geride kalıp gölgelerin arasına saklanmayı tercih etmişti. Ona da "Selam," diye seslenirken benden uzak durduğunu fark ettiğimi belli etmeye çalışıyordum. Ne de olsa, arkadaş olmaya çabalayacağımıza karar vermiştik, değil mi?

Patrick bana öylece bakmıştı. Sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla, "Sana da selam," demişti usulca.

Gabe üç onluyu masaya koyarken hepimiz şakacıktan homurdanıp kartlarımızı ahşap masaya fırlatık. Manidar bir şekilde, "Teşekkürler, teşekkürler," dedikten sonra abartılı hareketlerle paraları koyduğumuz çanağa uzanmıştı.

Jay desteyi tekrar toplamaya başlayınca Imogen atılıp, "Alı, hayır, dur bakalım," dedi. "Patrick'in elinde floş var, değil mi?"

Bunu duyan Patrick, başını kaldırıp şaşkın bir şekilde önce bize, sonra da masaya bakmıştı. Aklı pek de oyunda değildi, biz dünyadayken o Patrickland'e dalıp gitmişti. Sonra gülümsedi. "Ah, evet be, floşum varmış." Paraya uzandığında ağabeyi onu durdurdu.

"Bir dakika," dedi Gabe başını hafifçe iki yana sallayarak.

“Farkında olmazsan, çanağı alamıyordun, değil mi?” Patrick *iyi denemeydi* diyen bir surat ifadesi takındı. “Hiç sanmıyorum, ahbap.”

Gabe, “Demeye çalıştığım şu, zaten aklın oyunda bile değil, kazandığını başkası söylüyor,” dedi.

“Evet, ama kazandım,” derken Patrick’in sinirlenmeye başladığı sesinden belli oluyordu. Onu yıllardır tanımiyorsanız bunu fark edemezsiniz. Bense onu yıllardır tanıyordum. İşin nereye varacağını tahmin ettiğimden ve durumdan hiç hoşlanmadığımdan huzursuz bir şekilde yerimde kıpırdandım. Gabe de öyle.

“Ahbap, bahsettiğimiz yirmi dolar,” dedi Gabe, Patrick’in aptallık ettiğini ima eder gibi başını iki yana sallıyordu.

“Ahbap, bahsettiğimiz benim yirmi dolarım filan.” Kahretsin. Patrick, Gabe’i taklit etmişti. Çocukluğumuzdan beri Gabe’in buna gıcık olduğunu bilirdik. Sonra beklenen oldu. “Neden böyle adilik yapıyorsun?” diye sordu Gabe gözlerini kısarak.

Patrick, “Neden böyle adilik yapıyorum, öyle mi?” derken üzerlerinde George Washington’lar olan yirmi doları kaybetmiş olmaktan ziyade bir şeye sinirlenmiş gibi görünüyordu. Ürktüm. “*Sen kazanmadın*, kardeşim. Dünya görüşüne zıt olduğunu biliyorum ama...”

“Evet, her konuda adilik etmek dünya görüşüme zıt,” diye kardeşinin lafını kesti Gabe.

“Asıl kimin adi olduğundan bahsetmek istiyorsan...”

Birden, “Güneş gözlüğüm arabada kaldı,” deyip öyle bir telaşla ayağa fırladım ki neredeyse masayı devirecektim. “Gidip alayım.”

“Molly,” dedi Gabe, sesi alıştığımдан çok daha sinirli çıkıyordu. “Böyle davranmana gerek...”

“Hayır, hayır, hemen geliyorum.” Oradan kaçmaya çalıştığımın farkındaydım, hep böyle yapıyordum fakat orada durup tartışmalarını izlemek, çıplak vücudumda kırkayaklar gezinirken hiç kıılmıdamadan durmaya çalışmak gibiydi. Yapamıyordum; kaldıramıyordum. Gitmem gerekiyordu.

Imogen, “Geleyim mi?” diye sordu.

“Yok, giderim ben,” dedim. Hemen oradan uzaklaştım ama bağırışmalar Julia’nın dikkatinden kaçmamıştı. Elizabeth Reese’le üzerine serilip dergi okudukları Donnelly’lerin o eski kamp battaniesinden kalktığında yanından geçiyordum. “Kardeşlerim yine senin yüzünden mi kavga ediyor?” diye sorarken inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Ciddiyim?”

“Şey... hayır,” diyerek kendimi savundum. “Tanrı aşkına, Julia. Aptal bir oyun yüzünden birbirlerine girdiler, bilmiyorum.”

“Tabii, tabii,” diyerek yanımdan geçip gitti. “Kesin öyledir.”

Park alanına giderken pansiyondan Jake ve Annie’yle karşılaştım. Jeneratör kurmaya çalışırken kafaları karışmıştı. Jake’in izci olduğunu hatırlıyordum. Resepsiyonda çalıştığı için onu can kurtaran olan Annie’den daha sık görüyordum. “Selam, Molly,” diye seslendi Jake. “Bira ister misin?”

Bir an neredeyse kabul edecektim ama cümlesini bitirir bitirmez Annie ona öyle bir bakış baktı ki sanki derisini yüzecek gibiydi. Garip hissettim ve başımı iki yana sallayarak birayı reddettim. Ona, *erkek arkadaşının peşinde değilim, yemin ederim* demek istedim. Ancak demedim. Arabadan güneş gözlüğümü alıp bir dakika kadar tamponda oturdum, derin nefes alıp vererek sa-

kinleşmeye çalıştım. Mantiğim, bu seferki kavgalarının benim suçum olmadığını söylüyordu. Patrick ile Gabe asla çok yakın olmamışlardı, yani bütün bu olanlardan önce de. Çocukken fazla sorun yoktu, bütün kardeşler çekişirdi ancak Chuck öldükten sonra bir anda farklı kutuplara dağılmışlardı. Sonra da yıldızları bir daha hiç barışmadı. Gabe'in karakteri, girişkenliği daha da artıp abartılı bir hal almıştı. Günün yirmi dört saati etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi ve hiç yalnız kalmıyordu. Patrick'se tam tersi bir davranış sergiliyordu. Chuck'ın iyi tanımadığı ve lakap takmadığı insanlarla vakit geçirmek istemiyordu. Ne dışarı çıkmak istiyor ne de birileriyle takılmak istiyordu, sadece ambarda ya da odasında benimle vakit geçiriyordu. Kendi Idaho'muzda yaşıyor gibiydik. Bazen Julia, film izlerken bize katılıyordu ama insanlar neler olduğunu anlayamıyordu. O zamanlar Imogen onu son zamanlarda sürekli ettiğimi dile getirince, "Babası öldü," diye karşı çıkmıştım.

"Evet, bir sene önce," diye yanıtlamıştı. Ne cevap vereceğimi bilememiştim. Patrick'in kimseye sokulmaktan fazla hoşlanmamasının dışarıdan nasıl algılandığını biliyordum. Bana öyle görünmüyordu, ne de olsa Patrick benimdi, diğer yarımды. O zamanlar asla bir yere tıklıp kalmış, dünyayla bağlantım kesilmiş ya da yapabileceğim başka şeyler varmış gibi hissetmemiş, başka bir yerde olmak istememişim.

En azından, bunu fark ettiğim ana kadar.

Lise ikinin nisan ayında Bristol'dan gelen yetenek avcısıyla rehberlik odasında yaptığımız toplantının üzerinden birkaç hafta geçmişti. Birkaç gün önce ondan bir e-posta daha almıştım. *Seninle*

görüştüğümüze ne kadar memnun olduğumu söylemek istedim, yazıyordu. Ben de birkaç soru daha sormak için ona tekrar yazdım. Konuyu Patrick'e tekrar açmamıştım ancak bu fikir ucuz penye tişörtümün etiketi gibi hâlâ beni kaşındırıyor, ayakkabımın içinde kırık cam parçalarıyla yürümeye çalışıyor gibi hissediyordum. Ona duymak istemediği bir şey söylemek zorunda olmak garip bir histi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Patrick boynuma öpücükler kondururken bu fikri zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Donnelly'lerin salonundaki kanepeye yayılmış, okulda akşam yapılacak beyzbol maçından önce vakit öldürüyorduk. Ilık parmak uçları göğüs kafesimde, dümdüz karnımda desenler çiziyor, kot pantolonumun kenarıyla oynuyordu. Derin bir nefes aldım. Uzun zamandır çıkıyor olmamıza rağmen bundan öteye gitmemiştik ve dokunduğu her yerim inanılmaz korkutucu bir hazla yanıyordu. "Ne dersin?" diye usulca kulağıma fısıldamıştı. "Yukarı çıkalım mı?"

İstiyordum, o anda yaptığı şeye devam etmesini deli gibi istiyordum, yatağındaki buruş buruş tişörtlerin üzerine uzanmak ve bedenini üzerimde hissetmek istiyordum. "Evet," demiştim, "evet, istiyorum ama bir dakika." Derin bir nefes almıştım, başım dönüyordu. Sanırım, yapacağımızı düşündüğüm şeyi yapacaktık, değil mi? "Önce bir tuvalete gideyim, tamam mı?"

Gülmüştü. "Tabii." Kanepeden kalkıp üstüne başına çeki düzen vermişti. Elimi tutup beni ayağa kaldırmıştı. "Yanında dudak parlatici var mı?"

"Ha, neden, çok mu öpüştük?" demiştim sırtarak. "Sırt çantamda var."

"Seni akıllı bıdık."

Başını çevirip, “Beni seviyorsun,” diye seslenirken beni gerçekten sevdiğini ve bunun sonsuza dek böyle olacağını düşünüyordum. Bir dakika sonra döndüğümde, yüzünde gezinen karamsarlığı görünce tereddüt etmişim. Yazıcıdan aldığım çıktıları yüzüme sallayarak, “Nedir bu?” diye sormuştu.

Kahretsin. Yetenek avcısıyla yaptığımız yazışmaların kopyasını sırt çantamda bulmuştu. Yazışmaların çıktısını okuldan almıştım, o hafta sonu anneme gösterme niyetindeydim. Derin bir nefes almıştım. “Patrick...”

“Gidiyor musun?” diye sorarken üç buçuk saniye önceki sakın halinden eser kalmamış, birden küplere binmişti. “Arizona’ya?”

“Hayır!” Onu kısa bir sürede sakinleştirme niyetindeydim. Bir dakika önce hissettiğim o güven ve heyecan duygularını tekrar tatmak istiyordum. “Muhtemelen gitmem, sadece öğrenmek istedim...”

“Muhtemelen mi?”

“Bilmiyorum!” demiştim. “Seninle konuşacaktım, konuşmak istedim fakat sadece...”

“Bu konuda bir hafta yalan söylemenin daha uygun olacağını mı düşündün?”

Tam o sırada salon kapısının eşiğinde beliren Gabe, “Selam, çocuklar,” diye seslenmeden önce bir şeyleri böleceğini biliyor-muş ve bizi önceden uyarmak istemiş gibi kapı pervazını iki kez tıklamıştı. “Gitmeye hazır mısınız?”

“Ah, kahretsin, saat kaç?” Başımı kaldırıp Gabe’e, sonra da kablolu yayın dekodezinin saatine bakmıştım. Kavga ettiğimizi duyması beni utandırmıştı, yüzüm kızarmıştı. Bizi beyzbol ma-

çına o bırakacaktı. Zamanın nasıl geçtiğini hiç fark etmemiştim. “Gitmemiz gerekiyor, değil mi?”

“Biraz vaktimiz var,” diye beni teşvik etmişti Gabe. O, lise sondaydı, bir ay sonra mezun olacaktı. “Maç saat yedide.”

Bir ona bir de Patrick’in yüzündeki o taş kesmiş ifadeye bakmış sonra yine Gabe’e dönmüştüm. “Biliyorum ama Imogen’a erken gideriz demiştim.” Spor müsabakalarında okulumuz başarılı sayılmazdı fakat beyzbol takımımız rövanş maçı oynuyordu ve maç cuma gününe denk gelmişti. Bir haftadır akşam oynanacak bu maçı konuşuyorduk. Julia amigo kız olacaktı, Annie de sanat kulübüyle pek çok pankart hazırlamıştı. Maçtan sonra gidip bir şeyler atıştıracaktık. Birileriyle vakit geçirmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki artık garip bir sancı halini almaya başlamıştı. Arkadaşlarım her zaman olduğu gibi yanı başımda olduğu halde onlardan gittikçe uzaklaşıyordum. Bir yanım gitmeye hazırlanıyordu. Derin bir nefes aldım, Patrick’e bakıp elimi gel barışalım der gibi bileğine koydum. Telepatik olarak şunu sormaya çalışıyordum: *Lütfen, lütfen şimdilik bu meseleyi kapayabilir miyiz?* “Haydi,” dedim yüksek sesle. “Gidip hazırlanalım.”

“Gitmesek ne olur?” dedi Patrick, kollarını göğsünde kavuşturmuş, karşımda taş kesilmiş gibi dikiliyordu. Dışarısı hâlâ serindi, üzerinde gri ve yüz kez yıkanmış gibi hafifleşmiş, o sevdiğim svetsörtü vardı. “Gitmesek mi?” diye yineledi.

“Neden gitmeyeceğiz?”

“Bilmiyorum.” Patrick ağabeyine bakıp başını iki yana salladı. “Sence de aptalca, değil mi?”

“Hiç de değil,” dedim. “Hayır. Ben gitmek istiyorum.”

“Ben... ben galiba gerçekten burada kalmak istiyorum.”

“Vay, tribünlerde bir kargaşa çıktı,” dedi kapının eşiğinde dikilen Gabe iğneleyerek. “Tamam, siz kararınızı verin. Ben gidip üzerimi değiştireceğim. Tren beş dakika sonra hareket edecek.”

Kanepenin koltuk kısmına tüneyip yüzüne baktım. “Özür dilerim, tamam mı? Bir yere gitmiyorum, söz. Aptallık ettim, bu konuyu düşündüğümü sana söylemeliydim fakat artık düşünmüyorum bile.” Her şeyi yoluna koyabileceğimi, normal bir gece geçirip eğlenebileceğimizi düşünmüştüm ama Patrick iç geçirdi. “Bence aptalca,” derken Bristol hakkında söylediklerime hiç değinmedi, sanki bambaşka bir şeyden söz ediyorduk. “Hiç sevmediğim bir grup insanla bir yerlere gidip hiç de umurumda olmayan bir beyzbol takımına tezahürat yapmanın çok sıkıcı ve yapmacık olduğunu düşünüyorum. Canım gitmek istemiyor.”

“Onlar bizim arkadaşlarımız,” diye karşı çıktım. “Arkadaşlarımızdan ne zamandır hoşlanmıyorsun?”

“Arkadaşlarımızdan hoşlanıyorum,” dedi Patrick başını iki yana sallayarak. “Bilmiyorum.” Tekrar kanepeye oturup kumandayı aldı, kanallarda gezinmeye başladı. “Bak şu Pitbull köpekleri ile suçlular hakkındaki dizi başlıyor. Pitbull’lar ve suçlular hakkında bir diziye nasıl hayır diyebilirsin?”

“Paaatrck,” dedim gülerek ama sinirli bir şekilde. Dalga geçiyordu, bir yandan da geçmiyordu, bunu görebiliyordum, arkadaşlarımızı ve beyzbol maçını ekip evde kalmak istiyordu. Bristol’dan da vazgeçip burada kalmamı istiyordu. Tanrım, *Anne-nizle Nasıl Tanıştım* dizisinin beş yıl önceki bölümlerinin tekrarını ve televizyonda daha başka ne çıkacaksa onu seyretmek zorunda kalacağımı düşününce boğuluyor gibi hissettim, evin içindeki hava ağır ve bunalıcıydı. Şimdiye dek bu şekilde birçok cuma

gecesi geçirmişti, daha önce bu beni hiç rahatsız etmemişti ancak birden ılık ılıa bağırmak istemiştim.

Gabe yine kapının eşiğine gelmişti, üzerinde ceketı vardı ve arabasının anahtarlarını elinde sallıyordu. “Kararınızı verdiniz mi?” Hiç şüphesiz ikiz gibi görünen ama aynı hisleri paylaşmayan yüzlerimize baktı. Yüzündeki ifade kesinlikle işimize karışmaya- cağını gösteriyordu. “Kardeşim bu konuda karın ağırsı oluyorsa, sadece seni götürebilirim, Molly.”

“Canın cehenneme,” diye homurdandı Patrick.

“Hayır,” dedim, “keyfi...”

“Git,” diye bağırdı Patrick. “Gabe’le gitmek istiyorsan git. Ben senin gardiyanın değilim.

“Ben...” Ayaklarımdan birini yere indirdim, tereddütteydim. On dakika sonra Imogen’la buluşmamız gerekiyordu. “Haydi, Patrick, böyle yap...”

“Tanrım, Molly, bu işi bu kadar büyütmesen olmaz mı?” diyen Patrick sinirle iç geçirdi. “Yarın görüşürüz.”

Bu beni ileden çıkardı, yani ağabeyinin önünde benimle böyle konuşması. Hatta benimle böyle konuşabiliyor olması. Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu, çok utanmış ve feci sinirlenmiştim. Bu Patrick ile benim aramdaydı, yani aramızda olanlardı... Biz birdik, ikimiz her yere birlikte gider, her şeyi birlikte yapardık. Biz yolun bir tarafında dururduk, diğerleriye karşı tarafında. İnsanların yanında, asla ve kesinlikle kavga etmezdik.

Ancak, artık ediyorduk.

Evet, böyle davranacaksa, bütün gece burada onunla konuşmaya çalışarak gecemi mahvetmeyecektim. “Peki,” diyerek

sırt çantamı yerden alıp sırtıma attım. Gabe'e bakıp tebessüm etmeye çalıştım. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Döndüğümde ortalık sakinleşmiş görünüyordu. Patrick ile Tess gitmişler, Jake ile Annie dolaşmaya çıkmışlardı. Kartlar piknik masasının üzerindeydi; Gabe beni görünce grubun yanından ayrıldı. "Hey, sen," derken kolunu omzuma attı. "Güneş gözlüğünü aldın mı?"

"Hıhı." Bu benim için şaşırtıcı ve biraz da garipti. Az önce oradan uzaklaşmama neden olan o sahneyi böyle kolayca üzerinden atabilmesine şaşırmıştım. "Her şey yolunda mı?"

"Ne? Kardeşimle mi?" Gabe omuzlarını silkti. "Evet, yolunda. Nasıl biri olduğunu biliyorsun, adilik ediyordu sadece."

Donup kaldım. Belki küçük ve önemsiz bir şeydi ama Patrick'in elinde gerçekten oyunu kazandıracak kartlar vardı. Patrick'in Gabe hakkında sızlanıp durduğunu hatırladım: Ambarda yalınayak uzanmıştık... Sanki üzerinden asırlar geçmişti: "Herkes adil olduğunu düşünüyor ama bunun tek nedeni her zaman istediğini elde etmesi." Az önce de öyle mi olmuştu? Merak ediyordum.

Aklımdan geçenleri dile getirmedim, belli belirsiz bir şeyler diyerek geçiştirip elini tuttum. "Biraz frizbi oynayacağız," dedi Gabe. "Katılmak ister misin?"

Birden yorgun düşmüştüm, başımı iki yana salladım. Belki sıcak yüzündendi, belki eskiden olduğu gibi herkesle takılmaktan yorulmuştum ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. "Biraz şekerleme yapabilirim," dedim biraz suçluluk hissederek... Patrick'leyken de aynı böyle yapıyordum, gruptan uzaklaşıp kendi halime çekiliyordum. Sonra, daha önce buraya geldiğimizde Patrick'e, *Buraya*

arkadaşlarımızla takılmaya gelmedik mi? dediğimi hatırladım. *Sence de arkadaşlarımızla vakit geçirmemiz gerekmez mi?* “Yani, tabii gelmemi istiyorsan o başka? Kendimi zorlarım.”

Gabe rahatsız olmuş görünmüyordu. “Yok, sen dinlen,” dedikten sonra almına bir öpücük kondurdu. “Zaten sonra yine kamp ateşinin etrafında takılacağız. Uzun bir gece olacak yani.”

“Peki,” deyip bir sonraki öpücüğünün alınma değil de dudaklarıma değmesi için başımı kaldırdım. “Azıcık uyuyayım.”

Imogen’dan kocaman çiçek desenleri olan bir çarşaf ödünç alıp güneş ışığının altına serdim. Epey vakit rahat bir pozisyon bulmak için uğraştım. Yıllar önce beyzbol maçının olduğu akşamı, Patrick’i salonda bırakıp çiftlik evinin arka kapısından Gabe’le dışarı çıktığımı düşünmeden edemiyordum. Aklıma *Jailbreak* filmi gelince o an kendimden nefret ettim.

Baharın ilk aylarındaydık. Güneş, dağların arkasında kaybolurken hava serinlemeye başlamıştı, hava mavi-mor gibi bir renk almıştı. Arabanın radyosu motorun çalışmasıyla açılınca Gabe, “İstersen kapayabilirsin,” demişti. Bol bol Carrie Underwood çalan alternatif country müziği radyolarından biriydi. “Sanırım Julia dinliyordu.”

“Büyük ihtimalle,” diye onu iğnelemiş sonra da bunu yaptığımdan rahatsız olmuşum. Ellerimi bacaklarımin arasına sokup pencereden dışarı bakmıştım. Gabe’le en son ne zaman yalnız kaldığımı hatırlamaya çalışıyordum ama hatırlayamıyordum. Çiftlikte bir başına kalan Patrick’i düşündüm. Belki de hata ediyordum.

Otoparka girerken Gabe dönüp endişeli gözlerle bana bakmıştı. “İyi misin?” diye sormuştu.

Ne yaptığımı bilemeden, “Bana çok kızdı,” deyivermiş, sonra da başımı iki yana sallamıştım. Tanrım, bu akşam neyim vardı böyle? “Özür dilerim, evet, iyiyim.”

Gabe buna biraz güldü ama alay etmiyordu. “Peki,” dedi, sonra da, “Neye kızdı?” diye sordu.

“Birkaç hafta önce bir yetenek avcısıyla görüştüm,” diye itirafta bulunurken bacaklarımdan birini büküp koltuğa dayadım. “Arizona’daki bir yatılı okul orada okumamı ve onlar için koşmamı istiyor.”

“Yatılı okul mu?” diye sorarken Gabe şaşkındı ancak Patrick gibi şoke olmamıştı. “Eee?”

“Sence çok mu aptalca?”

Gabe hiç tereddüt etmeden, “Hayır, hiç de değil,” demişti. Bir eli direksiyonda, batan güneşin ışığı yüzüne vururken, dinlemeye hazır ve içten bir ifadeyle dönmüş bana bakıyordu. “Aslında bence şahane olabilir.”

“Ben de öyle olabileceğimi düşünüyorum!” derken aptal gibi hevesli olduğum için de utanmıştım. “Ama, şey, bu burada olmayacağım ve bu şey demek... Bilmiyorum.” Omuzlarımı silkip tekrar dışarı baktığımda ay yükselmeye başlamıştı. “Patrick... Bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyör.”

“Eee,” dedi Gabe. “Öyle düşündüğünü görebiliyorum. Sence bu iyi bir fikir mi?”

Bir an, koşarken nasıl hissettiğimi, kafamın dinginleştiğini ve bedenimin güçlendiğini düşündüm. Ciddiye alacak bir okul için koşmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündüm. Oraya gitmek istemiyorsam, Patrick’e sinir olsam da ve yirmi dakika sonra fik-

rim değişecek olsa da aklıma o “hapishaneden kaçış” sözcükleri gelmişti. “Sanırım... yapabilirim, evet.”

“Peki,” diyen Gabe de suskunlaşmıştı. “O zaman bu düşünölebilecek bir şey, değil mi?”

“Evet,” diye yanıtlamıştım. “Sanırım öyle.”

Yola garip bir şekilde huzur verici bir sessizlikle devam etmiştik. İkimiz de mora çalan karanlıkta kendi soluk seslerimizle baş başa kalmıştık. Ne ben ne Gabe country müzik çalan kanalı değiştirmiştik. Okula vardığımızda, arabadan ineceğıme neredeyse üzgündüm.

Beyzbol sahasına gelince farklı yönlerle ayrıldığımız sırada Gabe sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, “İstersen seni eve de bırakabilirim,” demişti. Arkadaşları onu çoktan görmüştü ve ona sesleniyorlardı. “Sonra gel, beni bul.”

“Muhtemelen Imogen’la dönerim,” demiştim. “Ama teşekkürler.”

“Tamam,” demişti. “Sorun değil.” El salladı ve farklı yönlerle yöneldik ama daha beş saniye geçmeden, “Hey, bekle, Molly...” dedi.

“Evet?” şaşırmış bir halde merakla arkamı dönmüştüm. “N’oldu?”

Gabe başını iki yana sallıyordu. “Neyse. Sadece şey demek istemiştim, birilerinin seni böyle onurlandırması güzel bir şey. Tebrikler.”

Bu beni gülümsetmişti. O ana dek, kimsenin beni tebrik etmediğini fark etmiştim. Patrick kesinlikle etmemişti. “Teşekkürler,” dediğimde tribünlerdeki Imogen’ı bulmaya gitmeden önce bir kez daha gülümsemiştim.

* * *

Hava düşündüğümünden de sıcaktı. Bir süre sonra Imogen'ın çiçek desenli çarşafında uyandığımda fark ettiğim ilk şey kollarım ile bacaklarımdaki yanmaydı. Ayaklarımda üstü ile burnumun güneş gözlüğünün dışında kalan kısmı cayır cayır yanıyor ve acıyordu.

Fark ettiğim ikinci şeyse Patrick'ti.

Üzerime eğilmişti, yüzü gölgede kalıyordu. Beni uyandıranı dek uğraşmış olmalıydı. Ayağıyla kalçamı hafifçe dürtüp, "Mols," diyordu. Nerede olduğumu bile algılayamadan doğrulup oturdum. Her yanıma iğneler batıyordu sanki.

"Sen mi uyandırdın beni?" diye sordum sersemlikle. Buraya geldiğimizden beri itinayla ondan kaçırıyordum, Tess ile ona rahat vermeye çalışırıyordum. Aslında ihtiyaçları olduğu söylenemezdi, gecenin büyük kısmını suya yakın, kocaman bir kayanın üzerinde başları birbirine yaslanmış bir şekilde oturup ve ne olduğunu tahmin bile edemeyeceğim sırlarını paylaşarak geçirmişlerdi. Ben de Gabe'in getirdiği biralardan birini alıp diğerleriyle ateşin yanına oturmuşum. Kıskançlık etmemeye çalışmışım. "Herkes nerede?"

Patrick bana dostane olmayan bir şekilde, "Kızarmışsın," dedi. "Haydi, güneş kremi sürmen lazım, gölgeye geç ya da ne bileyim başka bir şey yap."

Hâlâ sersem gibiydim, uyku mahmurluğuyla, "Ah," derken uyumadan önce olduğundan daha uykulu bir haldeydim. Dizleri göz hizamdaydı, üzerinde, onu tanıdığımndan beri giydiği o yırtık kot vardı ve altından yanık teni görünüyordu. Ne kadar süredir orada durup beni izlediğini ve bunu yaparken aklından neler geçmiş olabileceğini düşündüm. Ona o gün olanlar için üzgün olduğumu söylemek istedim. Gabe pislik yapmıştı ve ben üzgündüm. "Peki."

“Al.” Patrick bana bir güneş kremi uzattı, nasırlı parmakları benimkilere değdi. Kendimi toparlayıp teşekkür etmek istediğimde başımı kaldırıncı onu göremedim. Çoktan gitmişti.

O gece bir konser vardı, bateri ve gitarlardan çıkan sesler geçmişteki başka bir yaşamdan geliyormuşçasına dağlarda yankılanıyordu. Gabe sevişmek için beni kalabalığın içinden çekip karanlık bir yerlere götürdü. Avuçları iğneler batıyor gibi hissettiğim, güneşten yanmış yüzümde dolaşıyordu. “Çok komiksin,” diye mırıldanırken altdudağımı ısıırıyordu.

“Sen daha da komiksin,” deyip sırttım.

Tuvaletten dönerken çadırlarımızın olduğı yerde kollarını bedenine dolamış, kafası karışmış bir halde tek başına duran Tess’e rastladım. Beni gördüğünde, “Herkes nereye gitti?” diye sordu. Alkol ve sivrisinek spreyi kokuyordu. “Kaybettim onları.”

“Konser alanındaadırlar,” dedim. Sonra ona biraz sokulup yakından bakarak, “İyi misin?” diye sordum.

Tess başını iki yana salladı. “Mahvoldum,” dedi. “Ahh, Molly, mahvoldum.”

“Mahvoldun mu?” Doğrusunu söylemek gerekirse ben de biraz çakırkeyifim, içtiğim birkaç bira kanımda, beynimde ve kemiklerimde etkisini göstermeye başlamıştı. “Kötü müsün?”

“Evet,” dedi Tess belli belirsiz. “Çok kötüyüm. Hiç iyi hissetmiyorum.”

“Peki,” dedim. Suratım asılmıştı. Koluna girip onu piknik masasının olduğı yere götürdüm. “İyisin. Biraz burada otur. Ben gidip su getireyim.”

“Hayır, beni bırakma,” diye atıldı Tess. “Ben hiç... Gitme lütfen.”

Gözlerimi kırıştırdım. Şaşırmıştım ve endişelenmeye başlamıştım. “Tamam. Her şey yolunda.” O halde yeni bir plan yapmalıydım. “Hiçbir yere gitmiyorum.” Gözlerimi kısarak karanlığa bakıp gruptan birilerini görmeye çalışırken Tess birden piknik masasının oturma yerinden yere yuvarlanır gibi oldu.

“Hayır,” dedi. “Hayır, hayır, ben kusa...” Yüzünün yeşilimsi-raklaşmasından ve gözlerindeki telaş ifadesinden sözlerini bitirmese de ne yapmak üzere olduğunu anlamıştım. Yakınlarda çöp kovası yoktu, omuzlarından tutup kaldırdım, kimsenin çadırına yakın olmayan açıklık bir alana götürdüm. “Tamam, burası iyi,” dediğimde onu öne eğilmeye zorlarken kollarını bacaklarını sanki oyuncak bebekmişçesine ayarlamaya çalışıyordum. O kusuyor, ben de sürekli, “İyisin,” deyip duruyordum.

Sırtını biraz sıvazlayıp kızıl saç örgüsünü, iğrenç kusmuğa bulaşmasın diye sırtında tuttum. Çok uzun sürmüş gibi hissettim. Aslında öğürme sesinden nefret ederdim, benim de öğürmeme sebep olurdu ama onu orada bırakıp gitmeyecektim, bu yüzden etraftaki ağaçlara bakıp dikkatimi öğürme seslerine vermemeye çalıştım.

Nihayet bittiğinde, “Tanrım,” deyip doğruldu ve elinin tersiyle ağzını sildi. Gözleri kan çanağı, yüzüye kıpkırmızıydı. On yaşındaymış gibi görünüyordu. “Çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm. Patrick’e söyleme, olur mu? Lütfen, Patrick’e söyleme.”

“Patrick buna aldırmaz,” diye onu avutmaya çalışırken, alına düşen bir saç tutamını çekmeye çalışıyordum ama neden böyle dediğini, yani ondan saklamak istediğini gayet iyi anlıyordum.

Bizzat kendi tecrübelerimden gidip rahatlıkla konuşabileceğiniz biri olmadığını biliyordum. “O, iyi olduğunu bilmek ister. Ama, elbette söylemem. Gidip uzanmak ister misin?”

Tess, “Su istiyorum,” deyince elinden tutup onu eşyalarımızın olduğu yere götürdüm, kocaman plastik matarayı bulana dek eşyaları karıştırdım. “Yavaş iç,” dedim, tekrar kusmasını istemiyordum. Tess uslu bir çocuk gibi başıyla onaylayıp şişeyi başına diktikten sonra sürüne sürüne çadırlarına girip üzerindeki kıyafetlerle Patrick’in uyku tulumunda sızıp kaldı. Matarayı, daha sonra ihtiyacının olabileceğini düşünerek suyla doldurup yanına bıraktım. Yarın kalktığında başı çatlıyor olacaktı.

Gabe’i bulmak için tekrar konser alanına döndüm ama karşıma çıkan ilk Donnelly, sönmeye yüz tutan kamp ateşinin başında oturmuş, bir sırrı çözmeye çalışıyormuş gibi alevlere bakan Patrick oldu. Ateşten yansıyan ışık yüzünde raks ediyordu. Babası da çiftlik evinin arkasında, böyle ateşler yakıp uykuya dalmadan önce bize uzun ve maceralı hikâyeler anlatırdı. Birlikte uyku tulumlarımızda uyuyakalırdık. Chuck’ın yanına sıra sıra dizilirdik.

Beni gördüğünden mi, yoksa etrafında varlığımı hissettiğinden mi bilmiyorum, bir süre sonra Patrick dönüp bana el salladı. Bir an durup ona bakarken anılar beynime üşüştü, oraya gidip yanına oturursam ne olur diye düşündüm.

Yanağına bir iyi geceler öpücüğü kondursam.

Tanrım, *sorunum* neydi? Tanrı aşkına, az önce kusan kız arkadaşının saçlarına kusmuk bulaşmasın diye kızı tutmuştum. Tedirgin bir şekilde elimi kaldırıp ona el salladım.

35. GÜN

Ertesi gün Tess tahmin edilebileceği üzere kendini fazla yormamaya çalıştı. Elinde bir Stephen King kitabı ve tuzlu çubuk krekerle günün büyük bir kısmını uyku tulumunda geçirdi. Geri kalanlarımız, ayaklarımıza kara sular inene, dağlar da bizimle eğleniyormuş gibi hissedene dek yürüyüş yaptık: Patrick'in bacağına zehirli sumak çizdi. Imogen'ı eşekarısı ısırıldı. Kıyafetlerim, güneşten yanmış tenimi tahriş ediyordu, bir daha asla açık hava aktivitesi yapmayacağıma dair yeminler etmeye başlamıştım. Dağdan aşağı inerken saçlarım topuzumdan tutam tutam çıkıp yüzüme düşmeye başlamışken Imogen'a, "And olsun," dedim. "Eve döner dönmez kendimi ermişler gibi içeri kapayıp inzivaya çekilecek ve bir daha dışarı çıkmayacağım."

Julia neşeyle hemen arkamızdan, "Ne harika bir fikir!" diye bağırıldı. Imogen'la gözlerimizi kocaman açıp bir an birbirimize baktıktan sonra deli gibi gülmeye başladık.

“Julia işte,” deyip soluklanırken gülmekten iki büklüm olmuşum. Imogen’la uzun zamandır böyle bir gülme krizine girmemiştik. Yani ben gitmeden önceden bile, kesin. Yorgunluktan harap olduğumuz için mi bilmiyorum ama bunca acıya değmiş gibi hissediyordum. “Ona her zaman güvenebilirsin.”

Tess, biz geri dönene kadar biraz toparlamıştı, Patrick’e kamp ateşinde hamburger ve soslu kızartmada yardımcı oluyordu, sandviç ekmeklerini piknik masasının üzerine düzgünce sıralıyordu. Ben ve Gabe için sandviç ekmeği ile Imogen’ın sizi çıplak gezmeye razı edecek kekinden almaya gittim. Yanına vardığımda, “Daha iyi misin?” diye sordum. Tess başını telaşla sallayıp gösteriş için mi yoksa sırf içinden geldiği için mi bilinmez Patrick’in yanağına konduracağı öpücük için başını hafifçe yana eğdi.

İki elimde birer kâğıt tabakla, “Güzel,” derken yüzümün almasını istemediğim garip bir ifade takındığını hissettim. İçimden hain hain, *bir şey değil* diye geçirdim. “Sevindim.”

Böyle kıskançlık yapmam için bir neden olmadığını, güneş yanıklarım ve üç gece üst üste toprak zeminde yatmış olmam yüzünden canımın sıkkin olduğuna ve acıdığına ikna ettim kendimi. Daha sonra bir elimde diş fırçam, diğer elimle de kolumu ovalayarak tuvaletten çıkmış geri dönerken –bu yükseklikte hava soğuk olduğundan kollarım ile bacaklarımdaki tüyler diken diken olmuştu– Tess’in içeri girebilmesi için Patrick’i çadırlarının kapısını tutarken gördüm. Ne dediğini duymadım ama Tess’in buna bir kahkahayla karşılık verdiğini işittim. Patrick çadırın fermuarını çekerken sesleri boğuklaştı. Bu çadır, Chuck’ın biz çocukken çiftlik evinin arkasına her yaz bizim için kurduğu çadırdı. İçerisi naftalin ve pislik kokuyordu.

Derin bir nefes aldım. Böyle bir hisse kapılmam garip olsa da içimden *durun* diye haykırmak gelmişti; frenleri patlamış bir arabanın üzerine geldiğini ya da elini sıcak bir ocağa değdirmek üzere olduğunu fark etmek gibi bir şeydi. Sanki felaketle sonuçlanabilecek korkunç bir şeye engel olmaya çalışıyordum fakat canı yanacak tek kişi bendim.

Gabe'le paylaştığım çadıra dönerken başımı iki yana sallıyordum. Bu histen nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Elbette aynı çadırı paylaştıklarını biliyordum, elbette bunun olası sonuçlarını idrak etmiştim, sanırım Tess midesindekileri boşaltırken bu olası sonuçların neler olabileceğinin hiçbir önemi yoktu.

Çadırımıza girer girmez Gabe uzanıp beni uyku tulumlarımın oluşturduğu yumuşak yığına çekti, tişörtümü sıyrıp başımdan çıkardı. "Amma da yanmışsın, Molly Barlow," diye mırıldanırken tavandaki havalandırma deliğinden içeri sızan ay ışığında bana bakıyordu. Dudaklarını güneşten kızarmış omzumda bir noktaya, sonra da uyurken tişörtün etimi tahriş ettiği kalçama yakın bir yere değdirdi. "Acıyor mu?"

Tess benden daha zayıf diye düşündüm. *Çıplak haliyle benden daha iyi görünüyordur...*

Kes şunu.

"Acımıyor," dedikten sonra gözlerimi kapadım. Gabe'in elleri ve dudakları bedenimde dolaşırken vücuduma yayılan ve artık aşına olduğum o titreşimleri dinlemeye başladım. Patrick'le çıkmaya başladığımızda ikimiz de bebektük, o kadar küçüktük ki hiçbir şey için acelemiz yoktu, hatta birbirimize itiraf etmek isteyeceğimizden çok daha utangaçtık. Ama artık büyümüştük,

Tess'le daha hızlı gitmiş olmaları muhtemeldi. Şu anda o da Tess'in tişörtünü sıyrıyor ve külotunun lastiğini çekiştiriyor olabilirdi ve...

Birden, "Yapamam," deyip fermuarının yarısı çekilmiş uyku tulumunun üstünde, Gabi'i üzerimden atarak kan ter içinde, yüzüm kıpkırmızı oturdum. Bu işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyordum, yani Patrick ile Tess aym çadırdayken bizim de bir başka çadırda olmamızı, her şey birbirine bağlıymış gibi, fazla yakınmışız gibi hissettiğimi ve bunun korkunç bir his olduğunu, o anda tek istediğimin sonsuza dek bir daha kimsenin bana dokunmaması olduğunu ona nasıl anlatabilirdim. Biz bu işi zaten yapmıştık, değil mi? Belki de böyle büyük bir mesele haline getirmemem gerekirdi ancak benim için öyleydi, ben... "Özür dilerim," demeyi denedim, "Ben sadece..."

"Tamam, sakin ol," diyen Gabe de doğrulmuş saçlarını gözlerinin önünden çekiyordu. "Tamam. Bir şey yapmamıza gerek yok. Sakin ol." Elini uzatıp elimi tuttu. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Utanıp minnettar bir şekilde gülümsedim, tişörtüme uzandım, sonra bir süre yakasını aradım. "Sen mükemmel falan mısın?" diye sorarken bir yandan başımı iki yana sallıyor bir yandan da tişörtümü giyiyordum. "Senin süper gücün bu mu?"

"Hayır," dedi Gabe ciddi ciddi. "Benim süpergücüm X-ışını görüşü."

Güldüm. "Tanrım, bu lütfu benden esirge."

Gabe pis pis sırttı. "Haydi gel," deyip ayağa kalkarken elimden tutarak beni de ayağa kaldırdı. "Haydi gidip yıldızlara bakalım." Atıştırmalık dahil, ihtiyacımız olabilecek birkaç bir şey aldım ve kamp alanında ilerlemeye başladık. Partilerin ve sönmeye yüz

tutmuş ateşlerin etrafında derin sohbetler yapan insanların arasından geçiyorduk. Gece serinliği yanmış cildime değince ürperdim. Neyse ki Gabe'in elimi tutan eli sıcaktı, içimi ısıtıyordu. Bir önceki geceki konserin verildiği açık alana geldiğimizde, Patrick ile Tess'e ve ne yapıp yapmadıklarına dair düşünceleri azimle zihnimden uzaklaştırdım. Şöyle ki sadece Gabe, yıldızlar ve ben vardık. Olmam gereken yer burasıydı.

Çöple kaplı olmayan bir yer bulup çiğ düşmüş çimenlerin üzerine battaniyemizi serip kollarımızın üzerinde geriye yaslanıp oturduk ve yıldızlara baktık. Medeniyet denilebilecek şeyden uzak olduğumuz için, ay bir spot ışığı gibi görünüyordu. Orion takımıyıldı, Küçükayı'nın yıldızlarından biri ve ters dönmüş tahtında Kraliçe takımıyıldı seçilebiliyordu. Gabe'e, "Evrenle karşılaş-tırıldığımızda küçücük bir toz zerreciği olduğumuzdan tam da şu anda bahsetmemiz gerekiyor," dedim alaycı bir şekilde fakat orada olduğumuz için mutluydum. "Al," deyip sırt çantamdan birkaç bira çıkardım. "Toz zerreciği olmanın şerefine."

Gabe bunu işitince şaşırıp sırttı. "Meğerse izciymiş," dedikten sonra iki birayı da açıp birini bana uzattı. "Seni seviyorum, biliyor musun? Sen başkasın."

Bir an ona baktım, Gabe de gözlerini kırıştırıp bana baktı. Sonra ikimiz de gülmeye başladık. "Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi. Gökkubbenin altındaydık ve sanırım ne demek istediğini gerçekten anlıyordum. Anladığımı ona göstermek için onu ateşli bir şekilde öptüm.

36. GÜN

Eve döndüğümde e-posta kutumda dekandan gelen bir mesaj daha vardı: *Sevgili yeni Öğrencimiz, lütfen, tüm kutsal şeyler adına, acele edin ve hayatınızla ne yapmak istediğinize karar verin.*

Ya da en azından buna benzer şeyler.

Kendime elma ve fıstık ezmesi hazırlayıp Gabe'e onunla ne kadar güzel vakit geçirdiğimi bildiren bir mesaj attım.

Bir toz zerreciğine göre hiç de fena sayılmazsın, diye cevaplayınca kıkırdadım. Gabe'le beraberken yürüyen bir hayal kırıklığıymışım gibi hissetmiyordum. Gabe'in yanındayken kendim olabiliyordum.

Peki, neden kardeşini düşünmeden edemiyordum?

Elmamı bitirip çadırın içine girdim, çadırlarına giren Patrick ile Tess görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak Oskar'ı bahçeye çıkarırken melankolik davrandığımı ve bunun düpedüz aptallık olduğunu söyledim kendime. Sabah işe gittiğimde yapı-

lacakların bir listesini çıkardım. Sonunda, elimi cebime sokup telefonumu aldım.

Patrick'e, *Kızarıklık ne alemde?* diye şakayla karışık bir mesaj attım.

Cevaplamadı.

37. GÜN

Ancak ertesi sabah cevap verdi: *Kaşınıyor*. Tek bir kelime, noktalama işareti bile yoktu. Birkaç dakika sonra: *Yanıkların nasıl?* diye yazmıştı.

Telefonuma sırtarak bakarken saçma bir şekilde mutluydum. *Acıyor* diye yanıtladım.

38. GÜN

Penn'in ofisinde fatura düzenlerken, *Annemin bir aloe vera bitkisi vardı,* diye yazdı Patrick. *Hâlâ ıstakoz gibi görünüyorsan bize uğrayabilirsin, sana ondan verebilirim.*

İstemiyordum aslında; yanığın en kötü aşamasını atlatmıştım, pek çok yılan derisi katmanım varmış gibi soyulmaya başlamıştım, sanki bambaşka bir şeye dönüşüyordum. Tek yapabileceğim böyle iğrenç bir şekilde iyileşmeyi beklemek ve altından neler çıkacağını görmektir.

Yine de, hiç tereddüt etmeden, *Olur,* diye mesaj attım. *Ne zaman?*

39. GÜN

Patrick'in, Gabe pizzacıdayken gelebileceğimi söylemesinin ne ifade ettiğini bilmiyordum. Belki de ağabeyiyle muhatap olmak istemediği anlamına geliyordu, belki de hiçbir önemi yoktu.

Sağlam olmayan yan kapıda, "Selam," diye beni karşılayarak içeri aldı. Kapıyı çalıp gelmesini beklemek garipti, eskiden hiç beklemez, içeri dalar, Chuck o anda mutfakta ne pişiriyorsa bir ısırik alırdım. Genelde mercimekli ya da tam buğday unlu bir şey olurdu. Patrick'in üzerinde yine aynı yırtık kotu vardı, ayakları çıplaktı. Star Lake'e döndüğünden beri saçları biraz uzamıştı, onu hatırladığım haline daha çok benziyordu, kemikleri biraz etlenmişti. "İçeri gel."

"Olur," dedim. Yanından geçip boş eve girerken o aşına olduğum toz, ahşap ve gün ışığı karışımı kokuyu aldım. "Merhaba!" Pilot oturduğu yerden kalkıp kuyruğunu sallayarak koştu ve üzerime atladı. En azından onun o sadık köpek beyninin

derinliklerinde beni hatırlıyor olması, beni tarifsiz bir şekilde mutlu etmişti, yani belki de paralel evrende hâlâ bu ailenin bir parçasıydım. “Merhaba, Pilot. Merhaba, oğlum.”

Patrick usulca, “Arka bacaklarında sorun çıkmaya başladı,” dedi, eğilip Pilot’un o sokulgan, tüylü kulaklarının arkasını kaşıyarak. “On yaşında; artık merdiven çıkamıyor. Annem, kanepeye çıkabilmesi için alçak bir tabure yerleştirdi.”

Suluk soluğa hoplayıp zıplayan Pilot’a baktım. Ağzının kenarları gümüş grisi olmaya başlamıştı. Donnelly’lerin, onu hayvan barınağından alıp eve getirdiği o ilk günü anımsadım; solucan gibi kıpır kıpır bir şeydi... Patrick ve Pilot’la bahçede yuvarlanmış, çamura ve çimen lekesine bulanmıştık. Julia hiçbirimizle bir şey yapmak istemiyordu. Sanırım, Gabe de arkadaşlarıyla takılıyordu. “Hadi ya, bilmiyordum.”

Patrick omuzlarını silkti. “Evet, sanırım ağabeyimin bundan sana neden bahsetmediğini tahmin edebiliyorum,” deyip Pilot’u son bir kez daha sevdikten sonra mutfağa yöneldi.

Bu canımı yakmıştı. “Patrick...” diyecek olduğumda, “Aloevera kış bahçesinde,” diyerek lafımı kesti. “Haydi gel.”

“Peki.” Holden geçip gıcırdayan basamaklarını çıkınca, içine pırl pırl güneş dolan, Connie’nin iri yapraklı incir ağacı ve kaktüslerle doldurduğu ferah kış bahçesine girdik. Örümcek ayakları gibi ürkütücü bir şekilde uzayan bu incir ağacı, küçüklüğümden beri pencerenin önünde duruyordu. Yere, parlak portakal rengi ve kırmızı desenli bir halı serilmişti. Patrick kitaplıktaki kavanozdan bir makas alıp –burada sık vakit geçiren birinin bu ağacı buda-maması imkânsızdı– aloe vera bitkisinden birkaç dal kopardı.

“Teşekkürler,” dedim usulca, bitkiyi uzatırken Patrick’le parmaklarımız birbirine değdiğinde o aptal ve anlamsız ürperti bedenimde gezinmeye başladı. Patrick’le aramızda romantik bir şeyler olmaya başlamadan çok önce birbirimize dokunan arkadaşlardık, o kolunu omzuma atardı ya da hangimizin eli daha büyük diye avuçlarımızı birbirine dayardık. Bu bana kendimi güvende hissettirirdi, yani tabii aklıma geldiğinde, kendimi bir yere ait hissederdim; karanlık bir odada insanın elini duvara değdirmeye çalışması gibi bir şeydi. Ancak şimdi bu kadarcık bir temas bile yabancı ve garip geliyordu. Belli ki Patrick için de öyleydi.

“Sana bir torba bulayım,” dedikten sonra genzini temizleyip tekrar mutfığa yöneldi, beni gün ışığı ve yeşillikle yalnız bıraktı.

40. GÜN

Imogen falıma bakmak için beni çağırınca tamamen affedildiğimi anlamıştım. Pansiyonun gece yarısı çikolatalı kekinden iki dilim ve Penn'in sayesinde adını öğrendiğim, hem gitar çalan hem beste yapıp şarkı söyleyen bir kadının CD'siyle işten çıktıktan sonra yanına gittim. Havada yaz gecesinin serinliği vardı, gölün üzerindeki gök pembeye çalan altın sarısına bürünmüştü. O öğleden sonra bardaktan boşanırcasına yağan kısa süreli yağmur sebebiyle yollar hâlâ ıslaktı ve parlıyordu.

Döndüğümünden beri Imogen'ın evine gitmemiştim. Liseye yakın, yol kenarında bir kulübeydi; içerisi kristal doluydu ve tanrıçaya adanmış bir sunak vardı. Ev, vanilya ile paçuli yağı kokuyordu ve bu tanıdık bir kokuydu. Annesi, onu tanıdığımdan beri giydiği dökümlü bir pantolonla beni kapıda karşılariken, "Evet, selam, Molly," dedi. Saçları farklıydı, kırlaşmış ve yüzünü çevreleyecek

şekilde kısacık kesilmişlerdi. Imogen'ın kanser konusunda söylediklerini hatırladım ve merhaba derken ona sıkı sıkı sarıldım.

Mutfaktan iki çatal aldım, arkadaki merdivenden çıkıp Imogen'ın odasına yöneldim. İçeri girdiğimde üzerinde çalıştığı devasa bir tabloya son dokunuşları yapıyordu. Altmışa yüz yirmi ebatlarındaki tuvalin üzerinde SAKİN OL yazan eseriydi. “İyi bir tavsiye,” dedim.

“Ben de öyle düşünüyorum.” diyen Imogen sırtıyordu, elindeki fırçayı cam bir kavanozun içine koyduktan sonra yatağını işaret etti. Tess’le mezuniyet kıyafetleri içindeki fotoğrafı makyaj masasının aynasına sıkıştırılmıştı. Lise svetşörtü sandalyenin üzerine atılmıştı. “Hazır mısın? Alı, kek mi getirdin?”

“Anlaştığımız gibi,” diyerek bir çatal uzatıp eski yorganının üzerinde yerimi aldım. Karıştırmam için kartları bana uzattı, ben de karp ona geri verdim. “Hazırım,” dedim derin bir nefes alarak.

Imogen başıyla onayladı. “Bir soru düşün,” dedi her zamanki gibi. Ortaokuldayken Patrick’in benden hoşlanıp hoşlanmadığını sorduğumu hatırlıyordum. Gabe’den sonraysa kartların bana ne yapmam gerektiğini söylemesi için yalvardığımı. Bu geceyse ne sormam gerektiği hakkında bir fikrim yoktu ama daha bunu kendime bile itiraf edememişken Imogen kartları yatağın üzerine açmaya başladı.

Birden, “Beni üzdün,” deyince sanki sınıfta adım söylenmiş gibi irkilip dikkat kesildim. “Yani çekip gittiğinde...” Imogen önüne serdiği desteye bakıyordu. Kirpiklerinde mor rimel vardı ve yanaklarına gölgeler vuruyordu. “Sen dostumdu, Molly. Senin Patrick’in vardı. Ama benim tek dostum sendin.”

 zg n olduğumu söyleyip defalarca özür dilemek için ağzımı açacak oldum ama Imogen bana bakıp ben bir Şey diyemeden bağını iki yana salladı. “Sorunu düşün,” diye yineledi daha usulca. Derin bir nefes alıp ilk kartı çevirdi.

41. GÜN

Gabe, “Yarın günlerden ne biliyor musun?” diye sordu. Dükkânlarındaki tezgâha tünemiş artık pizzalardan yiyor, bardak bardak kola içiyorduk. Ucuz kâğıt tabakların kenarlarında turuncu yağ tabakası kalıntıları kalıyordu. Bu yaz, Donnelly pizzalarını ne kadar sevdiğimi yeniden hatırladım: Durup dururken feci şekilde canım çekmeye başlamıştı, sanki sistemim pizzaların içine konan gizli bir malzemeye bağımlılık geliştirmişti.

Ona bakıp gözlerimi kıstım. Altdudağından sarkan bir parça peyniri almak için uzandım. “Bir sonraki gün?”

“Eveeett,” dedi Gabe. “Şükürler olsun ki çok zekisin. Aynı zamanda da Kolomb Şövalyeleri Karnavalı’nın ilk günü.”

“Gerçekten mi?” Kolomb Şövalyeleri Karnavalı yöremizin en tuhaf yaz âdetlerindendi. Şehir merkezindeki parkta derme çatma stantlar kurulurdu, acılı ve sosisli sandviçler ile şerbetli kızarmış tatlı hamurışleri satılırdı. Aslında karnaval, turist çekmek

için organize ediliyordu fakat hepimiz bu kutlamayı severdik, bir hafta boyunca bize karnavalda eşlik edecek birini bulmaya çalışırdık. Bütün o neon ışıkları ve bipli müziklerle Star Lake'in ortasında Las Vegas yaşanırdı. Dördüncü sınıfın yaz tatilinde Patrick'le, Chuck'ın uyarılarına rağmen salıncaklarda altı kez üst üste sallandıktan sonra sosisli sandviç savaşı yapmıştık. Ona bunu, yani bir kez üzerime kustuğu halde ilişkimizin yine de yürüdüğüünü hatırlatmam gerektiğini zihnimin bir kenarına not ettim.

Gabe umutla bana bakıyordu, dükkânın yukarıdan yansıyan ışıklarında gözleri masmavi görünüyordu: Kırmızı suni deri koltuklarda birkaç ortaokul öğrencisi ve ekstra peynirli pizza ile bir sürahi üzümlü içeceği paylaşan bir aile vardı. Gözlerimi kırptırdığımda, Patrick'le ilgili hatıralarım ırmık unu gibi havaya saçıldı. Gabe'e, "Harika olacak," deyip tabağındaki pizza kenarını kaptım ve iki lokmada bitirdim. "Sabırsızlanıyorum."

42. GÜN

Kolomb Şövalyeleri Karnavalı'na Gabe'in kalabalık arkadaş grubuyla, pembe ve morun hâkim olduğu alacakaranlıkta gürültücü bir şekilde kalabalığı yarararak ilerleyen bir güruh olarak katıldık. Yürüdükçe botlarım, ayağımın altından toz bulutları çıkarıyordu. Kayan Yıldız Festivali ekibi de tam kadro oradaydı: Tess ile Patrick, Imogen, Frank ile Annie ve Yakışıklı Jay. Omuriliğim, önümüzde sıra sıra dizili panayır oyunu tezgâhlarından gelen metalik sesler korosuyla sarsılıyordu. Su tabancası oyununun olduğu yerden her zamanki gibi “*Hey! Rock and Roll 2. Bölüm bitti*” sesi geliyordu. Pamuk helva satan tezgâhtan paramın üstünü alırken Tess telaşla koluma dokundu. “Seninle bir dakika konuşabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii,” derken Patrick'in ona ne söylemiş olabileceğini düşününce bir an alnım kırıştı. Söyleyebileceği bir şey yoktu elbette ama yine de... Pamuk helvamdan bir parça ısırp harıl harıl ça-

lıştığından feci bir ses çıkaran jeneratörün yanından geçip giden Tess'i takip ediyordum. "N'aber?"

"Aslında sana doğru düzgün teşekkür edemedim," derken etrafta benden başka kimse olmamasına rağmen kulağıma fısıldamak için iyice yaklaştı. Üzerinde bembeyaz, tertemiz bir şort ve önü fırfırlı ve düğmeli bir gömlek vardı. Dudak parlatıcıdan başka bir şey sürmemişti yüzüne. Kirpikleri güzel ve açık renkliydi. "Geçen gecedен sonra."

"Ne için?" diye sorarken pamuk helvamı yutup boş gözlerle ona baktım. "Ah, su ve diğer şeyler mi? O konuda endişelenmene hiç gerek yok. Cidden, hepimizin başına gelebilirdi. Biraz fazla kaçırdık."

Tess başını iki yana salladı. "Senin başına gelmezdi."

İşte bu beni şaşırtmıştı. "Kendinden emin bir tip olduğumu düşünmen hoşuma gitti," derken kıs kıs gülüp pamuk helvamı, başıyla onaylayıp bir parça koparana dek gözünün önünde salladım. "Baştan çıkarıcı."

"Bilemiyorum," diye gülümsedi Tess. "Bazen bana öyle geliyor ki..."

"Selam, kızlar!" Patrick bize yaklaşırken grubumuzun ilerlediği yeri işaret ediyordu, dönme dolapların orada sıraya girmeye hazırlanıyorlardı. "Bize katılmak ister misiniz, yoksa işiniz mi var?"

Tess birden, "Regl hakkında konuşuyorduk," deyince gülesim geldi.

"Neyse. Teşekkürler," diye usulca ekledi.

"Asla söylemem," deyip onu teskin ettim. "Gerçekten."

Gruba katılıp Annie'nin Scranton'ın dışındaki bir lunaparkta başının kopmasına neden olduğunu iddia ettiği motora ilerledik.

Julia ve Elizabeth Reese'in de sırada beklediğini gördüm. Gabe'e onları gösterecekken birden Patrick'le burun buruna gelip irkil-dim. Tess, Imogen'a heyecanla bir şeyler anlatmakla meşguldü, ne olup bittiğinin farkında değildi.

Patrick sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Giydiği kotta öyle çok yırtık vardı ki şort dense yeri-ydi. Üzerindeki tişörtün de rengi solmuştu, elleri ceplerindeydi. "Güneş yanıklarımı kastediyorum."

Gözlerimi kırıştırdım. "Daha iyi," dediğimde insanların yanında benimle yan yana yürüyüp konuştuğu için şaşkıncıydım. Patrick, kız arkadaşının aksine hayatıma nasıl yön vereceğinden emin olduğumu düşünen biri değildi. "Gerçekten o kadar da kötü değildi."

Patrick ile Tess, Jay ve Imogen'la motora binmek için yanı-mızdan ayrıldılar. Onlara yetiştiğimde Gabe, "İşte buradasın," diyerek güçlü kollarından birini omzuma attı. Biz yürürken ko-lunu hiç çekmedi. Üzerinde, kolları dirseklerine kadar sıvanmış tiril tiril keten gömlekle izin gününün gecesindeki belediye baş-kanına benziyordu. Arkadaşı Steve benimle Boston muhabbeti yapıyordu, oraya taşındıktan sonra Red Sox beyzbol takımının taraftarı olup olmayacağını soruyordu. Kelsey hemen atlayıp, "Sox'lar çok kötü," dedi, onu rencide eden bir şey yapmışlar gibi burnunu çekerek. "Taraftarı olma."

Su tabancası oyununda turuncu bir maymun kazanıp arkadaş-ların tezahürat ve ısıkları arasında herkese göstere göstere Gabe'e verdim. Alnıma bir öpücük kondurup, güneş tam batarken beni dönme dolap kuyruğuna doğru çekti. En tepede durduğumuzda

uzaktaki kasabanın yanıp sönen ışıklarını, dağların zirvelerinin karaltısını ve göz kırpmaya başlamış yıldızları görebiliyordum.

“Seni buraya çıkarmayı aklımdan geçiriyordum,” dedi Gabe. Bir kolu omzumdaydı, yüzünün bir yanı gölgedeydi, diğer yanına ışık vuruyordu. “On üç on dört yaşlarında filanken.”

“Ne? Hayır, hiç de geçirmiyordun,” diye onu paylarken içten bir kahkaha patlattım ama duyduklarına inanamıyordum.

Gabe de gülüyordu, aynı zamanda başını aşağı yukarı sallıyordu. “Geçiriyordum.”

“Peki, tamam.” Başımı iki yana salladım. Gabe bütün hayatını bir partinin ev sahibi olarak geçirmişti; Star Lake’in en çok aranan kişisiydi, etrafında hep bir milyon insan olurdu. Gizliden gizliye dönme dolap fantezileri, hatta herhangi bir fantezi kurduğunu, yani sahip olmadığı şeyler de olduğunu, hatta o şeyin ben olduğumu öğrenmek hayret vericiydi. “Hayır, geçirmiyordun.”

“Geçiriyordum. Fark etmedin çünkü kardeşimle etrafta koşturup Peter Pan ve Tiger Lily oynamakla meşguldün. Bunu o zamanlar çok sık düşünüyordum.”

“Peter Pan ve Tiger Lily oynamıyorduk,” diye hemen itiraz edecek oldum ama muhtemelen oynuyorduk... Patrick’le, yaşımız çok, çok büyükmüş gibi davranırdık. Yine de başımı iki yana salladım. “Sen on dörtsen, ben on iki yaşındaydım.”

“Hıhı.” Gabe sırttı. “Sanırım ufak bir hata yapıyorsun, Molly Barlow.”

Yine başımı iki yana salladım, beni öpsün diye başımı ona uzattım. “Yapmıyorum,” derken gayet ciddiydim. “Yapmıyorum.”

“Hıhı.” Gabe sırtarak arzumu yerine getirdi, dudakları ılık, davetkâr ve ıslaktı. Biz küçükken bana birtakım hisler beslediğini

öğrenmek, tahmin bile edemeyeceğim böyle bir yanının olması... Bunları bu yazdan önce anlasaydım *hayatım nasıl olurdu* diye düşündürmüştü. Neleri değiştirmiş olabileceğini. O kadar uzun zaman Patrick'e aittim ki, o kadar yakındık ki iki farklı insan olarak bile algılanmıyorduk. Yapışık ikizler ya da bazen Nabisco makinesi hatalı baskı yaptığında ortaya çıkan şu bir türlü düzgün iki parçaya ayıramadığınız mutant gevrekler gibiydik. Kötü olana kadar her şey güzeldi, aramız bozulana değin ilişkimiz yürümüştü ancak tüm dünya ayaklarımın altına serilmiş halde dönme dolapta otururken liseyi, hatta bütün hayatımı Gabe'le geçirmiş olsaydım ne değişirdi diye merak ettim. Donnelly'lerin çiftlik evinde Patrick'le saklanmak yerine göl kenarındaki partilere gidip onunla Karga Bar'da takılmış olsam, havadan sudan konuşup birbirimizin kokusunu içimize çekmiş olsak? Yine arkamda böyle bir yıkım bırakır mıydım? Yine bir avuç arkadaşım mı olurdu? Hemen arkamızda Steve ve Kelsey'yle, havada sallanan bu küçücük kabinde bile, aşağıda bizi bekleyen pek çok dost yüzle kendimi güvende hissediyordum. Her şey zahmetsiz, sağlıklı ve doğru geliyordu.

Gabe'i yine öptüm. Motor tekrar çalışıp bir gıcırta sesi ve kayıyormuşuz hissiyle tekrar yere inmeye başladığımızda da kendimi ona bıraktım.

43. GÜN

Patrick, Tess'i almak için öğleden sonra pansiyona geldi ve bu kez beni gördüğünce dışarı çıkmaya kalkışmadı. "Gidip haber vereyim mi?" diye sordum. Bu öğleden sonra yaşlı bir kadına su jimnastiği yaptıracaktı, biliyordum, sabah molamızda Fransız Kafesi'nde karşılaşmıştık ve bana düşüncesinden bile hoşlanmadığını söylemişti. Patrick başını iki yana salladı.

"Erken geldim," deyip verandadaki salıncaklarda yanıma oturdu. Çalışma çizelgesini gözden geçirmek için yanımda getirmiştim, yıllık izin talepleri ayağımın dibindeki yontulmuş ahşap sehpanın üzerinde duruyordu. Buzlu kahve yapmıştım, buz küpleri hızla eriyorlardı. "Günün nasıl geçiyor?"

"Ah, bilirsin işte," diyerek kâğıtları sallarken, benimle sohbet etmesine hem şaşırmış hem de memnun olmuşum. "Kimseyi fazla kızdırmamaya çalışıyorum."

Patrick'in kaşları titreşti, sonra bir şey demedi. “Tabii çalışanlar arasındaki anlaşmazlıkları her zaman çamur güreşiyle çözebilirsiniz,” diye öneride bulunurken uzun bacaklarını uzatıp gerindi.

“Ya da dans maratonuyla,” diye karşılık verdim.

“Ya da Taş-Kâğıt-Makas oyunuyla,” dedi Patrick. “Ya da Emily Green gibi yazı tura atarsınız.”

İşte bunu işitince kalakaldım, annemin romanının başkarakterinin karar vermek için kullandığı aptalca yönteme atıfta bulunuyordu. Kitapta, işler ne zaman sarpa sarsa çözümünü ayakkabısının içinde sakladığı metal bir parayı havaya atarak çözümlüyordu Emily Green, öyle olduğunu duymuştum. “Okudun mu?” diye sordum, hayretler içinde.

Patrick omuzlarını silkerek başını öteki yana çevirdi. “Parça parça,” diye mırıldandı.

Bir an sessiz kaldık, çam ağacı ve tezek kokan havayı ciğerlerimize çektik. Sonunda, sessizliği bozmak için, “Penn işletme okumam gerektiğini düşünüyor,” dedim.

“Öyle mi?” Patrick öne eğilince sırf omuzdan oluşuyormuş gibi göründü gözüme. Dirseklerini yarı açıkta kalan dizlerine dayamıştı. “Julia ile bana limonata pazarında çok insan olduğu için buzlu çay standı açmamızı söylediğini hatırlıyor musun? Annem ile babama peynirli makarna pişirip onlara satmamız gerektiğini?”

Kıkırdadım. “Yedi yaşındaydım, teşekkürler.”

Patrick pis pis sırtıyordu. “Hatırlatayım dedim, bence de ticari zekân var.”

“Kapa çeneni.”

“Lise ikide koşu takımı için yaptığın bağış toplama organizasyonu da var tabii,” diye bu kez daha ciddi bir noktaya işaret etti. “Topuklu ayakkabıyla koşma meselesi.”

“Bunun en aptal bağış toplama yöntemi olduğunu düşünmüştün,” derken o olayı hatırladım... Yeni üniformalara ihtiyacımız vardı, biz de bağış toplamak için kızlar ile erkekleri yarıştırmıştık. “Öyle olduğunu söyleyip başımın etini yemiştin.”

“Evet ama işe yaramıştı,” dedi Patrick. Bir an gözüme sanki o zamanlar böyle davrandığı için üzgün hatta pişmanmış gibi göründü. “Doğru. Organizasyon ve planlamada iyisin. Patronun haklı.”

“Öyle mi?” diye sordum. Penn dile getirdiğinden beri bu düşünceyi zihnimde evirip çeviriyordum ama beni herkesten iyi tanıyan, en azından bir zamanlar öyle olduğunu düşündüğüm Patrick’in böyle söylemesi bunu ciddi bir olasılık haline getiriyordu. İleride kendimi işletme mezunu Molly Barlow olarak takdim ettiğimi hayal ettim.

Patrick ciddi bir ifadeyle, “Evet,” dedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Yine suskunlaştık. Pansiyondaki öğleden sonra rehaveti, yemek sonrası molanın verdiği miskinlik bize de sirayet etmişti. Yolun diğer tarafından küçük bir kız ve erkek üzerlerinde mayoları ve deniz terlikleriyle bize yaklaşıyorlardı. İkisinin de elinde parlak renkli, plastik kürekler vardı. Birden göğsüme öyle bir ağrı saplandı ki zar zor nefes alabildim.

Düşünüp taşınmadan ve çekinmeden, “Bir daha eskisi gibi beraber takılabilecek miyiz?” deyiverdim. “Yani, isteyerek? Sadece karşılaştığımızda değil?”

Patrick bir süre cevap vermedi. Laf ağzımdan çıkmıştı bir kere geri alamazdım. “Yani, çok manasız görüneceğini anlıyorum tabii,” dedim. “Hem sen Tess’le çıkıyorsun, sonra dükkân ve diğer şeyler de var, ben sadece...” Sesim çaresizce yitip gitti. “Bilmiyorum.”

Patrick söyleyecek bir şey bulamıyormuş gibi bir an öylece bana baktı. Tenimin altındaki damarları görebiliyor gibi hissettim. “Ben de bilmiyorum,” dedi sonunda. “Ama evet, deneyebiliriz.”

44. GÜN

Resepsiyondaki Sasha'nın molası saat üç buçuktaydı. Onun yerine bakabileceğimi söylemiştim. Atkuyruğu şeklinde topladığım saçlarımı, Star Lake Pansiyonu yaka kartımı düzelttim. Hepsi de sarışın ve gözlüklü üçüz kızları olan bir ailenin kayıt işlemlerini yaptım. Berkshires'tan farklı bir dağ tatili yapmak için gelmiş, ikisi de ambulans doktoru olan bir çift de vardı. Kızıl saçlı bebekleri, o tombul kolları ve bacaklarıyla deri kanepelerimize tırmanıyordu.

Onlardan sonra yaşça daha büyük bir çift geldi. Haki şort giymiş bir adam ile, rengârenk papağanlı bir tişört giymiş, Hawaiili kız resimleriyle süslü çantası ve misket limonu yeşili deniz terlikleri olan güzelce yanmış bir kadın.

Kadın bana kredi kartını uzatırken, "Pansiyonumuza hoş geldiniz," diyerek karşıladım onları. Yer yer kırılmış sarı başını eski dostmuşuz gibi bana eğerek, "Belki de size sorabilirim," dedi

alçak sesle, sadece kızlar arasındaki bir mevzuymuş gibi. “Diana Barlow gerçekten bu kasabada mı yaşıyor?”

Buyurun bakalım.

“Evet, öyle,” diye onu onaylarken renk vermemeye çalıştım. Resepsiyon masasının arkasındaki bölmelerden anahtarlarını aldım. “Okuru musunuz?”

“Ah, en büyük hayranlarından biriyim,” diye atıldı kadın. “Özellikle ilk eserlerinin ama şu *Dalgaların Getirdiği* kitabını okudunuz mu? İki gün hiç durmadan ağladım. Kızını da tanıyor-sunuzdur herhalde.” Arkamı döndüğümde masanın üzerinden eğilmişti, sanki annemi oralarda arıyordu. Başını iki yana salladı. “Çok korkunç.”

“Korkunç,” diye ona hak vermek zorunda kalırken tenim bakıra tutulmuş meşale gibi yanmaya başladı. Biri yukarıdan bakıyor olsa tutuştuğum düşünülebilirdi. Kendime, en kötüsünün bu olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım; yani hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorunda kalmak. Tabii, bu en kötü yanlarından sadece biriydi. “Çok acıklı.”

Kadın oda anahtarını aldıktan sonra şişmiş gibi görünen kocasıyla yukarı çıkıp beni, kendim dışında suçlayacak başka hiç kimse bulamayacağım bir şekilde lobide yalnız bıraktı. Bir elimi cayır cayır yanan yanağıma götürüp diğeriyle yaka kartımı çıkardım. Üzerinde kocaman, okunaklı harflerle Molly yazıyordu. Kendi halinde ve halim selim biri gibi göründüğüm için kadının aklına yaka kartıma bakmak gelmemişti sanırım.

O sırada arkamı dönünce Tess’le karşılaştım.

“Bir şey deme,” deyip elimi kaldırdım. Deniz terlikleriyle ofise giden koridorda duruyordu. Ne kadar süredir orada olduğunu

bilmiyordum ama yüzündeki ifadeden epeydir orada durduğu anlaşıyordu. “Böyle iyi.”

“Bir şey demeyecektim,” derken Tess’in sesinden bu sırrı mezara götürecekmış ciddiyeti akıyordu. Görevinin başına geçmek için bize yaklaşan Sasha’ya başıyla selam verdi. “Ben de tam mola verecektim. Biraz yürüyüşe çıkmak ister misin?”

Teklifini reddetmek için ağzımı açıp sonra kapadım. “Ben... Elbette.”

Arka tarafa geçip yamuk yumuk basamaklardan havuz kenarına indik. Bugün fazla kalabalık değildi. Havuzun derin olmayan kısmında köpekleme yüzen birkaç cesur çocuğun dışları takırdıyordu, dudaklarıysa morarmıştı. Tess çenesiyle onları işaret ederek, “Biz de böyleydik,” dedi. “Kardeşim ile ben. Şubat ayında bile yüzerdik.”

Gülümsedim. Daha önce kardeşinden hiç bahsetmemişti. “Büyüğün mü küçüğün mü?”

“Ağabeyim,” dedi Tess. “Şu anda New York Üniversitesi’nde okuyor. Sonbaharda görüşeceğiz. Okumak için Barnard’a gideceğim, oldukça yakın.”

“Çok iyi.” Ayakkabılarımızı çıkardık, havuzun beton kenarına oturup ayaklarımızı soğuk suya sarkıttık.

Tess eğilip havuza düşen kuru bir yaprağı alırken, “Haha,” dedi. “Gidince koltukaltılarım tıraş etmekten vazgeçmeyeceğime dair anneme söz vermek zorunda kaldım ama bilemiyorum, iktisat programları gayet ilgi çekici görünüyor. Sanırım, gidince göreceğim.”

Okumam gereken bölümü seçme konusunda dekandan aldığı e-posta aklıma geldi, mesaj kutumda işaretli bir şekilde

yanıtlanmayı bekliyordu. “O bölümü okumak istediğine nasıl karar verdin?”

Tess omuzlarını silkti. “Matematiğim iyi,” dedi. “Matematiğim hep iyiydi, on bir yaşından beri ailemin muhasebe işlerini ben yapıyorum. Hem uluslararası şeyleri de seviyorum, yani bir ülke ekonomisinin diğerlerini nasıl etkilediğini takip etmeyi filan.” Sırtıttı. “Bunun başkalarına sıkıcı geldiğini anlıyorum, merak etme.”

“Hayır, mesele o değil. Aslında çok etkilendim.” Havuzun kenarında soyulan silikona parmağımla dokunduktan sonra bu durumdan bakım onarım ekibine söylemeyi zihnime not ettim. Tess ellerini arkaya dayayıp geriye yaslanarak sanki bulutların arasından güneş ışığını yüzüne çekmek istercesine başını göğsüne kaldırdı. “Sence Patrick’le ilişkiniz yürüyecek mi?” diye sorup sonra pişman oldum. Ucube gibi hissediyordum. Neden sorduğum hakkında da bir fikrim yoktu. “Kusura bakma,” deyip başımı iki yana salladım. “Çok saçma bir soruydu, haddimi aştım.”

Tess başını iki yana salladı. “Hayır, sorun değil, ben de merak ederdim. Sanırım yürüyecek, evet. Bu konuyu biraz konuştuk. Henüz okuluna karar veremedi ama muhtemelen çok uzak olmaz.” Burnunu hafifçe kıvrıttı. “Siz aynı üniversiteye gitmeyi düşünür müydünüz ?” diye sordu. “Yani haddimizi aşıyoruz diyelim?”

Gülümsedim. Kuşkusuz hayli acayip bir durumdu bizimkisi ama yine de garip bir şekilde tutumunu takdir ettim. “Evet,” dedim, “düşünürdük.”

Tess rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Tek söylediği, “Güneş çıkıyor,” oldu.

45. GÜN

Takılmaya çalışan insanlar olarak Patrick'le ilk icraatımız gölün etrafında yapacağımız en garip koşu için buluşmak oldu. Biz koşarken birkaç sandal gölde süzülüyor, bir ağaçkakanın sesi geliyordu. Öte yandan, çok konuşmamız gerekmiyordu, bu ikimizin de işine geliyordu. Koşmak, Bristol'dan döndüğümde olduğu kadar acı verici olmasa da, onunla aynı ritmi tutturmaya çalışmak ne kadar rahatlamaya çalıştığımı gayet açık bir şekilde gösteriyordu.

Patrick bana bakıp, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” derken gözlerimi yoldan ayırmadım. Eskiden bu kadar tedirgin olmazdım, Patrick'le beraberken hiçbir şey rahatsızlık verici değildi, koşmak her gün yaptığımız bir aktiviteydi: Çiftliğin etrafındaki ağaçlara kadar koşup geri gelmek, hafta sonları okulun spor sahasındaki tribünler arası basamakları koşarak inip çıkmak her gün yaptığımız şeylerdi. Bazen Patrick kazanıyordu, bazen de ben. Bildiğim kadarıyla yarışmıyorduk.

Katie Cotugno

Oysa şimdi bacak kaslarım isyan etse de devam ettim. Tayt ve tunikle ne kadar hımbıl görüneceğimin farkındaydım, kıyafetlerimin altında bir puding katmanı var gibiydi. Döndüğünden beri her gün koşuyor mu diye merak ettim. İkimiz de farklı rotalarda kasabanın etrafında turlayıp durmuş olabilirdik. Bunu düşünmek yalnız hissetmeme ve üzülmemeye sebep oldu. O artık Tess’le beraberdi, değil mi? Dün akşam işten kendi arabasıyla eve dönen, deniz terliklerini arabamın konsoluna koyup radyoda çalan Miley Cyrus şarkısına dünyanın en bet ve kendinden geçmiş sesiyle eşlik eden Tess’le.

Şu anki takılmadan kesinlikle bahsetmeyeceğim Tess’le.

Koşuyu bitirdiğimizde Patrick, “Buraya kadar,” dedi. Hiçbir şey başarmamış olduğumuz halde bir şey kutlar gibi elini kaldırıp *çak* yaptıktan sonra veda edip yanımdan ayrıldı. “Yine yapalım.”

Çiftliğe yönelip koşarak uzaklaşmasını izlerken güneş enseme yakıp tenimi acıtıyordu.

46. GÜN

Ertesi gün, akşam yemeğinin ardından annemin çiğ düşmüş çimenlerle kaplı arka bahçesinde uzanmış bir şekilde, “Onlara ödeme yapmalısın,” diye Gabe’le tartışıyordum. Birkaç ateşböceği miskin miskin çamların arasında dolanıyordu. “İyi iş çıkarıyorlar, ödeme almayı hak ediyorlar.”

“Onlar liseli atletler!” diye çıkıştı inatla. “Burs alacaklar, tazminatları bu olacak. Derslere gitmez de hakkını yakarsan, bu...”

“Ama derse girip bu hakkı kullanamazsın!” diye itiraz ettim. Onunla böyle tatlı tatlı tartışmak hoşuma gidiyordu. Patrick’le her konuda hemfikiridik, ta ki bir şey hakkında aynı hisleri beslemeyinceye dek. “Pratik yapmak gerekiyor, yani haftada seksen saat; takım koçları derslere çalışmayıp oyunlara odaklanmanı söylüyor.”

Gabe suratını astı. “Okuldaki öğrenci merkezinde kartları yerleştirmem için saatine sekiz papel ödüyorlar bana,” derken

lık ayak bileğiyle benimkini dürtüyordu. “Onlara, saatine sekiz papel ödemek ister misin?”

“Belki de isterim!” derken gülüyordum. “Hiçbir ücret almamaktan iyidir.”

“Hıhı,” Gabe sırtıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Karanlıktı. “Bu aptalca bir tartışma,” diye fikrini açıklarken burunlarımızı birbirine değirdik. “Haydi, bunları bırakalım da sevişelim.”

“Rüyada görürsün.” Dizlerimin üzerinde doğrulup getirdiği şekerlemelerden yemek için pakete uzandım. Birden bacaklarıma feci bir kramp girmesine neden olunca az biraz inledim.

“Sakin ol, şampiyon,” diyen Gabe paketi alıp bana uzattı. “Son zamanlarda çok koşuyoruz galiba, ha?”

“Şey... Evet.” Tam *kardeşinle* diyecek oldum. Söyleyebilirdim, o anda söyleyebilirdim ve hiç de garip algılanmazdı, hatta saklayacak bir şeyim olmadığı için gayet normal görünürdü.

Saklayacak bir şeyim yoktu.

Değil mi? Gabe, “İstersen masaj yapabilirim,” teklifinde bulunarak bacaklarımı kucağına alıp baldırlarımı mıncıklamaya başladı. Alacakaranlıkta zoraki gülümseyerek, ses çıkarmadan geriye yaslanıp manzaranın tadını çıkardım.

47. GÜN

Sabah Imogen’la yatakhane malzemeleri için alışverişe gitmem gerekiyordu. Aklında özel bir duş rafı vardı ancak Patrick *koşuya çıkalım mı* diye mesaj atınca, Imogen’a programı öğleden sonraya ertelemeyi önerdim. Gölün etrafındaki eflatun-gri ve ağır hava, korkunç bir sağanak habercisi olmasına rağmen eski püskü spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip bağcıklarını bağladım. Tabii ki biz daha yolu yarılamamışken yağmur bastırdı.

Geri dönmeye hazırdım ama Patrick meydan okurcasına kaşlarını kaldırarak, “Tamam mı, devam mı?” diye sorunca başımla onayladım.

Yağmur hızla yağıyordu. Soğuktu. Tuniğim sırlıslam olmuştu, çoraplarım ıslanmıştı; damlalar kirpiklerimden damlayıp sırtımdan aşağı süzülüyordu. Birden kocaman bir çamur gölünün içine daldım, ayağım kayıp feci şekilde kırımın üzerine oturdum. Bir an, şoke olmuş bir halde öylece oturup kaldım.

Patrick, “İyi misin?” diye seslendi. Benden iki adım ötedeydi, sonra yanıma geldi. Gıcır gıcır spor ayakkabıları çamurda iz bırakıyordu. Beni kaldırmak için elini uzattı. “Ben...” Yabancı bir nesneymiş gibi eline bakıyordum, başka bir gezegene aitmiş gibi. Bizim bahçede geçirdiğimiz zamanı saymazsak, döndüğümüzden beri bana dokunduğu söylenemezdi.

“Ben hallederim,” deyip kollarımla bacaklarımı kontrol ettikten sonra sonra kırılanın sadece gururum olduğuna karar verdim. Daha önce beni milyonlarca kez tökezlerken görmüş olduğu halde bu seferki farklıydı. “İyiyim. Sadece yavaş ve şişmanım. Olur böyle şeyler.”

“Nesin nesin?” Patrick’in gözleri tepemizdeki bulutlar gibi gıpgıyordu. “Sen deli misin?”

“Ah Tanrım, lütfen başlama.” Zar zor ayağa kalktığım anda, biz küçükken Chuck’ın izlerken gülmekten yerlere yattığı siyah-bez yaz Laurel ve Hardy şovlarından fırlamış gibi yine yere düştüm. Ağlasam mı gülsam mi bilmiyordum. Tanrım, çok yorulmuştum. “Bahane değil. Bana acıyıp iltifat etmene ihtiyacım yok. Sadece şişman ve yavaş olduğum için bu çamur gölünün içindeyim. Yani dikkatinden kaçtıysa diye söylüyorum.”

Patrick sinirlenmiş gibi başını iki yana salladı. “Sana uzattığım eli tutmadığın için o çamur gölünün içinde oturuyorsun, Mols.”

“Demek istediğim... Neyse,” deyip mantığımın sesine kulak vermeye çalışırken hakkını tamamen olmasa da teslim etmeye hazırdım. “Ama...”

“Ve sen zaten güzelsin, o yüzden neden bahsettiğini...”

“Patrick.” Kendime hâkim olamadan, aptal gibi hiç düşünmeden adını söyleyiverdim. Sustu ve tıpkı gazı bitmiş bir çakmak gibi, bir anlığına kıvılcım yakalamış ama sonra yitirmiş gibiydi.

“Tutacak mısın şu kahrolası elimi?” dedi Patrick usulca. “Lütfen.”

Elini tuttum.

“Teşekkürler,” derken şoke olmuş, lakin umut doluydum. Patrick başıyla onaylamakla yetindi, bir şey demedi. Tekrar koşmaya başladığımızda yağmur hâlâ şakır şakır yağıyordu. Temkinli adımlarla hızlandık: O, ben ve yere vuran yağmurun sesi... Birlikte dünyanın sonuna yol alıyorduk.

48. GÜN

Akşam yemeği için uğradığımda Gabe hâlâ duştaydı. Julia da Catskills Av Hayvanları çiftliğindeki aç kaplanlar gibi aşağıda oraya buraya saldınp duruyordu. Çiftlik evinin arka tarafına geçip oradaki kanepelerinden birinde bekledim. Connie'nin gülleri açmıştı, yaz güneşiiyle iyiden iyiye serpilmişlerdi. Kocaman başları, günün sonunda uyuyakalan Penn'in çocuklarının başları gibi yana düşmüştü. Sebze bostanı, hâlâ yeşil ancak yazın sıcaklığında yavaş yavaş olgunlaşmaya başlayan domateslerle parlüyordu.

Arsanın ucundaki boyası kalkmış ve kapısı düşmüş ambara bakarken gözlerimi kıstım. Çatısı çökecek gibi duruyordu. Çatıya bakınca Patrick'in, depo ve misafir ağırlama dışında başka işlevi olmayan asma katta zorlu koşullara dayanıklı uyku tulumlarının içindeyken beni ilk öptüğü o günü hatırlamayacağım bir an gelecek mi diye merak ettim.

Sonbahardı, hava kamp yapılamayacak kadar soğuktu. Chuck yeni vefat etmişti, Patrick kimsenin pek umurunda değildi, Gabe lise ikideki kızlarla Star Lake'in şu ya da bu köşesinde takılmakla meşgul gibi görünüyordu, Julia'ya okuldan disiplin cezası kâğıtları geliyordu. Patrick içine kapanmış, ortalıkta fazla görünmüyordu.

Patrick'in yanında ben vardım.

Ekim ayıydı, çürüyen ve tekrar toprağa karışan şeylerin kokusu havaya karışıyordu. Rüzgâr zemin tahtalarının arasından, duvarlardaki kirişlerin açıklıklarından esiyordu... Konuşmuyorduk, bilgi delisi gibi Chuck'ın eski National Geographics dergilerini karıştırıyorduk ama hiç de farkında olmadan neresi sıcaksa oraya yanaşma dürtüsüyle birbirimize sokulmuştuk. Nefes alırken göğüs kafesinin inip kalktığını hissedebiliyordum.

Dalgın dalgın, “Şunu bir dinle,” derken ona döndüğümde altımdaki şekerleme ambalajı hışırdamıştı. “Yalnız George” adında, türünün son örneği bir kaplumbağadan bahseden bir makaleydi. Başımı kaldırıp Patrick'e baktığımda o da bana bakıyordu.

Emily Green olsa bundan sonra olanlara hayret ederdi. Şaşırp kalırdı, böyle bir şey olacağını asla tahmin edemezdi ama ben etmiştim. Haftalar, aylar hatta yıllardır, Patrick'le tanıştığımız o gün kulağınızı yere dayamış olsaydınız, kilometrelerce öteden gümbür gümbür bize yaklaşan şeyi duyabilirdiniz. Ben dinlemişim. Dikkatimi ona vermişim. Dudakları dudaklarıma değdiğinde şoke olmamışım.

Uzun bir öpücük değildi, sevişme değildi, sadece *buradasın* der gibi bir dokunuştı. *İşte buradasın*, diye düşünüp başımı kaldırmışım. Duvardan sarkan, okuduğumuz dergiler gibi yıllardır

babasına ait olan o kafesli ampulden yansıyan ışığın vurduğu yüzüne bakmıştım.

İşte buradasın.

Yan kapı gıcırtyla arkasından kapanırken, “Selam,” diye seslenen Gabe şortu ve gömleğiyle bahçeyi geçip bana yöneldi. Sabun ve su, temiz ve taze kokuyordu. İşte o anda Patrick’e ilişkin anılarım sıcak kaldırımın üzerindeki ıslaklık gibi buhar olup havaya karıştı. O, o zamandı, diye kendime. Şimdi farklı. “Özür dilerim. Yapabileceğim en saçma telefon görüşmesini yaptım.”

“İnternette tanıştığın biri mi?” diye dalga geçtim.

“Ah, çok komiksin.” Gabe beni ayağa kaldırmak için o kocaman ellerinden birini uzattı. “Hayır, Notre Dame bir sürü farklı hastaneyle ortak bir program yapıyormuş. Sanırım bir dönemi yurt dışında geçirmek gibi bir şey ama bu tıp öncesi programdaki öğrenciler içinmiş. Prag’da içip içip kafayı bulmak yerine lazımlık, sürgü falan değiştiriyormuşsun. Baharda başvurmuştum, bekleme listesine almışlardı. Sanırım çocuklardan biri talebini geri çekmiş ve MMH’de boş bir kontenjan açılmış.”

Volvo’nun yolcu koltuğuna geçmek için kapıyı açarken, öğleden sonra güneşi içimi ısıtmıştı. “MMH mi?” diye sorarken bu kısaltmanın neyi ifade ettiğini çözmeye çalışıyordum. “Bu şey değil mi?”

“Massachusetts Merkez Hastanesi, evet,” dedi Gabe kaşlarını kaldırarak. “Boston’daki.”

“Gerçekten mi?” diye sorarken şaşkındım ama kötü anlamda değil. “Yani bu sonbaharı Boston’da mı geçireceksin?”

“Ah, tamam sanırım çıldırmaya başladın.” Gabe kontak anahtarını çevirirken gülüyordu. “Kahretsin be, inanmıyorum, ben de bu kızla bu yaz gönül eğlendirir sonra da onun yüzüne bile bakmam diyordum, şimdi ne yapacağım?”

Bu beni de güldürdü. “Yeni taşınacağım şehirde insanların altından sürgü alacağını düşünmek hoşuma giderdi. Boston lazımlıkları duyduğuma göre ülkenin en iyileriymiş.”

“Demek öyle duydun, ha?” Gabe hâlâ sırtıyordu. “Henüz kesinleşmedi ama birkaç gün içinde oraya gidip görüşme yapmalıyım. Sanırım benden başka bir aday daha var.”

Başım la onaylayıp bir süre Boston Parkı’nda Gabe’le el ele dolaştığımız, birlikte takılıp Faneuil Konser alanında sokak çalgıcılarını dinlediğimiz hayalini kurdum. Geçen nisan başvurumu gönderdiğimde böyle bir şey olabileceğini tahmin dahi edemezdim. Ama bunun olabileceğini düşünmek hoşuma gidiyordu. “Onu sen alacaksın,” deyip arabanın penceresinden dışarı baktım ve gülümsedim. “Göreceksin.”

49. GÜN

Ertesi sabah uyandığımda telefonumda iki kısa mesaj vardı. Huzursuz uykumdan telefonumdan art arda gelen iki çınlama sesiyle uyanmışım. Bir tanesi, görüşmeden sonra okula uğrayıp birkaç arkadaşıyla da buluşmaya son dakikada karar verdiğiinden bir süre buralarda olmayacağını söyleyen Gabe'dendi: *Seni özleyeceğim, Molly Barlow. Boston'a senden selam söylerim.*

İkincisi Patrick'tendi: *Yarın koşalım mı?*

Ekrana bakakaldım. İki mesaj da evrenin zalim bir şakası gibi arka arkaya sıralanmıştı. Sonra da telefonu kapayıp uykuya daldım.

“

50. GÜN

Ertesi sabah yine Patrick'le buluştum. Bir öncekine göre ona daha rahat ayak uyduruyordum, ayaklarımızın çıkardığı ve ciğerlerimizden alıp verdiğimiz nefesin ritmik sesi duyuluyordu. Patrick ansızın durduğunda gölün etrafındaki koşumuzu henüz yarılamıştık.

Birden, “Seni kaybetmemeye çalışıyordum,” dediğinde ses tonundan bu meseleye, biz koşmaya başlamadan çok önce kafa yordüğünü anladım. “O yüzden Bristol konusunda öyle davranmıştım. Seni kaybetmek istemiyordum.” Başını iki yana salladı. Sonra ben neyi kastettiğini çözmeden, “Ama seni yine de kaybettim,” dedi.

Sanki aile içi bir kan davasına sebep olmuşum gibi, “Kaybetmedin,” deyiverdim. Koştuğumuzdan ya da başka bir nedenle nefes nefeseydim. “Beni kaybetmedin, bak ben buradayım...”

“Mols.” Patrick sanki *benimle konuşuyorsun, saçmalama* der gibi suratını buruşturmuştu. “Benden kaçmak için ülkenin bir ucuna gittin, farkında değil misin? Şimdi de lanet olası ağabeyimle çıkıyorsun.” Başını iki yana sallayıp bir elini kıvrık saçlarının arasından geçirdi. “Bunu da biliyordum, boşuna değildi. Yani senden hoşlandığını. Senden uzun zamandır hoşlanıyordu.”

Gözlerimi kırıştırdım. Gabe’in Kolomb Şövalyeleri gecesinde söyledikleri aklıma geldi, dönme dolaplar ve benimle ilgili söyledikleri. “Biliyor muydun?”

Patrick geniş omuzlarını silkerken o fırtına grisi gözlerini devirdi. “Herkes biliyordu,” dedi.

“Ben bilmiyordum.”

“Evet.” Önce göle, sonra bana, sonra tekrar göle baktı. “Biliyorum. Bilmeni istemiyordum.”

“Neden?”

Patrick bir of çekti. “Sanırım kaçınılmaz olanı savuşturmaya çalışıyordum. Bilmiyorum.” Onu bu konuda konuşturuyor olmam canını sıkmış gibiydi, sanki bu konuyu açan kendisi değilmiş gibi davranıyordu. “Her zamanki Gabe işte.”

“‘Gabe işte’ de ne demek oluyor?” diye sorduğumda aslında Patrick’in neyi kastettiğini biliyordum. Akıllı davranmak bu meseleyi daha fazla kurcalamamayı gerektirirdi.

“Molly...” Patrick sinirlenmiş bir şekilde yanımdan uzaklaştı. Hava nemliydi, yanık teni kan ter içinde kalmıştı. O kadar yakınımda duruyordu ki ondan yükselen ısıyı hissedebiliyordum. “Bilemiyorum. Unut gitsin. Devam edebilir miyiz?”

Ona, *Ağabeyinle olabileceğimi bilseydim seni istemeyeceğimi mi düşündün?* diye sormak istedim. *İkinci en iyiye talim ettiğimi mi?* “Konuş,” diye onu zorladım. “Eskiden, benimle her şeyi konuşurdun.”

“Eskiden başka bir sürü şeyi de yapabiliyordum,” diye birden şimşek gibi parladı Patrick. “Bu konuyu kapatalım mı?”

“Hayır!” diye bağırdım. Sanki elimizde sıcak patates topu vardı ve birbirimize atıp duruyorduk, elimizi yakacağından onu tutmak istemiyorduk. Buraya gelmek için Imogen’la kahve içmekten vazgeçmişim. Gabe’e hâlâ olan bitenlerden bahsetmemiştim. “Söyle.” Cevap vermeyince, “*Patrick*,” diye bağırdım.

“*Mols*.” Patrick’in gözlerinde şimdiye dek hiç görmediğim bir hüznü vardı, gözündeki o benek Kuzey Yıldızı gibi görünüyordu. “Bırak gitsin!”

Sonra garip bir sessizlik oldu. Ağaçlar ile göl ve ortamın ıssızlığı... Ne bir turist ne de bizi görecektir başka biri vardı. Patrick’in yüzü benimkine yanaştı. Beni öpmek istiyordu, bunu görebiliyordum. İkimiz de nefes nefeseydik. Beni deli gibi öpmek istiyordu.

Biliyordum, çünkü ben de onu öpmek istiyordum.

“Gitmeliyiz,” diyen Patrick başını iki yana sallayıp sırtını döndü. Öyle hızlı koşmaya başladı ki soluksuz kaldım.

51. GÜN

Tess sabah erkenden beni aradı. Mesaj atmakla yetinmemiş, aramaya karar vermişti. Telefonumu ıslak elimin iki parmağıyla cımbız gibi tutarak cebimden çıkardım. Geçen akşam pansiyondaki bulaşık makinelerinden biri bozulmuş ve mutfağı su basmıştı, yani tam anlamıyla iş üzerindeydim. Ona, “Hey,” derken incecik telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırmış, üç gözlü eviyenin birinci gözüne kahve fincanlarını yerleştirmeye devam diyordum. Ayağımın altında ıslak bir havlu foşurduyordu. “Burada mısın?”

“Hayır,” dedi Tess. “Öğlen gelecektim ama sanırım gelemeyeceğim.” “Peki,” dedim sakince. Sesi garipti. Mutfaktaki Jay’e baktım, sabah kahvaltısı için omlet hazırlamakla meşguldü. “Hasta mısın?”

“

“Patrick benden ayrıldı.”

Olduğum yerde kalakaldım, sabunlu ellerim günün ikinci su baskınını başlatacak bir şekilde öylece havada asılı kalmıştı,

sonunda toprak kaymasına yol açıp pansiyonu gölün içine sürükleyecekti. Midem bulanır gibi oldu, aklımdan binlerce şey aynı anda geçiyordu.

Patrick ondan ayrılmıştı.

“Aman Tanrım,” demeyi başarıp kafamı topladığımda aklımdan geçen ilk düşünce normal davranmam gerektiği idi, ikincisiyse Patrick ile Tess’in arkadaşım olmalarının ötesinde, şu ya da bu şekilde hissetmem için bir neden olmadığıdı. Bu meselede taraf tutamazdım. Ayrıca kesinlikle bu şekilde fiziksel anlamda rahatlamış hissetmeye de hakkım yoktu. “İyi misin?”

“Ben... Evet. Hayır. Ben...” Tess konuşmadı. “Özür dilerim seni aramam tam bir saçmalık. Penn’e sen söyleyebilirsin.” Yine bir sessizlik oldu. “Yani, aslında doğru değil, ben sadece bu konuda seninle konuşmak istedim, bilirsin işte! Yani sen...” Yine duraksadı. “Özür dilerim.”

“Yani Patrick Donnelly tarafından terk edilmiş biri olduğum için mi?” diye sorarak durumu hafife almaya çalıştım. Tess, sanki yüreğimin ağzıma geldiğini, boğazıma bir yumruk oturduğunu hissetmeyebilirmiş gibi gelmişti. Dün akşam Patrick’le koşarken, aramızda geçen o acayip duygu yüklü elektriklenme anını hatırladım.

Tess hafifçe güldü, sanki ağlıyormuş gibi balgamlı ve sümüklü bir gülüştü bu. “Evet,” diye itiraf etti. “Sanırım nedeni bu.”

Onunla telefon görüşmemi sonlandırıp hemen ardından Patrick’i arama dürtümü yok etmek bir öksürüğü bastırmaya benziyordu: Hikâyeyi bir de ondan dinlemek, onun için her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek. Hızlı düşünmeye çalıştım. “Imogen’ı aramamı ister misin? Yarın akşam kız kıza takılalım mı?”

Karga Bar'a filan gideriz. Bu kez üzerime bir şey fırlatılmaması için elimden geleni yaparım; eğlenceli olur."

"Öyle mi?" dedi Tess, umutlu ses tonuyla. "Öyle mi diyorsun? Yani, Gabe'le bir planınız yok mu?"

Gabe'in adını duyduğumda vücuduma iğne batmış gibi hissettim. Bir an beraber olduğumuz bir yana, varlığını bile unutmuştum. Tanrım, benim neyim vardı? Kalbim göğüskafeşimin içinde tekeri bozuk bir alışveriş arabası gibi oraya buraya yalpalıyordu. "Hayır," derken sesimin titremesine mani olmaya çalışıyordum. "Hayır, o bir görüşme için Boston'a gitti. Üçümüz birlikte takılırız; eğleniriz."

"Tamam." Tess'in sesi biraz daha sakinleşmiş gibi geliyordu artık. Bense tamamen aklımı kaçırmak üzereydim. "Karga Bar'a gidelim o zaman. Dokuz gibi?"

Orada olacağımı söyledikten sonra deterjanlı suyun içine iki bardak daha attım. Telefonumu günün geri kalanı boyunca buzdolabında tuttum.

"

52. GÜN

Sanırım o güne dek hiç kız kıza dışarı çıkmamıştım. Imogen'sa bu konuda eski profesyonellerdendi. Imogen saçımı düzleştirirken buhar ve yanık kokusu aldım, Mary Poppins gibi çantasından eritilmiş lolipoplar gibi cadı yeşili, şurup tadında yeşil elmalı gazoz şişesi çıkarmıştı. Annesi kız arkadaşlarıyla Hudson'da tatildaydı. Kimse Karga Bar'a gitmek için özel olarak hazırlanmazdı ama yine de Imogen bizim özel bir hazırlık yapmamız gerektiği konusunda ısrar etmişti. Tess ile ben yatağa kurulmuş onu izlerken giyinme odasına girip çıkıyor, içeriden bir yerlerden bir dantelli elbisenin ardından bir diğerini alıp geliyor, biz de elbiseler hakkında yorumlarda bulunuyorduk. Romantik komedi filmlerinden fırlamış gibiydik. Bu, kedi kadın eğilimlerim, beyzbol ve tuzun tarihçesi hakkındaki uzun bir liste oluşturan belgesellerimle benim yapacağım bir şeye benzemese de Emily

Green'in dışarı çıkmadan önce kız arkadaşlarıyla yapabileceği bir şeye benziyordu. Hoş bir şeydi.

"Tamam," diyen Imogen onu poster güzeli gibi gösteren boyundan ve sırttan bağlı pırlıtlı, siyah bir üst giymişti. Benim üzerimde de streç kumaştan bir etek ve ipek bir tunik vardı. Yedinci sınıftan beri giydiğim elbiseye yakın bir şeydi. Zaten mezuniyet balosuna filan da gidecek durumum olmamıştı. "Yorumlarınız?"

Tess neşeyle, "Kesin bu," dedi. Bugün gülüyordu ancak mermer gibi beyaz yüzü biraz şişmişti. Kısa tırnaklarını acı verecek şekilde yemişti. Aralarında ne geçtiğini hâlâ anlatmamıştı, tabii bir şeyler geçtiyse. Sormamıştım. "Popon bununla harika görünüyor ve artık gitmek istiyorum."

"O zaman o leziz içeceği bitirsen iyi olur," deyip suratımı ekşiterek hâlâ dolu olan elmalı gazoz şişesini işaret ettim. Tatlı şeyleri severdim ama o şeyden üç yudum aldıktan sonra dişlerimin üzerine süveter geçirmiş gibi hissediyordum. "Fondip yap. Haydi. Tam da senin sevdiğin organik şeylerden üretilmiş."

"Yani özünde sağlıklı," diye başıyla onayladı Tess. "Patrick Donnelly tarafından terk edilmenin şerefine," diyerek şişeyi kaldırdı.

Ben de onunla kadehimi tokuşturarak, "Patrick Donnelly tarafından terk edilmeye," dedim ama kahkahamda gariplik, manasızlık vardı. Dürüst davranmıyor gibi hissediyordum ve benimde bir ses bana *buraya gelip onlarla vakit geçirmekle yalan üstüne yalan söylüyorsun* diyordu. Geçen sabah birlikte koştuktan sonra Patrick'ten haber alamamıştım fakat birden bana bir buçuk sene hiç olmadığı kadar yakınlaşmıştı.

Tess, likörünü fondip yaptıktan sonra insan kusmuğunun ardından lamba yağı içmiş gibi görünen çok komik bir iğrenme

ifadesi yaptı. “Haydi gidelim,” deyip Imogen’ın yatağından aşağı fırladığında hafifçe sallanıyordu. Zümrüt yeşili elbisesinin kenarlarını düzeltirken somurttu. “Topuklu ayakkabı giymiş travesti gibi hissediyorum,” diye mırıldandı.

“Karga Bar’da bizi travesti sanacaklar, biliyorsunuz değil mi?” diye önemli bir konuya dikkat çektiğimde, “Fahişe travestiler,” dedik ikimiz aynı anda. Bize bakıp gözlerini deviren Imogen, “Ah, çok komiksiniz,” dedi. “Bir dakika susun da taksi çağırayım.”

Karga Bar’da viski shot ısmarlayıp sert elma şarabıyla karıştırdık. Bu, Gabe’den öğrendiğim, elmalı turta tadında bir içecekti. Imogen, “Görünüşe bakılırsa gecenin teması elma,” diyerek gözlemini aktardı. “Abraham Lincoln bizi görse mutlu olurdu.” Sonra ona boş boş baktığımızı görünce, “Şey yani, elma ağaçları yüzünden?” diye eklerken bir bana bir Tess’e bakıyordu. “Kesememişti ya hani? Ya da kesmişti ve bu konuda yalan söylememişti.”

“Vişne ağacıydı,” diye atıldığında, Tess, “George Washington demek istedin herhalde,” dedi.

Üçümüz de bunu çok komik bulmuştuk, müzik kutusunun yakınlarında, arkada bir masadaydık. Elimizde bir avuç dolusu çeyreklikle bir Whitney Houston parçası seçtik ve çalmaya başlayınca, “Dans ediyor muyuz?” diye sordu Tess. “İhtiyacım olduğunda benimle dans pistine fırlayacağınıza söz verdiğinizi hatırlar gibiyim.”

“Ah, tabii ki edeceğiz,” diyen Imogen bileğimden tutup kalabalığın arasına sürükledi.

Saçlarımı savura savura kalabalığın arasına karışıp Tess’in beni kendi etrafımda döndürmesine izin verirken gülüyordum,

Imogen sanki reşit olmadığımız halde bir bar dolusu insanın arasında değilmişiz de hâlâ odasındaymışız gibi çalan parçaya bağıra çağıra eşlik ediyordu. Ancak ben iki farklı gece geçiriyormuş gibi hissediyordum. Bir yanımda orada değildi: İçimden bir ses Patrick'i aramam için beni dürtüyordu. İnsanın ayakkabılarını çıkaramayacağı bir anda ayağının altının ya da damağının arkasının kaşınması gibi bir şeydi.

Birer tek daha attıktan sonra kalabalığın arasında birbirimizi takip ederek tuvaletlere yöneldik. Imogen, tuvalet kuyruğunda beklediğimiz sırada Tess'e, "Nasılsın?" deyip omzuyla omzuna vurdu. İçerisi leş gibi kokuyordu. "İyisin, değil mi?"

Tess iç geçirdi. "Evet, iyiyim," dedi. "Aptal gibi hissediyorum sadece." Su göletleriyle kaplı tezgâhın üzerine eğilip yer yer kararmış aynada kendine bakıp akmış rimelini silmeye çalıştı. "En azından onunla yatmadım."

"Yatmadın mı?" diye atıldıktan sonra hemen pişman oldum. Tanrım, şu an ne kadar çaresiz davranıyordum? Yatıp yatmamış olmalarıyla ilgilenmem ne kadar da berbat bir şeydi? Patrick'le hiç seks yapmamıştık, ayrılıp tekrar bir araya geldiğimizde ilişkimiz pek çok açıdan değişmişti ve tekrar çıkmaya başladığımızda o yöne yol alıyorduk, ta ki lise ikinci sınıfta o makale yayınlanıncaya dek. Bir şekilde kendimi ele vermiş olduğumdan o kadar korkuyordum ki sanki onunla beraber olsaydım bunu daha önce yapmış olduğumu anlayacaktı. Hakkını vermek gerekirdi, Patrick beni hiçbir şeye zorlamamıştı. "Pardon, yani tabii ki beni ilgilendirmez."

"I-ıh." Tess bu durumdan rahatsız olmuş görünmüyordu. Ne benim sorumdan ne de bu muhabbeti tanımadığımız altı

kadının yanında yapıyor olmamızdan. Herhalde biraz çakırke-yifti. “Dürüst olmam gerekirse ben isterdim ama o istemedi. On sekiz yaşında hangi erkek seks yapmak istemez ki? Ben güzel bir kızım! Garip bir şeyler olduğunu bilmeliydim.”

Imogen durumu kurtarmak için, “Belki de penisinde bir sorun vardır,” diye atıldı. “Belki çocukken geçirdiği bir kazada kökünden kopmuştur.”

Tess gülmeye başladı. Bir sifon çekilirken üst üste, “Kökünden kopuk,” deyip deyip sonra da boşalan kabinlerden birine girdi. “Sorun kesinlikle bu.”

Tuvaletten çıkınca Imogen ile Tess bara yöneldiğinde, ben doğruca masamıza gidip insanları gözlemledim. Karşı duvarda asılı bira bardağı şeklindeki duvar saatine baktım. Çantamın içinde dudak parlaticımı ararken elim telefonuma değince titrediğini fark ettim. Ekranı aydınlanırken Patrick’in adı belirdi.

Mesajda sadece *Selam* yazıyordu.

Kahretsin. İş çevirirken yakalanacağımdan korkarak etrafıma bakındım. Tess ile Imogen barın üzerine eğilmiş bir şeylere gülüyorlardı. Bir yıldır ilk defa arkadaşlarım varmış gibi hissediyordum.

Sana da selam yazarken dudaklarımı koparacakmışçasına ısı-nyordum. Sonra da *iyi misin?* yazdım.

Hemen cevap vermesini beklemiyordum, o kesindi. Kamp gezimizden sonra cevap vermesinin ne kadar sürdüğünü hatırladım. Birkaç yıl önce devamlı ardı arkası kesilmeyen mesajlaşmaları-mızdan ne kadar da uzaklaşmıştık, oysa o zamanlar hayatımız uzun bir sohbet gibiydi. Belki de hiç cevap vermezdi. On saniye sonra çantamdaki telefon titrediğinde bu yüzden çok şaşırdım.

İyiim. Patrick yine tek kelimeyle cevap vermişti. Sonra da, *şu anda bir şey yapıyor musun?* mesajı geldi.

Kalabalığın arasından bana yaklaşan Tess ve Imogen'a bakarak derin bir nefes aldım. İkisi de kıkırdıyordu. Imogen sanki yıllardır görüşmemişiz gibi bana el sallıyordu.

Önce telefonuma sonra da onlara baktım.

Hayır, yazdım hızlıca. N'oldu?

53. GÜN

Gece yarısından sonra yan kapılarında belirdiğimde Patrick, “Bir şey yapmıyorum dediğini hatırlıyorum,” dedi. Taksi beni garaj yolunun sonunda indirmişti, Imogen ile Tess’e sancım olduğunu söylemiştim. Gabe’in Volvo’sunu park ettiği yerde bir çamur gölü vardı, Boston’a giderken bıraktığı tekerlek izleri yerli yerinde duruyordu. Derin bir nefes alıp başka yana bakarak son kırk beş dakikadır belki de kırk beşinci kez ne yaptığımı sordum kendime.

“Üzerindekilere bakılırsa bir şeyler yapıyormuşsun.”

“Tamam,” derken Imogen’ın vücuda yapışan ve ona nazaran daha dar duran siyah eteğini çekiştiriyordum. Gri, ipek tuniğimin içine saklanır gibi yaptım. “Yalan söyledim.”

“Belli oluyor.” Patrick kızgın değildi. Sonra bir an duraksayıp neredeyse duyamayacağım kadar alçak sesle, “Hoş görünüyorsun,” diye ekledi.

“Öyle mi?” Birden, pırl pırl metal paraları arka cebinden çıkarır gibi bana iltifatlar yağdırmaya başlaması beni şaşırtmıştı. Gözlerinde karanlık bir bakış vardı, arzuyla yanıp tutuşuyormuş gibiydi. Göğsümün içinde sıvı bir şeyin, yumurta gibi bir şeyin çatırdadığını hissettim. Yutkunup, “Sen de öyle,” dedim.

Patrick suratını ekşiterek, “İyi deneme,” deyip kıs kıs güldü. Donnelly’lerin garajının önünde duruyorduk, ne evin içinde ne de dışında sayılırdık. Sanki her şeyimiz yarım kalmıştı. Ona, *gelmemeliydim*, demek istedim ya da *bu akşam mesaj atman beni mutlu etti*. Ancak ağzımdan, “Tess’ten neden ayrıldın?” sorusu çıktı.

Patrick, net ancak cevaplanması imkânsız bir soru sormuşum gibi, yani cevaplasa bile anlamayamazmışım gibi başını iki yana salladı. Sadece, “Yapma” dedi.

“Nedenmiş o?” Gece iyice batırıyor, sivrisineklerin vızıltısı ve uzaktan uzağa bir baykuş sesi uzaktan geliyordu. “Birlikte takılıyorduk. O...”

“Onunla mıydın?” diye sordu Patrick şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılarak. “Neden?”

“Çünkü arkadaşız!” diye karşılık verirken kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Benden nefret ettiğini biliyorum ama yine de arkadaş edinebilirim, değil mi?” Zihnimdeki ses, onları hak etmediğimi hatırlatıyordu. Şu anda bulunduğum yer göz önünde bulundurulursa haklıydı da.

“Biliyor musun ben...” Patrick aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. “Öyle mi düşünüyorsun? Senden nefret ettiğimi mi yani? Senden nefret ediyorsam neden gecenin bir yarısı arayıp yanıma çağırayım, kahrolası kız arkadaşımdan ayrılayım, Mols?”

Birden elektrik çarpmış gibi ayılıp kendime geldim. Biraz önce dediği şey... “Çünkü...” Cümlemini toparlayamayıp tekrar başladım. Yüzü yüzüme iyice yaklaştı. “Çünkü...”

İşte Patrick beni o zaman öptü. Başta beceriksizce, dudaklarını dudaklarıma kuvvetle bastırarak... Neredeyse geriye yuvarlanacaktım. Kan tadı alıyordum, kime ait bilemiyordum. Patrick eskiden beni çekinerek öperdi; çok utangaç ve tereddütlüydü, saçımın bir teline bile fazla bastırsa kırılacaktım gibi davranırdı.

Bu sefer hiç de öyle değildi.

Bu, orman yangını gibiydi, insanın ayağının altından yerin kaymasıyla, merkezkaç kuvveti nedeniyle duvara yapışması gibiydi. Patrick’in elleri her yerimde geziniyordu. Dengemi sağlayabilmek için ellerimle boynuna sıkıca yapışırken kalbim yerinden fırlayacakmışçasına atıyordu. Sivri dişleri dilimin ucunu ısıırıyordu. Değişmeyen tek şey kokusuydu. Ellerimi yumruk yapıp göğsüne dayadım ve ona yaslandım, parmak uçlarımda yükselerek ona iyice sokulmaya çalıştım. Elimden gelse içine girer, oraya bir yuva kurar, yazın geri kalanını orada geçirirdim. Hatta hayatımın geri kalanını.

Sonra aklıma Gabe geldi.

Ne yaptığımı fark edemeden birden, “Dur,” dedim. Kalbim bambaşka bir yöne seyretnmişti, hemen geri çekildim. Ellerimi telaşla havada sallarken, “Ben...” dedim. “Olmaz. Patrick. Yapamam. Şimdi... Bunu yapamam, lütfen.”

Patrick bir anda darmadağın oldu. Sonra gözlerini kısıp, “Ağabeyim yüzünden mi?” diye sordu. Öyle hızlı geri çekilmişti ki sanki beni vurmuş ve kemiklerim tuz buz olmuş gibi hissediyordum. İrkildim. “Ciddi misin?”

“Patrick, lütfen,” diye başladım ama onu kaybettiğimi, her şeyi bir kez daha berbat ettiğimi hissediyordum. Tüm dünya gözlerimin önünde yerle bir oluyordu sanki. Ansızın, yakıp yıkıcı bir telaş hissine kapılmışım. Arkasını dönüp gitmesine engel olmak için koluna yapıştım.

“Bekle,” dedim buyurgan ve telaşlı bir sesle. Bir kez daha o hain dudaklarımı onunkilere bastırdım. Patrick inleme ve ho-murdanma arası bir ses çıkardı. Bu öpücükten başka bir şey düşünemeyinceye dek beni öptü.

“

54. GÜN

Uyandığımda güneş daha doğmamıştı. Başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu ve kalbimin posası çıkarılmış gibi hissediyordum:

Ben ne yaptım ben ne yaptım ben ne yaptım?

55. GÜN

Bir saat on beş dakika suyun altında kaldım. Su, zor dayanabileceğim kadar sıcaktı. Tenimin ilk katmanını yakmak istiyordum.

56. GÜN

Ertesi sabah işe gittiğimde, yanlarından geçerken Elizabeth ve Michaela kıkır kıkır gülmeye başladılar. Dolabımda çöp adam bir kadının –ki o ben oluyorum– çöp adam erkeğe oral yaptığı bir resim görürsem şaşırmamalıyım. İşte o anda yüzümün nasıl gerildiğini hissettim.

Bütün yaz aynı iğrenç şakaları yapıp durmuş olduklarını kendime hatırlattım. Ayrıca Patrick’le olanları bilmelerine imkân yoktu. Yine de yukarı fırlayıp mesaim bitene dek ofisten çıkmadan Penn’in dolabındaki dosyaları alfabetik sıraya dizdim ve bilgisayarımda *The Blue Planet* belgeselini izledim. Birinin ofise yaklaştığını söyleyen ayak seslerini her duyduğumda irkildim.

57. GÜN

Gölün etrafında her zamanki rotamda turlarsam Patrick'le karşılaşabileceğimden korktuğum için lisemizin parkurunda birkaç tur attım. Yaz aylarında okul terk edilmiş kasabaları andırıyordu, her yer kilitli ve bomboştu. Ben ülkenin bir ucunda saklanırken her şeyin bensiz bittiği bu mezun olamadığım okula dönmek garip bir histi.

Koşu parkuru sıcak ve sertti. Bacaklarımdaki gücü hissederek rahat koşuyordum. Zihnim dingin, sessiz ve boştu. Otoparkın içinde koşarken bir anda zıncı diye durunca neredeyse yere kaplanacaktım.

Julia, Donnelly'lerin külüstürünü park etmiş, kuzgun karası saçlarını topuz yapmış oturuyordu: Elleri Elizabeth Reese'in o güzel köşeli yüzünü iki yandan tutuyordu ve dudakları, dünyada onlardan başka hiç kimse yokmuş gibi birbirine değiyordu.

Bir an öylece kalakaldım. Gözlerimi kırıştırdım. Şahit olduklarım annemin kitaplarından birinin sonunda ya da bir filmde rast geleceğim türdendi. Hani adamın film boyunca aslında ölü olduğunu anladığınız filmlerden. Pek çok taş aynı anda yerine oturmuştu; yani Julia ile Elizabeth'in tıpkı eskiden Patrick ile benim gibi neden hep bir arada oldukları, yazın başında Elizabeth'le çıkıp çıkmadıklarını sorduğumda Gabe'in yüzünde beliren o şaşkın bakış. İlk kez olmasa da, bir insanın kalbinin derinliklerinde neyin yattığından asla emin olamayacağımızı bir kez daha anladım.

Kimse beni görmeden oradan ayrılmak istiyordum. Bu durumu kimlerin bildiğini merak ediyordum. Oradan sıvışıp Julia her neyi anlamaya başladıysa ya da çoktan anladıysa onu çözümlayebilmesi için onları bir başlarına bırakmak istedim ancak çok yavaş ve her zamanki gibi çok aptaldım. Bir saniye sonra Julia geri çekildiğinde, telaşla gözlerini kırıştıırıyordu.

Kahretsin. Julia'nın dudaklarının hareket ettiğini gördüm ama bir şey duyamadım. Ancak sonra kimin bildiği ve bilmiyor olabileceği hakkındaki cevabımı almış oldum. Birden yüzüm kızardı, bir sapık gibi onları izlerken yakalanmışım. Ona kimseye söylemeyeceğime dair söz vermek istedim... İnsanların özel hayatları olduğunu ve benim dedikodu yapacak biri olmadığını. Ancak böyle bir şansım olmadı. Julia çoktan motoru çalıştırmış, bana buz gibi bakışlar atarak çıkışa yönelmişti.

58. GÜN

Oskar'ın su kabım doldururken kapı iki kez ısrarla çaldı. Annemin, sürekli çıkmasından şikâyetçi olduğu panjurları onarmak için gelen Alex'i görmeyi umarak kapıyı açtığımda, sinekliğin ötesindeki Julia'yı gördüm karşımda. Tunik giymişti, uçuşan bir fular da takmıştı; saçları karmaşık bir şekilde örülmüştü.

Kalakaldım. Ağzım açık ona bakıyordum. Ellerini yumruk yapıp beline dayamış, çenesini kasmıştı. Yumruklarını, Boxer cinsi köpekler gibi eğitmiş olabilirdi. *Isır onları.*

“Kimseye bir şey demeyeceğim,” derken kapıyı açıp onu içeri buyur etmeye tenezzül etmedim. O an hiç de münakaşa edecek enerjim yoktu. “Yani o yüzden geldiysen.”

“Ben...” Julia kafası karışmış bir şekilde baktı. Sanki topunu tüfeğini yüklenip benimle savaşmaya gelmiş, ancak beni dizi izleyip turnaklarıma oje sürerken bulmuş gibi bakıyordu. “Söylemeyecek misin?”

“Hayır,” dedim hemen. Böyle bir ihtimali aklımdan geçirmiş olmasına bile canım sıkılmıştı. Beni bilirdi. Üzerime vazife olmayan şeyler hakkında ona bağırıp çağırmayacağımı bilmesi gerekirdi, özellikle de bu kadar hassas bir meselede. Bir zamanlar ben de onu tanıdığımı sanıyordum. “Söylemeyeceğim.”

Julia onu hazırlıksız yakalamışım gibi yine yüzünde o şaşkın ifadeyle gözlerini kırıştırdı. Demek beni defterden silmişti. Bir anlık sessizlikten sonra, “Peki,” dedi. “Teşekkürler. Elizabeth, geçen gün dolabına yapıştırdığı resimden bahsetti, üzgün olduğunu iletmemi istedi.” Sonra da, “Bizi Gabe’den başka kimse bilmiyor,” diye ekledi.

Bir süre daha orada durup eskimiş sinekliğimizin ardından öylece bana baktı. Geçen bir buçuk sene boyunca benimle uğraşmaktan nasıl büyük bir zevk aldığı, sonra Chuck’ın Sally Forth’da ona can yeleği giydirişi aklıma geldi. “Annenin bu meseleyi kafasına takmayacağını biliyorsun, değil mi?” derken neden bu meseleye burnumu soktuğumdan emin değildim. Belki de ailesini ailem bildiğim içindi. En azından bir zamanlar öylelerdi. “Gerçi, tavsiyesine kulak asılacak biri değilim senin için. Muhtemelen. Mutlu olduğunu bilirse mutlu olur. Hepsi bu. Patrick de öyle.”

Julia kollarını göğsünde kavuşturup ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Tırnaklarında neon kırmızısı oje vardı. “Biliyorum,” derken savunmaya geçmiş gibiydi. “Tabii ki Patrick, Elizabeth’le benim... Her neyse. Ondan hoşlanmıyor. Onu ruhsuz buluyor ve onunla takıldığım için benim de öyle olduğumu düşünecektir, Patrick’i tanıyorsun.”

Söylediği beni şaşırtmıştı. Biliyordum, elbette biliyordum. Patrick’le konuşmaya kalkışmak için insanın önce cesaretini toplaması

gerektiğini, insanın ondan nasıl çekinip utandığını biliyordum. Şu anda içine düştüğümüz durum o yüzdendi. Gabe’le özel bir şey paylaşmak daha kolaydı.

Birden Julia’ya, en başından neler olup bittiğini açıklamak istedim ancak daha ağzımı açmadan boşuna uğraştığımı biliyordum. Sadece, “Evet,” dedim, “Patrick nasıldır bilirim.” Sonra zeytin dalı uzatır gibi, “Elizabeth çok güzel,” dedim.

“Ah, Tanrım, iyidir.” Julia başını sallayıp bana bakarak gözlerini devirdi. “Biz artık arkadaş değiliz, tamam mı? Kızlardan hoşlanma konusunda beni onaylaman, benimle bir bağ kurmaya çalışman gerekmiyor. Buraya sadece, o manyak annenin yolun sonunda oturan lezbiyenle ilgili bir kitap yazmasına mani olmak için geldim, hepsi bu. Anlaştık, değil mi?”

İşte Julia Donnelly, bayanlar ve baylar! Neden farklı davranmasını beklediğimi bilmiyorum. “Evet,” diye onu temin ederken başımı hafifçe iki yana sallıyordum. “Anlaştık.”

59. GÜN

Karga Bar'dan beri ortalıkta görünmemeye özen gösteriyor, Patrick'le aramızda geçenlerden beri de ofiste saklanıp Tess'le karşılaşmamaya çalışıyordum. İşten çıkıp doğruca eve gidiyor, kızların boxer'ları ve Louisiana'mn ABD topraklarına para karşılığı katılmasıyla ilgili belgeseller izliyordum. Imogen bir grup mesajında *kızlar aşağıda durumlar nasıl???* diye yazınca, Tess göz yerine X olan gülen suratlı bir emojiyle yanıtladı: *Sancıdan öldün mü yoksa?*

Regl olmadığım halde söylediğim yalan yüzünden benim için endişelenip halimi hatırlımı soran arkadaşlarımla olmasa hem yalan hem sonrasında olanlar yüzünden kendimden daha çok nefret etmeme neden olmuştu. Julia haklıydı: İyi olan hiçbir şeyi hak etmiyordum.

Onlara, *hayattayım*, diye mesaj attım. Şu an başarabildiğim tek gerçekliğin bu olduğunu düşünüyordum. Sonra da telefonumu kapayıp dünyadan bir gün daha saklandım.

60. GÜN

Gabe Boston'dan dönerken okuldan arkadaşlarını görmek için Rhode Island'a uğradıktan sonra sabah yola çıkmış, akşam mesai çıkışı beni görmek için işe geleceğini söylemişti. Bütün mesaimi, gittikçe yaklaşan bu andan korkarak geçirmiştim. Suçluluk ve utanç, havuzu temizlemek için kullandığımız klordan bir avuç yutmuş gibi içimi kemiriyordu. Düşünceler zihnimde cirit atıyordu, beynim neredeyse kurutucudaki çamaşırlar gibi dönüp durarak ateş bastıran bu düşünceler yüzünden kısa devre yapacaktı. Personel kartımı okutup çantamı dolabımdan aldığımda, gerçekten hasta gibi hissetmeye başlamıştım.

Ancak sonra...

Gabe'i gördüm.

Dışarıdaki otoparkta duruyordu, üzerindeki mavi tişört, yarı tenine yakışmıştı. Arabanın anahtarını miskin miskin elinde

çeviriyordu. “Hey, Molly Barlow.” Gülümseyerek karşı yoldan bana yaklaşmaya başladı.

Kendimi kollarına bıraktım.

Gabe’in etkisi tarif edilebilecek gibi değildi; tayfundan sonra durulan bir deniz, fırtına sonrası gelen dinginlik gibiydi. Beni kollarına aldığı anda midemi kemiren o his kayboldu. İşte o anda her şey gayet açık ve netti. Benim için en doğru kişi oydu. Onunlayken ne acı ne de azap hissediyordum. O öyle rahat ve kolay bir insandı.

“Hey, sen,” deyip gülümsedim. Gabe bana sarılıp beni birkaç santim kaldırmıştı. Kolları can simidi gibi beni hayata bağlıyordu.

“Beni özledin mi?”

“Evet.” Avuçlarımla kulaklarımı kapayıp dudağına ateşli bir şekilde öptüm.

“Nasıl geçti?”

“Fena değil, sanırım,” diyen Gabe beni yavaşça yere bırakıp elimi tuttu. “Aslında, gayet iyi geçti.”

“Öyle mi?” Gülümsedim. “Sence işi alacak mısın?”

Gabe omuzlarını silkerek sırttı. “Göreceğiz.”

“Görelim bakalım,” diye yineledim. Şimdi yeniden birlikte kafelere gidip Harvard’ın karanlık barlarında takılmamızı, Charles nehrinin üstünden metroyla geçerken şehir ışıklarının bize uzaktan göz kırpmasını hayal edebiliyordum. Gitmeden önce olduğu gibi. Ancak gitmesiyle bir şekilde unutmuştum. Dün gece Patrick’le ne yapmaya çalışıyordum, bunu hak etmediğimi kendime ispatlamaya mı?

Başımı çevirip Gabe'e baktığımda, saçları akşamüstü güneşinde altın gibi parlıyordu. "Döndüğüne gerçekten çok sevindim," deyip gülümsedim.

61. GÜN

Lobiye yerleştirdiğimiz aranjmanları gönderen çiçekçi bir karışıklık yapıp Connie'nin en sevdiği kuzgunkılıcı çiçeklerinden iki düzine fazla göndermişti. Onları kâğıt havlulara sarıp iş çıkışında Donnelly'lere götürdüm. Donnelly'leri ve birbirlerinden sakladıkları sırları düşünüyordum. Eskiden birbirlerine çok bağlılardı, ideal ailenin sözlük tanımını gibi ayrılmaz bir bütünlerdi. Bana hep kendimi güvende hissettiriyorlardı.

Connie anne kotuyla ve ev işleri yaparken giydiği eski bir tişörtle, "Aman Tanrım, Molly," diyerek kapıyı açtı. Yüzündeki o şaşkın gülümseme onu gençleştirip güzelleştirmişti. "Bunlar ne için?"

Omuzlarımı silktim, utanmıştım ve garip hissetmiştim... Çocuklarının hiçbirinin evde olmayacağını düşündüğüm bir saatte gitmeyi tercih etmiştim ancak yanlış bir şey yaparken yakalanmış ve ifşa olmuş gibi hissediyordum. Hatta kendimi aşılıyor gibiydim.

Dalgaların Getirdiği yayımlandığında dünya başıma yıkılınca, Connie'nin telefon edip evime geleceğini, beni kahve içmeye ya da tatlı yemeye götürüp bilge anne tavsiyeleri vereceğini düşünmüştüm. Elbette böyle bir şey yapmamıştı. Ne kadar yakın olursak olalım, sonuçta ben öz kızı değildim ve onun öz evlatlarıyla düşüp kalkmıştım. Birden kendi annemin en sevdiği çiçeğin ne olduğunu bile bilmediğimi fark ettim.

“Ah, Molly.” Connie bu jestimden hem hoşlanmış hem de yumuşamış gibiydi. Çiçekler parlak pembeydi. “Hiç gerek yoktu.”

“Biliyorum,” dedim usulca. İkimiz de çiçeklerden bahsetmediğimi biliyorduk. Pansiyona gelen o kadın ve söyledikleri aklıma geldi. *Çok acıklı bir hikâye*. “Ama içimden geldi.”

“İçinden mi geldi?” derken Connie şefkatle bana bakıyordu. “Teşekkürler.”

Vedalaşıp ayrılacağım sırada arkasında kot şortu ve kolsuz, önden düğmeli gömleğiyle Julia belirdi. Gözlerinde gözlüğü vardı, dışarıda onları asla takmazdı. “Kim geldi?” diye sordu. Sonra beni gördü. “Ah, selam.”

“Ben de tam gidiyordum,” diye onu temin ederken gıcırdayan zeminde geriye doğru bir adım attım. “Şey...” diyerek çiçekleri işaret ettim. “İyi geceler.”

Julia başıyla onayladıysa da eşikten dışarı çıkma hamlesinde bulunmadı, bir şey düşünüyor gibi uzun uzun bana baktı. Aklımdan geçen binlerce nahoş düşünceyi kovalamaya çalışarak kendimi en kötüsüne hazırladım.

“Yemeğe kalsana,” dedi Julia.

Bir an ona hayretle bakakaldım. Herhalde hayal görüyordum. “Kalayım mı?”

“Tabii.” Arkasını dönüp mutfğa yöneldiğinde sırtındaki kaburgaları sayabiliyordum. “Çocuklar da birazdan gelir; taco yiyeceğiz. Değil mi, anne?”

Connie ne diyeceğini bilemedi, bir bana bir Julia’ya, sonra yine bana baktı, herhalde Julia’nın beni ambardaki kamp malzemele-
rinin altına saklayacağını ve sonra da beni öldürmeyi planladığını düşünüyordu. Connie sonunda, “Evet,” deyip elinde çiçeklerle bir adım gerileyip beni içeri buyur etti. “İçeri gir, Molly.”

Böylece tekrar on üç yaşına dönmüş gibi kendimi Donnelly’lerin çiftlik evindeki uzun yemek masasında taco yerken buldum fakat bu kez yanımda Gabe oturuyordu. Arka kapıdan içeri girip beni kız kardeşiyle soğan doğrarken bulunca şaşkın ancak manidar bir şekilde sırtı. Connie’nin tezgâhın üzerindeki hoparlöre bağladığı eski iPod’undan Rubber Soul’un notaları yayılıyordu. “Sinsi bir hamle, ha?” derken şortumun beline parmağını geçirip beni kendine çekti ve kimse bakmıyorken enseme bir öpücük kondurdu. “Burada olmana sevindim.”

Birkaç dakika sonra Patrick de gelmişti. Julia sofrayı kuruyordu, Gabe de üzerini değiştirmek için odasına çıkmıştı. Patrick, kapının eşiğinde durup beni ilk kez görüyormuş gibi, acayip ve tehlikeli bir şeymişim gibi bana baktı. Kapının önünde, duygu fırtınası yaratan, kafa karıştırıcı gece yarısı öpüşmemizden sonra onu görmemiştim.

Gözlerine bakarak, “Selam,” dedim.

Patrick de, “Selam,” diye karşılık verdikten sonra arkasını dönüp gitti.

Connie taco’lara Meksika fasulyesi doldururken Gabe’e, “MMH’den haber var mı?” diye sordu. Tüm Donnelly’ler aynı

şeyi yaparlardı, ısırınca dağılmamaları için taco'ların etrafına yumuşatılmış bir taco daha koyarlardı. Bu Chuck'ın bize küçükken öğrettiği meslek sırlarındandı.

Gabe başını iki yana sallayıp yutkundu. "Henüz yok," dedi. "Birkaç hafta sürebileceğini söylediler; sanırım öbür çocukla benden sonra görüşme yapacaklar."

Masanın öbür ucunda oturan Patrick'e baktım, svetsörtünün kollarını dirseklerine kadar sıvadığı için kollarındaki çiller görünüyordu. Suratı asıktı. Bana değil, tabağındaki taco'ya bakıyordu. Bunun ne anlama geldiğini anlamış olmalıydı. Gabe'in sonbaharda Boston'da olma ihtimalini.

Ancak bu durum onu rahatsız etmiyor gibi görünüyordu; başını kaldırıp etrafına bakındığında gözlerinden bir şey okunmuyordu. Ağabeyine gayet duygudan yoksun bir şekilde, "Boston'ı seversin herhalde," dedikten sonra kaşığına uzanıp tabağını tekrar doldurdu.

62. GÜN

Penn, resepsiyonda çalışan birkaç kıza veritabanı programıyla ilgili eğitim vermemi istemişti. Bilgisayarın başında, kızlara anlatmayacağım bir şey kalmasın diye programı çözmeye çalışırken arada sırada gelip ne yaptığıma bakıyordu. “Teşekkür mesajlarını gönderecek miyiz?” diye sordum. Bir yandan son şekerlemeleri yiyor ve bir yandan veritabanındaki kayıtlarımızda geziniyordum. Desi sessizce kucagımda oturuyordu, siyah saçlı başı *Küçük Deniz Kızı* boyama kitabına eğilmişti. “Ya da göndermeli miyiz? Belki de yazın sonunda, bizi tercih ettikleri için insalara teşekkür edip onları tekrar ağırlamaktan memnuniyet duyacağımızı belirten kartpostallar göndermeliyiz. Ya da sonbaharda işler yavaşladığında kullanabilecekleri kupon ya da indirim kodları?”

Penn’in kaşları kalkmış, o pürüzsüz kahverengi yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayılmaya başlamıştı. “Yine dâhiyane fikirler üretiyorsun,” dedi. “Bize kaç paatlar hesaplar mısınız?”

“Elbette,” deyip hevesle gülümserken Desi’yi diğer dizime oturttum. Son zamanlarda dibimden ayrılmıyordu. Sabahları ben koridorlarda gezinip ortalığı denetlerken o minik parmaklarını arka cebime sokuşturup peşimden geliyor, Penn bazı işler için beni kasabaya gönderdiğinde arabanın arka koltuğuna geçip emniyet kemerini bağlıyordu. Onun çevik fakat sessiz bir şekilde bana eşlik etmesi hoşuma gidiyordu. O sıska ancak çocuksu bedeninin ağırlığını kucağında hissetmek beni mutlu ediyordu. “Yarın teslim ederim.”

“Kulağa hoş geliyor. Demek ki daha iyi hissediyorsun, değil mi?” diye sordu, masanın ucuna yaslanıp beni süzmeye başlarken. “Geçen hafta garip olduğun gözümde kaçmadı.”

“Şey... Üzgünüm,” dedim, utanmışım. “Özel hayatımla ilgiliydi, işle evi birbirinden ayırmaya çalışıyordum. Atladığım bir şeyler mi oldu?”

Penn başını iki yana salladı. “Gayet iyiydin. Sadece aklın başka yerde gibiydi, hepsi bu. Ofisin dışında vakit geçirmek istemiyor gibiydin.” Başını hafifçe yana eğip gözlerini kıstı. “Şu yemek salonunda çalışan o küçük kızlar, Michaela ile adı her neyse öteki kız, sana zorluk mu çıkarıyorlar?”

Başımı iki yana salladım. İşin doğrusu, Elizabeth’in o küçük resim yapıştırma olayından sonra bir şey yapmamışlardı, beni kendi halime bırakmış, sadece moralimi bozmak için arada sırada pis pis bakmışlardı. Penn’e, geçen haftanın tamamını Tess’ten kaçarak geçirdiğimi söyleyemezdim. “Sorun yok,” diye onu temin etmeye çalıştım. “Her şey yolunda.”

“Peki,” dedi Penn başıyla onaylarken. Ellerini pislik bulaşmış gibi birbirine sürterek silkeledi. “Güzel. Aşağı inip mutfaktakilerin mola verip vermediklerini kontrol etmek ister misin?”

“Elbette. Ne dersin, Des?” Onu kucağımdan indirdim. “Yürüyüşe çıkalım mı?” Desi sırtıma zıpladı ve birlikte lobiye ilerledik. Köşeyi döndüğümüzde kırmızı cankurtaran mayosunun üzerine dantelli bir şort giymiş, naylon ipe asılı düdüğünü iki parmağının ucunda çevirip duran Tess’le karşılaştık. “Ah, selam, demek buradasın?” dedi. “Ben de bu sabah seni arıyordum. Merhaba, Desi.” Meraklı gözlerle kendisine bakan on beş kiloluk çocuğa bakıp gülümsedi. Sonra bana dönüp, “Sana bir şey anlatmam lazım ama bu konuda kendimi aptal gibi hissediyorum. Aslında şöyle diyeyim; bu beni çok mutlu ediyor? Yine de aptal gibi hissediyorum.”

Temkinli bir şekilde, “Peki...” derken Des’i omzumda biraz daha yukarı kaldırdım. Kayıyordu. “N’oldu?”

“Dün gece Patrick’le barıştık.” Desi saçımdan elini çekince irkilerek, “Ah!” diye bağırdım. Bir tutam saçım parlak plastik bileziğine takılmıştı. “Yavaş.” Birbirimizden ayrılmaya çalışırken onu yere indirdim. Başımdaki acı yüzünden gözlerim yaşarmıştı ancak dikkatimin dağılması için bir fırsat doğmuş olmasına seviniyordum. Böylece duyduğum şeye verdiğim tepkinin yerine farklı bir ifade takınma şansı doğuyordu.

Yeniden birlikteler.

Patrick ve Tess.

“Özür dilerim,” diyerek tekrar ayağa kalktım; Desi, lobide pansiyonun sarman kedisi Virgo’nun peşine takıldı. Tess benden tepki bekliyordu. “Harika!” demeyi başardım. İşte bu, Patrick’in

dün akşamki yemekte, Gabe'in Boston'a geliyor olmasından, yani Gabe'le bir arada olacağımızdan neden hiç de rahatsız olmamış gibi görüldüğünü açıklıyordu. Sanırım bu hiç de garip değildi.

"Ayrılığın ardından gözyaşı döken kız gibi hissediyorum," diye açıklarken başını hafifçe iki yana salladı. "Ya da kız kardeşlik yeminini bozan bir hain."

"Hangi kız kardeşlikmiş bu?" diye sorarken esprili ancak soğukkanlı olmaya çalışıyordum. "Patrick'in Uluslararası Eski Kız Arkadaşları Ligi mi?"

"Kesinlikle." Gülümsedi. "Hak ettiği acıyı çekti. Ancak dün gelip bir sürü güzel şey söylediği ve gelecekte bahsettiğinde... Bilemiyorum. Kendimi iyi hissettim, biliyor musun? Doğru olanı yapmış gibi hissediyorum."

Yüzüme buruk bir tebessüm yerleşti ve görünmesini diliyordum. Çünkü bu iyi bir şeydi, öyle değil mi? Tess'le ayrılarken Patrick'le aramızda geçenlerdi saçma olan. Kimliği baltalayan çirkin bir hamleydi. O anı sonsuza dek hafızamdan silmek istiyordum. Patrick'in de öyle yaptığını gösteren tartışmasız, somut kanıt tam karşımda durmuş, nefes alıp veriyordu. Ben seçimimi yapmıştım, Patrick de öyle. "Bence de."

63. GÜN

Imogen'ın doğum günüydü. Donnelly'lerden bir kamyon dolusu pizza alıp göl kenarındaki ormanlık alana gittik. Gabe'in arabasındaki battaniyenin altında, içindeki buzların eriyip suya dönüştüğü soğutucunun içinde bira vardı. Tess'in iPod'unu, sesi yüksek çıksın diye kırmızı plastik bardaklardan birine koymuştuk. Yakışıklı Jay kapkek hazırlamıştı. Bence bu çok hoş ve tatlı bir jestti.

Oldukça kalabalıktık, Jake ile Annie ve Imogen'ın Fransız Kafesi'nden iş arkadaşı olan kızlar da gelmişti. Julia ile Elizabeth bizimle gelmek istememiş pizzacıda kalmayı tercih etmişlerdi. Şişesinin kapağına vururken, "Kotunu sevdim," dedi Julia, üzerimdeki yırtık kotu göstererek. Sonra yüzümdeki şaşkın ifadeye bakarak, "Hayır, Molly, sana asılmıyorum. Sakin ol."

"Öyle demek istemedim..." diye başladıysam da cümlemin devamını getiremeyip başımı iki yana sallamıştım. Julia çarpık bir şekilde sırttı.

Bira almak için soğutucuya giderken Patrick acil bir durum varmış gibi koluma yapıştı. Telaşla, “Ne?” diye sordum. Bir şey demeden, kimsenin bizi göremeyeceği kocaman bir meşe ağacının arkasına çekti beni. O kadar karanlıktı ki yüzünü zor seçiyordum. “Sen ne yapıyorsun?” demek için ağzımı açacak oldum fakat geçen gece kapılarının eşiğinde olduğu gibi hatta dilini ağzımın içine sokarak öyle bir şehvetle öptü ki beni, bir şey söyleyemedim. Patrick bira tadındaydı. Elleri, tişörtümün altından tenimi dağlıyordu.

Onu itmeliydim. Aman Tanrım, onu itmeme gerekiyordu. Tess ile Gabe bizden on metre uzaktaydı. Ayrıca bu yanılttı, korkunçtu ancak bedenimden çıkmış, bu korkunç şeyi yaparken bizi yukarıdan izliyor gibiydim. Kendime engel olamıyordum. Meşe ağacının kabuklu gövdesi sırtıma batıyordu. Patrick altdudağımı ısırtıyor ve canım yanıyordu. Akıl almayacak kadar karmaşık hisler içerisindeyken bu acı neredeyse hoşuma gidiyordu.

Neredeyse değil. Düpedüz hoşuma gidiyordu.

Patrick hiçbir şey demeden beni öpmeye devam etti, dizini bacaklarımın arasına sürterken ikimiz de alev alev yanıyorduk. Elini, kafamın ağaca çarpmaması için hayret edilecek bir şekilde nazikçe tutuyordu, sonra da başımı yana eğip boynumu öyle bir emdi ki iz kalacağından emindim. Bedenimin içinde birbiri ardına bir dizi patlama gerçekleşiyor gibiydi. Sanki ben fark etmeden omuriliğim boyunca bomba yerleştirmişti.

Ne kadar sürdü bilemedim, saatler sürmüş gibi hissediyordum. Zaman bükülmüş gibiydi fakat birkaç dakikadan uzun sürmüş olamazdı. Patrick nihayet benden ayrıldığında beni soluk soluğa

Katie Cotugno

bırakmıştı. “Dönmemiz lazım,” diye fısıldarken elinin tersiyle ağzını sildi. “Hazır mısın?”

“Ben...” Öyle zor nefes alıyordum ki ayakta duramıyordum. Orada ne olup bittiğinin farkında bile değildim... Neye izin verdiğimin... “Gerçekten mi?”

Patrick bir an ne anlama geldiğini anlayamadığım bir ifadeyle suratıma bakıp, “Haydi,” dedi sadece partiyi işaret ederek. Imogen’ın iç gıcıklayıcı, tiz kahkahasını duyabiliyordum. Gözlerimi kapayıp ona kadar sayarak kendimi toparlamaya çalıştım. Gözümü açtığımda Patrick gitmişti.

64. GÜN

Bir şeyler atıştırmak için aşağı indiğimde ev sessizdi. Annem eski mavi örtüyü üzerine almış, kucagında seramik kâsenin içindeki sarımsaklı, peynirli patlamış mısırla kanepeye uzanmış *Tootsie*'yi seyrediyordu. Diana Barlow spesiyali olan o patlamış mısırlar bir senedir hiç aklıma gelmemişti ancak kokusunu alınca ağzım sulandı. Küçükken en sevdiğim yiyeceklerden biriydi. Bazen ödül olarak akşam yemeğinde ondan yememe izin verirdi.

Bir süre kapının eşiğinde durup ekranda bir çift topukluyla oradan oraya sendeleyerek seğirten Dustin Hoffman'ı izlerken ne onunla konuşmak ne de gerisin geri yukarı çıkmak istiyordum. Kâseyi bana uzatıncaya dek orada olduğumu fark ettiğini anlamamıştım.

“Biraz patlamış mısır yemek ister misin?” diye sorduğunda, o keskin bakışlı gözleri hâlâ televizyondaydı. “Yoksa orada dikilip sinsi sinsi mi izleyeceksin?”

Ağzımı açıp orada öylece dikilmeyi düşündüğümü söyleyecektim ama sonra çenemi tuttum. Birden çok yorgun hissetmiştim. Ağzım, Patrick'in dudaklarıyla dağlanmış gibi yanıyordu. Göğsüm, dünkü koşudan sonraki gibi ağrıyordu.

Sonunda, "Patlamış mısır iyi olur," diyerek ayaklarımı sürüye sürüye salona girerken parke zemin, adımlarımla gıcırdıyordu. Annem kıvrıcık, sarı saçlı başım sallamakla yetindi. Artık eski püskü bir görünüme kavuşmuş olan deri kanepenin ucuna ilişirken yastıkların arasına gömülmemeye çalıştım fakat pek başarılı olamadım. Uzattığı battaniyeyi üzerime çektim. Televizyondan gelen sesler ninni gibiydi.

65. GÜN

“Kapılar kapandığında *mutfak tezgâhının üzerinde dışkı dolu bir çanta bıraktığını hatırlar.*”

Imogen, Gabe ve ben, Jay’e ağzımız beş karış açık baktıktan sonra öyle bir kahkaha patlattık ki Bunchies’deki herkes dönüp bize baktı. Kıkırdamalarımın arasında, “Amma palavra, ha!” derken içtiğim milkshake az kalsın burnumdan gelecekti. “Palavra, Google’da aratayım, evet. İmkânı yok.”

“Tamam, haydi arat,” dedi Jay kendinden emin, tabağında kalmış son birkaç patates kızartmasını ağzına atıp başıyla onaylarken. “Kuzenimin bir arkadaşının başına geldi.”

“Hıhı.” Uzanıp Imogen’ın turşularından birini yürüttüm. “Bence atıyorsun ama yine de şimdiye dek duyduğum en iyi hikâyelerdendi. Bu yüzden...”

Gabe kolunu oturduğumuz koltuğun arkasına atınca dirseğinin içi saçıma değdi. “Molly şüphecidir,” dedi.

“Şüpheliyim!” diyerek onu onayladım. Doğruyu söylemek gerekirse o an gayet mutlu bir şüpheliydim. Yazın başında erkek arkadaşım ve arkadaşlarımla böyle normal bir gece geçireceğim söylene asla inanmazdım. Ne içtiyorsa bana da aynısını vermesini ister ya da aynısından nerede bulabileceğimi sorardım.

Tamam, buna normal denemezdi. Geçen gece Patrick’le aramızda olup bitenler aklıma geldiğinde midemin bulanmasına aldırmmamaya çalışıyordum. Patrick’in o ılık tenini parmak uçlarımda hissedebiliyorum. Beline dolanmış bacaklarım aklıma geliyordu. Korku filmi gibiydim, Julia’nın düşündüğü gibi bir kâbustum, Donnelly’lerin başına tekrar tekrar gelen bir doğal afet, yolun yarısında geri dönüp tekrar evlerine yönelen bir hortumdum.

Ancak bunun dışında? Tamamen normaldi.

Patates kabuğu tatlısı yiyip yememeyi düşünürken Bunchies’in kapısı açıldı, Patrick ile Tess içeri girdi. Birden göğsüme bıçak saplanmış gibi hissettim. Imogen, buraya gelmeden önce Tess’e de haber vermenin iyi bir fikir olup olmayacağını sormuştu. Hiç sorun olmayacağını abartılı bir şekilde ifade etmişim. Patrick’in geçen gece aramızda geçenlerden sonra gelmeme cesareti göstereceğini hiç sanmıyordum.

Herhalde yüzüm düşmüştü, çünkü Imogen soru soran gözlerle bakıyordu, sonra kendini toparlayıp dostane bir şekilde kocaman gülümsedi. “Selam, çocuklar!” diye neşeyle bize seslendi. “Jay’in tek gecelik ilişki yaşadığı kişinin mutfak tezgâhında pisliğini unutmasına ilişkin anlattığı harika hikâyeyi kaçırdınız. Haydi, gelip oturun.”

Jay, “Pisliğini mutfak tezgâhına yapmamış canım,” diye itiraz ederken hepimiz kayarak onlara yer açtık. Tess koltukta Imogen’ın yanına oturunca, Patrick’in benim yanıma oturmaktan başka seçeneği kalmamıştı. Ağabeyi ile Patrick arasında sıkışıp kalmıştım. İki yanımda da sıcak bir Donnelly’yle, kolumu bile kıpırdatamayacak kadar sıkışık oturuyordum. Birden bedenim, avcı bir hayvan görmüş küçük, kürklü bir hayvan gibi kasıldı. Patrick bana bir kez olsun bakmadı. Dudaklarıma değen dudaklarını, çıplak sırtımı çizen ağaç kabuğunu düşünmemeye çalıştım. Su bardağıma uzandığımda o kadar gergindim ki kucığına kirli bir çatalın düşmesine neden oldum. Patrick tek kelime etmeden çatalı alıp bana uzatırken, “Özür dilerim,” diye mırıldandım.

Gabe kulağıma, “İyi misin?” diye fısıldadı. Ellerinden biri bana güven vermek için dizimdeydi. Başımla onayladım.

Tatlı siparişimizi verdik. O sırada Tess, Barnard’daki yeni oda arkadaşıyla ilgili bir şeyler anlattı. Facebook’ta o gün arkadaş olmuşlardı. Patrick’in kolu sıcak ve kaskatı bir demir gibi koluma değiyordu. Aklıma yine lise ikinin yazı geldi, mayıs ayının sonunda sık sık gerçekleşen üçüncü tartışma maratonumuz, okul çayına gidip gitmemek ya da kimya çalışırken hangi parçayı dinleyeceğimiz gibi havadan sudan nedenlerle aptalca şeylerden tartışıyorduk. Bu sefer olaylar hafta sonu planlarımızla başlamış, tıpkı o hafta her gün olduğu gibi laf dönüp dolaşıp yine Bristol meselesine gelmişti. Aramızın düzelmesini bekliyordum, yani Patrick’le tartışmadan aynı odada bulunamadığımız bu paralel evrende artık her şeyin normale dönmesini bekliyordum.

Ayrıca önümüzdeki sonbaharda Arizona'ya gitmenin iyi bir fikir olduğunu aklımdan çıkarmayı umuyordum.

Bunların hiçbiri henüz gerçekleşmemişti.

“Tamam.” Derin bir nefes alıp oturduğum yataktan doğrulmuştum ve çalışma masası ile şifoniyer arasında volta atmaya başlamıştım. Odanın her köşesini avcumun içi gibi biliyordum; Giysi dolabının yamuk kapağı asla düzgün kapanmıyordu, halının üzerinde yedi yaşındayken oyun hamurunu sıvadığımız yerde bir leke vardı. Belki de ben yapmıştım. Bunalmış bir şekilde elimi saçlarımın arasında gezdirmiştim. “Sence biz...” Bir an bunu söyleyip onu kızdırmamak, benden daha çok soğumasına neden olmamak için kendimle savaşıyordum. “Sence de bazen hayatımızla ilgili pek çok şey yapabileceğimiz halde bu kadar dip dibe vakit geçirmemiz gerekiyor mu?”

Patrick gözlerini kırptırıp bana bakmıştı. “Ne?” diye sorarken başını belli belirsiz iki yana sallıyordu. “Yahu sen ne diyorsun?”

“Sadece sordum!” Tanrım, hem canı sıkındı hem daha önce hiç olmadığı kadar dikbaşlıydı ve son zamanlarda beni öyle çok bunalıyordu ki. Belki eksiden de öyleydi de bana farklı davranıyordu. Hangimizin değiştiğini bilmiyordum. İkimizin de değiştiğini düşünmek beni korkutuyordu. “Lütfen, artık...”

“Molly, Arizona'ya gidip koşmak istiyorsan, gidip koşmalısın.” Patrick'in sesi hissiz ve umursamazdı. “Sana engel olduğumun farkında değilim.”

“Bana engel olmuyorsun!” diye patlamıştım. “Sadece soru soruyorum; seninle konuşmaya çalışıyorum. Bir sorunumuz ol-

duğunda konuşurduk. Hayatımız boyunca uzun bir sohbet içerisindeydik, şimdiyse...”

“Sen sıkıldın ve gidip başkalarıyla konuşmak istiyorsun. Anlıyorum, ufaklık. Anlıyorum.”

“Cümlelerimi benim yerime tamamlama, lütfen.”

“Neden, bu sana engel mi oluyor?”

“Tamam, bu kadar yeter. Bir saniye sus.” Yere oturup sırtımı Chuck’ın küçükken boyumuzu ölçtüğü kapiya dayamıştım, kurşunkalem işaretleriyle, kalın harfli elyazısıyla Julia, Patrick, Molly, Gabe yazıyordu. Odanın bir ucundan Patrick’in yüzündeki o incinmiş, katı ifadesine bakarak onlar benim ailem, diye düşünmüştüm. Burası hep benim yuvam olacaktı.

Odanın diğer tarafından ona bakarak, “Ayrılmamız gerekmiyor,” demiştim usulca. “Yani gidersem. O anlama gelmez. Birbirimizi ziyaret ederiz. Hatta...”

“Evet.” Bu söyleyebileceğim en yanlış şeydi. O anda bana kendini tamamen kapamıştı, öfkeden çenesi kasılmıştı. “Her neyse. Tamam. Gidebilirsin, Mols. Zaten bir yere varamıyoruz. Sonra görüşürüz, gerçekten.”

“Patrick.” Gözlerim irileşmişti. Yine aynı şeyi yaptığına inanmıyordum. Benden, ne şekilde olursa olsun kurtulmayı kafaya koymuştu. “Neden böyle yapıyorsun? *Beni kendinden uzaklaştırmayı* keser misin”

“Ben seni uzaklaştırmıyorum, Mols!” derken sesi boğuktu ve çatlıyordu, konuşmak canını acıtıyor gibiydi. “Koşmayı o kadar çok mu istiyorsun? Git, koş. Ciddiyim. Ama geri gelme.”

Gözlerimi kırıştırmıştım. “Bu da ne demek?”

“Yani artık yürümüyor demek,” demişti Patrick buz gibi bir sesle. “Artık bu ilişkinin bitmesi gerektiği anlamına geliyor.”

Bir an sanki Çince konuşuyor gibi bakakalmıştım. Koskoca, capcanlı dünyanın öteki tarafından biriymiş gibiydi. “Yani şu anda benden ayrılıyor musun?”

“Evet, Mols,” derken bir yabancı gibiydi. “Ayrılıyorum.”

Bir kahkaha tufanı, beni daldığım yerden uyandırırken öyle ür-kütmüştü ki bir kez daha yerimden sıçramıştım. Bu kez çatal ve bıçakları oraya buraya fırlatmamıştım. Gabe’in eli hâlâ dizimdeydi. Bacağımı biraz sıkıp elini yukarı kaydırmaya başladı. Parmak uçları kotumun iç bacak dikişlerinde geziniyordu.

İşte o anda Patrick bacağını benimkine dayadı.

Başta kasten yapıp yapmadığından emin olamadım. Hafifçe baskı uyguluyordu, vücudunun yaydığı ısı pantolonundan bacağıma geçiyordu. Imogen, resim sergisi için kimlerin tuval hazırlamaya kendisine yardım edeceğini sorduğunda ona odaklanmaya çalıştım ancak söylenenleri gölün dibinden dinliyormuş gibi hissediyordum. Nefesim birden hızlanmış ve kesik kesik nefes almaya başlamıştım. Kimsenin duymaması için nefesimi yavaşlatmaya çalışıyordum.

En kötü yanı da vücudumun başka tür tepkiler de veriyor olmasıydı. Karnımın altında bir arzu şelalesi çağlamaya başlamıştı, bütün vücudum yay gibi gerilmişti ve tepkimin hangisine olduğunu bile bilmiyordum. Neyim vardı, ne hale gelmişim ki ikisinin birden bende bu tepkileri oluşturduğunu düşünebiliyordum?

Gabe’in parmakları her şeyden habersiz, kotumun bacak arasındaki dikişinde geziniyordu. Patrick bacağını benimkine

biraz daha yapıştırırken, bacak kası öyle bir gerilmişti ki bunu kasten yapmıyor olması mümkün değildi. Alev alev yandığımı hissediyordum. Herkes orada oturmuş patates kızartmalarını yerken ben cayır cayır yanıyordum. Bedenimin ve kalbimin bana ihaneti yüzünden dehşete düşmüştüm.

“Tuvalete gitmeliyim.” Oturduğum yerden Imogen’ın lafını bölerek kalkıp iki Donnelly erkeğini ardımda bıraktım.

66. GÜN

Ertesi gün, Gabe beni akşam yemeğine davet etmişti. Lazanya yiyecektik, yemeğimiz kocaman bir tepside fırında pişerken, Julia'yla salatayı hazırlıyorduk. Marulların ve domateslerin üzerinde hâlâ çamur vardı.

“Ne düşünüyorum, biliyor musun?” dedi Julia, marulu çeşmenin altında yıkayıp kurutma aparatına atarken. Elizabeth’in bileziklerinden takmış olduğunu fark ettim, o hareket ettikçe ses çıkarıyorlardı. “Kabak Yılı'nı hatırlıyor musun?”

“Ah, Tanrım, o konuyu bir daha açmamaya yemin ettiğimizi sanıyordum.” Bir yandan gülerken bıçağı kesme tahtasına sesler çıkarıyordu. On bir yaşındaydık. Connie kazayla aklı başında bir insanın ömür boyu tüketemeyeceği kadar çok, bir sürü dev şişko kabak yetiştirmişti. Her pişirdiği şeye kabak koyuyordu. Çorba ve ekmeğe, çikolatalı kurabiyelere bile... Hatta bir keresinde bize çaktırmadan dondurmasını bile yedirmeye kalkışmıştı. Sonunda

Chuck kalan tüm kabakları toplamış, Patrick ile Julia'yı da yanına alarak hepsini göle atmaya gitmişti. "Gittiğim yatılı okulda hep kabak yemeği oluyordu, yanından geçerken bile bakmıyordum."

"Orayı sevdin mi?" diye sordu Julia salata kâsesine rendelenmiş havuçları koyarken. Kaşlarını kaldırmıştı. "Yatılı okulu kastediyorum."

Benimle böyle sohbet ettiğine hâlâ inanamıyordum, her şey eskisi gibiydi. Ben bütün dünyayı yakıp yıkıp gitmeden önce, mutfakta böyle kim bilir kaç saat geçirmiştik. "Bak, Jules," dedim sonra, daha önce belki de yüzlerce kez yaptığım gibi dolabı açmış, kapaktaki salata sosunu çıkarıyordum. "Sen ve Elizabeth'den kimseye bahsetmeyeceğim, tamam mı? Doğru söylüyorum, yemin ederim."

"Peki..." dedi Julia bana kaçamak bir bakış atarak. "Yani?"

"O yüzden bana iyi davranman gerekmiyor, tamam mı? Yani o yüzden iyi davranıyorsan, demek istedim. Tabii arabamı bir daha çizmesen iyi olur ama... Söylemeyeceğim..." Sanki koca bir yıl çektiğim o yalnızlık ve hissettiğim aşağılanma duygusu bir yumruk gibi göğsüme inmişçesine duraksadım.

"Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum." Julia omuzlarını silkip zıplayarak tezgâhın üzerine oturdu, kâsenin içinden bir parça domates alıp ağzına attı. "Doğruyu söylemek gerekirse ben de ne yaptığımın farkında değilim, gerçekten," diye itiraf etti. "Evet, sanırım nedeni bir anlamda Elizabeth. Bak. Aileme yaptığın şey derini yüzmeme gerektirecek cinsten, Molly. Üstelik en başta seni bu ailenin bir parçası haline getiren benim ve bu..." Sözleri yarım kaldı, sanki zihnindekileri toparlamaya çalışıyordu. O da benim gibi, Patrick ile benim ayrılmaz bir çift olmadan

önce, biz küçükken ortak Barbie bebeklerimizi ve dolaba koyup dondurduğumuz oyun hamurlarını mı hatırlıyor diye merak ettim. Sonra başını iki yana salladı. “Neyse, hem Gabe’in sana deliler gibi âşık olduğu çok belli.” Bir dakika sonra, “Araban için üzgünüm,” diye ekledi.

Bunu işitince burnumdan soluyarak buruk bir şekilde hafifçe güldüm. Sonuçta bu da bir şeydi, bir önemi yoktu. Ama ben savaştıktan çok yorulmuştum. “Yani ne demek istiyorsun?” diye sorarken şişeleri dikkatli bir şekilde kesme tahtasının üzerine yerleştiriyordum. “Yani, yeniden arkadaş mı olduk?”

Julia mutfağın öteki ucundan, azı dişleriyle havucu koparıp yerken bana bakıyordu. “Asla,” diye fısıldadı sırtarak.

Patrick’in yemeğe yetişememesine şükrediyordum. İstedğim en son şey masada onun karşısında oturup ortada hiçbir şey yokmuş gibi davranmaktı. Imogen’ın doğum gününde olanları unutmaya, Patrick’i hiç aklıma getirmemeye çalışıyordum. Elbette onu durdurmalıydım. Durdurmalıydım, değil mi? Durdurmamış olmam, hakkımda nasıl bir gerçeği ortaya koyuyordu? Tabağını ikinci kez doldurmaya kalkan Julia’ya bakınca aklıma pembe ispirtolu kalemle mönünün üzerine yazdıkları geldi: *pis sürtük*.

Gabe bana birkaç dilim sarımsaklı ekmek uzattı. Connie’ye şarabından bir yudum aldı.

Gabe’e iyi geceler öpücüğü verip aracımı park ettiğim yere giderken ağustosböcekleri durmaksızın cırlıyor, ıslak toprak ayağıma yapışıyordu. Çantamda anahtarlarımı ararken evin arkasındaki ambarda sarı bir ışığın hafifçe yandığını fark ettim.

Arabama atlayıp karanlığa sürme niyetindeydim.

Derin bir nefes alıp oraya yöneldim. Vardığımda Patrick'i, Connie'nin hep atacağını söyleyip durduğu ancak Chuck öldükten sonra bir daha lafını bile etmediği o eski püskü kanepede uzanırken buldum. Küçükken bu küf kokan ekoseli kumaşla kaplı şeyin üzerinde zıplamaya bayılırdık. Patrick'in üzerinde yine o kot ile kapüşonlu svetşört vardı. Burası soğuktu, hava nemliydi, ortalık ıslak yaprak kokuyordu ve yerler pislik içindeydi. Geldiğimi duyunca başım kaldırıp beklenti içinde bana baktı. Elinde kalın bir roman vardı.

Onu akşam yemeğinde sofrada göremeyince sevinmiştim ama bir yanım hayal kırıklığına uğramıştı.

Kapının eşiğinde dikilip, "Eve ne zaman geldin?" diye sordum. Akşam rüzgârı hafifçe esiyordu, kollarım ve bacaklarımdaki tüyler ürpermişti, bütün sinir uçlarım harekete geçmişti. Aramızdaki mesafeyi korurken kollarımı kalkan gibi göğsümde kavuşturdum.

Patrick omuzlarını silkti. "Kısa bir süre önce."

"İçeri girmek istemedin mi?"

"Pek değil," dedi.

"Pekâlâ." Nefes verdim. Ondan ne istediğimi bilmiyordum. Dost olacağız demiştik ama şimdilik böyle olma ihtimali yok gibi görünüyordu. Aslında birbirimizin neyi olduğumuzu dahi bilmiyordum.

"Ne okuyorsun?" diye sordum, kaldığı yere işaretparmağını koyduğu kitabı başımla göstererek. Kapının eşiğinden Stephen King'in *Mahşer* kitabı olduğunu görebiliyordum. "Konusu ne?" diye sordum.

"Dünyanın sonu," dedi Patrick.

Dudaklarım titredi. “Duruma uygunmuş.”

“Hıhı.” Patrick kıpırdandı, kanepede bana yer açmak için ayaklarını yere indirdi. Ne yazık ki sağduyuma kulak asmayıp yanına giderek kanepenin koluna iliştim, botlarımı Patrick’in kalçasına yasladım. Bana bakarken bir kaşını zarifçe kaldırıncı kendimi tutamayıp güldüm.

“Şişşt,” dedi usulca, bir eliyle de baldırımı kavramıştı. Beni aşağı çekti, aşağı kayıp kanepenin yastıklarının arasına düştüm. Dizim baldırlarına değiyordu. “Merhaba.”

“Merhaba,” dedim ve kesik kesik soludum. “Bu böyle devam edemez.”

“Edemez, ha,” derken Patrick’in ağzından çıkanlar soru bile değildi. Gri gözleri benimkilere kenetlenmişti.

“Hayır,” diye ısrar ettim. “Patrick...”

“İyi geceler öpücüğü verdi mi?” diye sordu, cümlemi bitirmeme izin vermeden. “Ağabeyim?”

Gözlerim irileşti. “Bu seni neden ilgilendiriyor?”

“Bilmek istiyorum.” Hemen atılıp, “Çok kötü,” dedim. Sınırı aşmıştım, Patrick’le aramızda olanlar her neyse kesinlikle sınırı aşmıştım. Kanepeden kalkacak oldum ama Patrick eliyle bileğimi kavrayıp beni durdurdu.

“Bekle,” derken sesi o kadar içtendi ki durup ona baktım. “Özür dilerim,” dedi. “Haklıydın, çok iğrençti. Özür dilerim.”

Başımı iki yana salladım ama beni kanepeye çekmesine izin verdim. Bacaklarımdan birini diğerinin altına kıvrıdım. “Ciddiyim,” dedim fısıldayarak. “Artık bitirmemiz gerekiyor.”

Patrick hiçbir şey demeden başıyla onayladı. Arkaya uzanıp kanepenin arkasından çıkmış bir ipliği aldı. “Sonbahar için farklı

bir programa kaydoldum,” dedi fısıldayarak. “Michigan’da saha çalışması gibi bir şey. Koruculukla, doğa parkı turları yaptırmak arası bir şey.” Omuzlarını silktilti. “Notların harika değilse böyle bir boş yılın oluyor.”

Hemen atılıp, “Notların iyiydi,” dedim.

Patrick başını iki yana salladı. “Bu sene değildi.”

“Üzgünüm.” Barıştıklarında Patrick’in Tess’e gelecek hakkında söyledikleri aklıma geldi. “Tess’e bunlardan bahsettin mi?” diye sordum. “Yani gideceğinden?”

“Hayır.”

“Peki neden?”

Patrick başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Çünkü sana söylemek istedim,” dedi.

Önce hangimiz yaklaştı bilmiyorum. Geçen gece sırtımı ağaca yasladığındaki gibi gözü dönmüş bir hamle değildi bu; daha ağır ve ölçülü bir hamleydi. Uzun kirpikleri yanaklarımı yalıyordu, dudaklarına doğru hafifçe inledim. “Şişşt,” dediğinde sıcak elleri tişörtümün içinde geziniyor, sutyenimin lastiğini çekiştiriyordu. Sonra titremeye başladım ve nihayet geri çekilmeyi başarabildim.

“Nedir bu?” diye sordum. Bu kez olanların aniden bulanık bir anda gerçekleşmemesi kendimi çok daha kötü hissettiriyordu. Bu her şeyi daha da berbat bir hale getiriyordu. “Benimle ne işin var, Patrick? Tess benim arkadaşım.”

“Gabe de benim ağabeyim.” Sesi ipek gibi yumuşacıktı. “Ama işte buradayız.”

“Ondan ayrılmalı mıyım?” Bu cümle ağzımdan çıktığı anda yanaklarım al al oldu. Bunu yüksek sesle dile getirmek bile korkunç bir histi. Eylemi gerçekleştiriyor olmak gibi. Gabe’i önem-

siyordum. Gabe'e âşık oluyordum. Peki, o zaman burada ne işim vardı? "Ayrılmalı mıyım?"

Patrick başını iki yana salladı. "Ben Tess'ten ayrılmayacağım," dedi kararlı bir şekilde. "Tekrar yapamam."

Ona bakarken, bileklerimde ve şah damarımda nabzım bir anı kovarı gibi tireşiyordu. Nemli yaz havası boğucuydu. Öpmek için bir kez daha yaklaştı, beni yavaşça kanepenin üzerine uzattı. Gözlerimi kapayıp ona teslim oldum.

67. GÜN

İki çift olarak Kelsey ve Steve’le çıkacağımız akşam Gabe’i almaya gittiğimde evde tek başınaydı. Parmaklarımla sinekliğin pervazını tıkladığımda, “İçerdeyim,” diye seslendi. Odası mutfağın bitişiğinde, birkaç yüzyıl önce çiftlikte atlar, koyunlar ve süt veren inekler varken hizmetlilerin kaldığı, sonradan eklenmiş dar bir odaydı. Gabe on üç yaşına bastığında en büyük çocuk olduğundan bu odaya geçme hakkı kazanmıştı.

Temkinli bir şekilde kapıdan başımı içeri uzatırken, “Selam,” diye seslendim. Tam hatırladığım gibiydi; mavi yeşil ekoseli yatak örtüsü, çam şifoniyeri... Odası yeniyetme bir delikanlıdan beklenemeyecek kadar düzenliydi. Öyle ki sanki kimse yaşamıyormuş gibi bir havası vardı. Patrick’in odasıysa her daim karmakarışık.

“Selam,” dedi Gabe, üzerine biraz eskimiş polo yaka gri bir tişört geçiriyordu. Bütün yaz buraya adımımı atmamıştım, hatta

aslında biz lise ikideyken Patrick'in benden ayrıldığı o Mayıs gecesinde aramızda olanlardan sonra buraya hiç girmemiştim.

Arka basamaklardan yalpalaya yalpalaya mutfağa inerken zaman ve mekân kavramlarımı yitirdiğimi hatırlıyorum. Aramızda bir uçurum açılmıştı. Hani eski çizgi filmlerde bir yarık oluştuktan sonra bütün dünya birkaç saniye içinde yerle bir olur ya tıpkı onun gibi... Mutlu mesut bir şekilde uçurumun kenarında gezinirken düştüğünüzü aşağı bakmadan fark edememek gibi bir şeydi. Beynime kurşun yemiş gibi hissizleşmiş, kendinden geçmiş halde orada öylece duruyordum, yan kapının açılıp kapandığını ve Patrick'in külüstürlerine atlayıp basıp gittiğini bile duymamıştım.

Gabe'i görene kadar ağladığının da farkında değildim.

"Selam, Molly Barlow," deyip bana bakmış, sonra yanıma gelip yüzümü dikkatle incelemişti. Kendine hindili bir sandviç hazırlamakla meşguldü, bir tabakta iki dilim ekmek vardı. Bir buçuk hafta sonra mezun olacaktı. "Neyin var?"

Başımı iki yana sallamıştım. "Yok bir şeyim," deyip yüzümü silerken. Alerjim yüzünden demeyi düşünmüştüm ama sonra buna inanmayacağını ve bunun bir önemi olmadığını anlamıştım. Ne de olsa o Gabe'di işte. "Kardeşinle kavga ettik ama her şey düzelecek, iyi olacak."

"Yine mi kavga ettiniz?" Gabe elindeki bıçağı bırakıp parmağına bulaşan hardal yalamıştı. Sahiden de hayrete düşmüş görünüyordu. "Neler oluyor, ha? Nehirlerden kanlar mı akacak?"

"Kapa çeneni," deyip kıkırdayarak burnumu çekmiştim. "Yani, bir nevi. Yine aynı mevzu, bilmiyorum."

Gabe, “Şu yatılı okul meselesi mi?” diye sorduktan sonra bir an tereddüt etti. “Yani, özür dilerim, işinize burnumu sokmak istemedim.”

“Hayır, hayır,” deyip başımı iki yana salladım. “Sorun yok.”

“Peki,” diyen Gabe yanıma gelip eviyeye yaslandı. Bu kadar yakınımda olunca düşündüğümünden daha uzun olduğunu fark ettim, ben onun ancak omzuna geliyordum. Genelde pek yalnız kalmıyorduk. “Ee, neler oldu?”

Böylece ben de ona her şeyi anlatmış oldum. Olanları, Bristol’la ilgili tüm hikâyeyi anlatmış ve olayın patlak vermesinin ardından Patrick’le sanki Babil Kulesi’ndeki ya da Connie’nin, bahçesiyle ilgilenirken dinlemeyi sevdiği Fransızca kasetlerdeki gibi farklı dillerden konuşmaya başladığımızı söylemiştim. Ona artık açlamadığımdan, onu yammda tutmayı bilemediğimden ve hiç olmadığı kadar yalnız hissettiğimden bahsetmiştim. “Başta o lanet Tempe’ye gitmek bile istemiyordum,” diye bitirmiştım sözlerimi. “Tempe’de ne var ki? Hiçbir şey. Ama ben sadece, sadece konuşmak istemiştım. Ama o konuşmak yerine *benden ayrıldı*.”

Gabe kollarını göğsünde kavuşturmuş, mavi gözleri üzerimde, tek kelime etmeden beni dinlemişti.

Anlatmayı bitirdiğimde, bir bez gibi burulup tüm derdimi akıttığımda, “Bak,” demişti iç geçirerek. “Kardeşimi bilirsin. Belki de onu herkesten daha iyi tanırırsın. Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Kafasını bir şeye takar ve o mevzu onun için orada kapanır, değil mi? Tam bir inatçı keçi. Kendi menfaatine ters düşen bir şey olduğuna karar verirse olay biter. Yani böyle muhteşem bir şey için, çok istediğin bir şey için ülkenin bir ucuna gidecek olman onun için iyi değildir.” Sonra Gabe bir an durup ardından,

“Üstelik, senin için bir anlamı varsa, Molly Barlow, bu benim için de iyi olmazdı.”

Bir an ne dediğini idrak edememiştim “Şey...” Gabe başını iki yana sallamıştı. “Unut gitsin,” demişti, o ana dek hiç görmediğim kadar utangaç bir edayla. Ağzından çıkanlara kendisi de inanamıyormuş gibi kıpkırmızı olmuştu. “Haddimi aştım, sen benim kardeşimin...”

“Artık kimsenin değilim,” deyivermiştim. Tanrım, işte sorun da buydu, değil mi? Patrick’le birdik, farklı bedenlerde yaşayan tek ruh ve beyindik. Bu sebeple yapacaklarımıza bir komitenin karar vermesi gerekiyordu. Birden boğuluyormuş gibi hissetmiştim. Uzun zamandır böyle hissediyordum belki ancak o an farkına varmıştım: *Sen kardeşimin...* Sanki Patrick sahibimmiş gibi. Sanki o bir şeyi sevmezse ben de sevemezmişim gibi, nokta. Mevzu ne olursa olsun fark etmezdi, Bristol ya da başka bir şey. “Ben bana aitim. Kimseye...”

“Hayır, elbette, biliyorum.” Gabe başını iki yana sallamıştı. “Sen onun kız arkadaşısın demek istemişim. Ya da öyleydin. Söylediklerim karmaşık bir hal almadan söyleyeyim, ben sadece...”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dediğim anda bana bakışlarından gerçekten onu anladığımı fark etmiştim. Onun o küçük, tertipli odasına giden kısacık koridora bakmıştım. Gayet fütursuz ve umursamaz görünüyordu. “Molly,” demişti Gabe usulca. Parmak uçları ellerime değmişti. Gözlerinin içindeki kahverengi benekleri fark etmiştim. Daha önce ona hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Bunu fark edebileceğim kadar yakınlaşmamıştık. Beni öpmek için başını yana yatırıp eğildiğinde, dudakları dolgun, davetkâr ve sıcaktı.

“Kahretsin,” deyip geri çekildiğimde bir dakika mı, yoksa yirmi dakika mı geçtiğini anlamamıştım; beynimde düşünceler cirit atıyordu, Gabe’in elleri tişörtümün içinde dolaşıyordu. Evlerinin mutfağındaydık. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Tenime, beni böyle iyi hissettirecek hiçbir şey dokunmamıştı. Böyle bir insan olduğumdan haberim bile yoktu. “Tamam, bence biz...” Tanrım, bu yanılttı, böyle olmaması gerekiyordu, annemin aptal kitaplarındaki mükemmel anlara benzeyen bu anı Patrick’le yaşamalıydım. Böyle olmamalıydı. Ancak geri dönemeyecek kadar ileri gitmiştim. “Kahretsin, Gabe.”

“Durmamı mı istiyorsun?” diye soran Gabe soluk soluğaydı. Dudakları kıpkırmızıydı. “Durabiliriz, kahretsin, bence biz...” Sesi gergindi, hatta telaşla yitip gitmişti. Gabe’i daha önce hiç böyle ne yaptığını bilmez halde görmemişim. “Ne yapacağız?”

Odasına bakmıştım. Bir hayat önce Patrick’i bir başına bıraktığım basamakların yukarısındaki o odaya... Birden her şey kaçınılmaz görünmüştü, çok önceden yazılmış bir kitap gibi. Başımı iki yana sallamıştım. “Haydi,” demiştim. Gabe başıyla onaylayıp elimi tutmuştu.

68. GÜN

Ertesi gün, o kara bulutlarla kaplı ruh halime uyan bir fırtına koptu. Şimşek yüzünden erken kalkmışım, gök gürültüsü yeri göğü inletiyordu, titreşimleri iliklerimde hissediyordum. Tekrar uykuya dalmama imkân yoktu. Yorganımı alıp salona indim. Yağmurun çıkardığı o tıslama seslerini dinlerken bütün pencereleri ardına kadar açtım. Ağaçlar huzursuzca hışırdıyordu, havadaki suyun yeşil kokusu ile çamurun o kahverengi kokusu vardı.

Asfalta vuran yağmurun bıraktığı kokuya toprak kokusu deniyordu. Çok uzun yıllar önce Patrick söylemişti.

Kahve makinesini çalıştırıp suyun kaynamasını bekledikten sonra kupamı alıp salona geçtim. Oturup yağmurun sesini dinleyerek, böyle bir şey mümkünse eğer, beni arındırıp temizlemesini istedim. Gözlerimi açtığımdan beri ağlamak istiyordum. Kocaman deri kanepeye yerleşip kahvemı üfleyerek içtim. Orta sehpanın üzerinde birkaç dergi ile annemin kütüphane ve kitapçılarda

okuma etkinliği düzenlediği bazı yerleri işaretlenmiş *Dalgaların Getirdiği* romanının kopyası vardı.

Başımı çevirip kapının eşiğine baktım, kimse yoktu. Vita halının üzerinde hırıldayarak uyuyordu. Burada yalnızdım; yalnızca ben ve annemin benim hakkımda yazdığı kitap vardı. Daha önce kapağını açıp birkaç saniyeden fazla bakmaya tahammül edemediğim o gizemli kelimeler topluluğu. Bazı kısımlarını, gayrimeşru ve pis bir şeymiş gibi utanç ve suçlulukla okumuştum.

Derin bir nefes aldım, kitabı okumaya başladım.

En kötü yanı da kitabın iyi olmasıydı; çünkü zihnimde her şey çarpıtılmış ve ahlaksızcaydı. Her gün televizyonda yayınlanan o pembe dizilerin kâğıda dökülmüş hali gibi. Gerçekten öyleydi... Yani sürükleyiciydi. Neden çoksatan olduğunu anlayabiliyordum. Çocuklar Patrick ya da Gabe değillerdi, öyle olduğu söylenemezdi. Emily Green'in maceralarını okumak beni inanılmaz derecede, hatta kıvrandıracak kadar huzursuz etse de kitabın sonlarına yaklaştığımda, yazı tura atarak karar veren o aptal karakteri sevmeye başladığımı itiraf etmeliyim.

Kitabı bitirmek üzereydim, sayfaları birbiri ardına çeviriyordum, sağanak uzun bir süre önce yerini ahmakıslatana bırakmıştı ki arkamdaki parkelerin gıcırdadığını duydum: Annem yanında Oskar'la kapının eşiğinde duruyordu ve yakalanmışım.

"Günaydın" demekle yetinip köpeğin tasmaını bıraktı, böylece Oskar tırnakları zemini çizme çizme yanıma gelip battaniyenin altına kıvrıldı. Önce bana, sonra elimdeki kitabına, sonra tekrar bana bakarken annemin yüzünden bir şey okunmuyordu. "Erken kalktın sanırım?"

İçimden, *hayatımı kaleme aldığıın çoksatan romanını okuyacak kadar erken* diye geçirdim. İlk kez bu düşünce sinirlerimi bozmuyordu, “Biraz,” dedim. “Aynen.”

Annem başıyla onayladı. “Biraz daha kahve ister misin?”

İşte tam o sırada ona başka bir şey söylemek üzereydim. Ona başka bir şey demek istemiştım, bu kitabı okumanın bana, onunla üç saat geçirmiş gibi hissettirdiğini, onu özlediğimi, çok yetenekli olduğunu ve onu bağışlayamasam bile yine de onunla gurur duyduğumu söylemek istedim. Kitabın kapağı sanki ellerimi dağlıyordu.

“Kahve iyi olurdu,” deyip gülümsedim. Annem başıyla ya-vaşça onaylayıp bana gülümsedi. O gittikten sonra bir süre daha uzandım, kanepenin yastıklarının arasına elimi soktuğumda bir avuç kırıntının yanı sıra aradığım şeyi buldum: Biraz paslı, yapış yapış, serin ve ağır bir bozukluk. Bir süre, gizli güçlerimi ona aktarabilirmişim, bütün bir yıl zihnimde biriken soruları içine dökebilirmişim gibi avcumun içinde sıktım.

Sonra da yazı tura attım.

69. GÜN

Oskar'ın mutfaktaki kabına, yöremizde üretilen pahalı mama-sından koyduğum sırada telefonum titreşmeye başladı. Telefonu cebimden çıkarınca bir Facebook bildirimi gördüm: *Julia Donnelly seni bir fotoğrafta etiketledi.*

Birden gerildim, Bristol'daki yemekhanede servis edilen ne idüğü belirsiz Meksika yemeklerinin yarattığı mide bulantısına benzer bir his oluştu. Julia, ben buradan ayrılmadan önce bunu çok sık yapardı: Kötü açılardan çekilmiş pozlarımı etiketlerdi, ya kat kat gıdım varmış gibi görünenleri, ya da aptal bir surat yaparken gözlerimin kapalı çıktığı fotoğraflarımı koyardı. Bir keresinde de bir domuzun fotoğrafını yükleyip altına benim adımı yazmıştı. Sonunda o fotoğrafı silmesini hangi kardeşinin sağladığını bilmiyordum. Tekrar arkadaş olmuştuk, evet, yani en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum ancak yine de içeriği gözden geçire basarken, ayak başparmağınızı bir yere

çarptığımızda oluşan acı ve boşluk hissi gibi bir his yaşadım. Bunun canımı yakacağından emindim.

Bu sebeple, bu sabah beni etiketlemeyi seçtiği fotoğrafı görünce şaşırdım. Bu kez başı bir porno yıldızının başıyla değiştirilmiş ya da yüzüm sivilceliyken yakından çekilmiş bir pozum değil, eski fotoğraflarımızdan biriydi. O anda çalışma masamın çekmecesinde duran, Star Lake'e döndüğümde mantar panomdan çıkardığım pozun aynısıydı. Gabe, Patrick, Julia ve benim samanlıktaki fotoğrafımızdı. Patrick kollarını bana sıkı sıkı sarmıştı. Alında zalimce şeyler yazmıyordu, suratıma penis çizilmemişti. Sadece bizdik, eskiden olduğu gibi. Önceden.

Fotoğrafta şapşal şapşal sırttan yüzlere baktım. Ekranı bakıp cevap olarak gülümsedim.

70. GÜN

Ertesi sabah erkenden gölün etrafında koşmaya gittim. Bacak kaslarım yanıyordu, derin nefesler alıp veriyordum ki birden karşıdan yaklaşan tanıdık bir yüz gördüm. Beni karşılamak için yavaşlarken, “Böyle karşılaşmaya bir son vermeliyiz,” dedim Patrick’e.

Kaşlarını kaldırarak, “Daha erken,” dedi. Ortalık ıssızdı, gökyüzü daha yeni aydınlanıyordu, birbirine girmiş pembeli grili bir manzaraydı. Bugün hava güzel olacaktı. Çam ağaçlarında uyanan kuşların şakıdığını işitebiliyordum.

“Hıhı.” Yanımda koşmaya başladı, geldiği yolu gerisin geri benimle dönecekti. Ilık ve terli elimin tersini eline değirdiğimde elimi tuttu.

“Patrick,” diyerek kısık sesle onu uyardım ve tesadüfen karşılaşmadığımızı o zaman anladım.

Patrick duymamış gibi davrandı. “Henüz ne yapmadık biliyor musun?” derken sır saklayan küçük bir çocuk gibi sırtıyordu.

Hiç düşünmeden, “Aklıma bir sürü şey geliyor,” dediğimde Patrick başını onaylar gibi yana eğdikten sonra sabahın dinginliğinde çarşaf gibi gölü işaret etti. Neyi kastettiğini hemen anladım.

“Olmaz.” Bu konuda devamlı espri yapar, yarı ciddi şakalaşırdık. Birbirimizin sınırlarını test ediyorduk, ne kadar ileri gidebileceğimizi anlamaya çalışıyorduk. Ne o ne de ben birbirimizin blöfünü görmeye kalkışmıştık. “Seninle bu gölde çıplak yüzmeyeceğim.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü biz *Dawson’s Creek* dizisinin karakterleri değiliz! Öncelikle bu.”

“Peki, sonralıkla ne?”

“Kapa çeneni.”

“Her şeyi çıkarmana gerek yok,” dedi.

“Ah, ne kadar da lütuflârsın,” diye sertçe çıktığımda Patrick o güzel suratını ekşitti.

“Ashında onu kastetmemiştim,” derken gri gözlerinin derinliklerinde öfke kıvılcımları parlıyordu. “Ben böyle iğrenç şeyler talep edecek bir...”

Lafın sonunu getiremedi.

Ağabeyinin kız arkadaşıyla soyunabilecek biri mi? Neredeyse ona katılacaktım. İkimizin de aklından bu geçmiyor muydu sanki? Ayrıca, belli ki Patrick öyle bir tipti. Öyle biriydi.

Sanırım ben de öyle bir kızdım.

Bu fikri değerlendirdiğimi hissetmişti, beni iyi tanıyordu. Koşmayı bırakmıştık, çürümekte olan bir iskelesinin kenarında duruyorduk. Bizi durduracak kimse yoktu. Görecek kimse de. “Mols,” dedi Patrick usulca. “Benimle suya gir.”

Bir an ona bakakaldım. Sonra iç geçirdim.

Gayet kararlı bir şekilde, “Üstümdeki her şeyi çıkarmayacağım,” dedim.

“Mesaj alındı,” diye başıyla onayladı Patrick.

“Sen de çıkarmayacaksın.” Güldü. “Mesaj alındı.”

Giysilerimizi çıkarırken, yani ben şortumla tuniğimi, Patrick de tişörtünü, kırk dökük iskelede fısıltı gibi hışırtılar oluşuyordu. O an dünyada en çok yapmak istediğim şey ona bakmaktı. Kalbim göğüs kafesimden fırlamak ister gibi atıyordu, beklentinin yarattığı o hayvani içgüdü beni ele geçirmişti. Her şey kumdan bir kale gibi yıkılmadan önce başlattığımızı bitirecektik. Nefesimi tutup titrememeye çalıştım. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Başımı kaldırıp baktığımda, Patrick’in beni dikkatle, meraklı gözlerle, alenen izlediğini gördüm.

Onu yakaladığımda gözlerini devirip, “Affedersin,” diye mırıldandı.

“Tamam,” diye yanıtlarken gözlerimi ona dikmiştim. İç çamaşırlarımızla duruyorduk. O an, Bristol’dan beri ilk defa nasıl görüldüğümü umursamadığımı fark ettim.

Patrick’e, *bakabilirsin*, demek istedim. *Sorun yok, benim; söz veriyorum bakabilirsin.*

Omuzlarını silkip ensesine dokunduktan sonra başını çevirip soğuk suya baktı. “Hazır mısın?” diye sordu.

“Hıhı.” Boğazımı temizleyip yutkundum. “Sen de hazırsan.”

“Evet, Mols,” dedi Patrick. “Hazırım.”

Suya atladık.

Böyle havaya sıçramak insanın canına can katan bir şeydi, bir anlığına uçuyor olmak, sabahın ayazının teninizi yalaması... Gölün dingin yüzeyine çifte bomba gibi düştük.

Tekrar yüzeye çıktığımızda, “Lanet olsun,” dedi Patrick, su dondurucuydu, bu konuda haksız değildi, soğuk bıçak gibi keskindi, hemen iliğe işliyordu. Donuyormuş gibi bir çığlık attı. “Bu hangi gerzeğin fikriydi?”

“Gerzeğin birinin olduğu kesin,” derken sesim sarsılıyor, titreyen bedenimle aynı şekilde titriyordu. Gölün ortasına doğru birkaç kulaç attım, ısınmak için hareket etmeye çalışıyordum. Patrick suyun içinde zıplayarak takla atarken kirpiklerine damlalar oturmıştu. Köprücük kemiği parmağımın ucuyla üzerinden geçmek istememe neden olacak şekilde dışarı fırlamıştı. Böyle bir şey yapmaya kalkışırsam ne olacağım merak ediyordum. Suyun altında göğsümün hızla inip kalktığını hissedebiliyordum. Tanrım, çok ama çok soğuktu.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sorarken nefesim kesiliyordu.

Patrick, “Bilmiyorum,” dedi, saçlarından sular damlıyor, elmacık kemiklerine düşüyordu, sonra birden dudakları benimkileri buldu.

Güzel bir öpücüktü. Tanrım, bu hayatımdaki en iyi öpücüktü, bütün yaz, belki tüm hayatım boyunca beklediğim öpücüktü, Patrick’in ılık dudakları ve ıslak omuzlarından kayıp giden ellerim, boynu ve ensesinde ıslanmış saçları... Sanki bedenimin her yanı tutuşuyordu, vücudumdaki her sinir ucu alev alevdi. Damarlarımda kanımın akışını hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Patrick çeneme doğru, “Merhaba,” deyip hemen altındaki nabız noktasını yaladı. Ayaklarımın altında gölün yosunlu zeminini

hissdebiliyordum. Spor sütyenimin kopçasını açtı. Sırılsıklam şeyi çekip çıkarırken kollarımı işini kolaylaştırmak için kaldırdım. Su soğuk ve bulanıktı ancak Patrick'in dokunduğu her noktam alev alev yanıyordu. Bacaklarım refleks olarak beline dolandı.

“Merhaba,” dedim usulca ve tekrar öptüm.

O bulanık suların içinde uzun süre seviştik. O sağlam bedeni ve dolaşmış saçlarımda dolanan ellerini hissediyordum. Patrick bir an geri çekilip bana baktı. Öylece durup bana bakakaldı. “Mols,” derken sesinden onun için vazgeçilmez olduğum anlaşıyordu. Nadir bulunan bir şeymişim gibi, “Molly” dediğinde başımı iki yana salladım.

Suyun daha da soğuduğunu hissediyor ve kızarıyordum, aynı anda hem yanıyor hem donuyordum. “Patrick.”

“O gün yağmur yağarken sana bir şey demiştim ya,” diye mırıldanırken, duyabileceğim bir sesle yutkundtu. “Güzel olduğun konusunda. İltifat beklemediğin için öyle davrandığımı biliyordum. Ama çok güzelsin.”

Ellerimi yüzüne koyup onu bir kez daha öptüm, bu an dışında hiçbir şeyi düşünmek istemiyordum, kesik kesik solumalarımız her şeyi bizden uzak tutabilir gibi hissediyordum. Ancak yine de sormadan edemedim: “Biz ne yapıyoruz?” Ağzında suyun ve bu sabah dişlerini fırçalarken kullandığı macunun tadı vardı. “Ha? Patrick? Bana bir açıklama yapmalısın, biz ne yapı...”

Patrick, endişeli ancak daha çok telaşla, “Bilmiyorum,” derken bütün yaz olmadığı kadar kırılgandı. Öyle yakındık ki gözündeki sadece bana ait olduğunu düşündüğüm o lekeyi görebiliyordum. Sanki ruhuna oradan erişebilirmişim gibi. “Bilmiyorum. Farklı yerlere gideceğiz, değil mi? Sen ağabeyimle Boston’a gideceksin.”

Katie Cotugno

“Gitmeyeceğim...” diyecek oldum ama Patrick beni susturdu.

“Bir önemi yok.” Elleri bedenimde gezinmeye başladığında dokunuşlarıyla kendimden geçtim. “Aramızda hâlâ bir şeyler var, değil mi? Seninle benim. Seni seviyordum, Molly, seni sevi...”

Patrick o anda durdu, lafını bitiremedi. Kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım.

71. GÜN

Ertesi gün işte tamamen işe yaramaz bir haldeydim. Maaş bordolarını kontrol ederken hesabımı üç kez baştan hesaplamam gerekmişti. Patrick'i düşünmeden duramıyordum.

Anneme lise ikinin son aylarında Gabe'le benden bahsetmeye karar verdiğimi hatırlıyorum. Yattığımızdan iki hafta sonra mezuniyet töreni yapılmıştı, Gabe, Berkshires'ta kamp danışmanı olarak çalışmaya gitmişti. Patrick'le hâlâ konuşmuyorduk. Uzun zamandır uyuyan bir volkan gibi bir anda patlamıştım. Annem, "Anlat," diye beni teşvik ederken dikkatle yüzüme bakmış, sanki bir şeyler aramıştı. Bense yanıp arınmış hissediyordum.

Sonra Connie'nin bahçedeki seramik kurbağanın altında sakladığı yedek anahtarı alıp Donnelly'lerin evine girmiştim. Patrick'in yatağına uzanıp, "Uyan," demiştim. Uyku gibi, yuva gibi kokuyordu. Kurşunların en öldürücüsü beni sıyrıp geçmiş gibi hissediyordum. Tren çarptığı halde tek çizik bile almadan

ayağa kalkıp yürüyen insanlar vardır ya, onlar gibiydim. Suçlu ve şanslı hissediyordum, yani her iki duyguyu birden yaşıyordum. “Uyan, benim.”

“Ne?” Patrick gözlerini kırıştırarak uyanıp koluma uzanmıştı. “Mols, ne oldu? Burada ne arıyorsun?”

“Artık senden ayrı kalmak istemiyorum,” demiştim. “Hiçbir yere gitmiyorum, asla gitmeyeceğim, aptallık ettim. Burada da koşabilirim, burada kalmak istiyorum. Kararımı verdim ve sana bir an önce...” Sesim yitip gitmişti. “Lütfen. Olanları unutup eskisi gibi olalım, olur mu?”

“Hey, hey.” Patrick yatağında doğrulup endişeyle bana bakmıştı. Kıvrıkcık saçları darmadağındı. “İyi misin?”

“İyiyim,” diye onu temin etmiştim. “Mükemmelim. Aptallık ettim, ben sadece...”

“Aptallık etmedin,” demişti Patrick, “asıl ben aptallık ettim. Seni bir şeylerden alıkoymak istemiyorum. Seni seviyorum, bu en son isteyeceğim şey. Öyle biri olsaydım kendimden nefret ederdim.”

“Öyle değilsin,” derken ona yalvaran gözlerle bakmıştım. “Öyle değilsin. Ben burada kalmak istiyorum, seninle olmak istiyorum.”

“Ben de bunu istiyorum,” diyerek başıyla onaylamıştı Patrick. “Buraya gel, haydi. Elbette ben de bunu istiyorum.”

Yatağa kıvrılıp yanına uzanmıştım, çarşaflar vücudunun ısıyla sıcaktı. Gabe’le birlikte olarak korkunç bir hata yapmıştım, bunun acısını göğsüme bir bozayı oturmuş gibi hissediyordum. Daha önce Patrick’ten hiçbir şey saklamamıştım. Yine de o anda yaptığım, gerçekte ne istediğimi anlayabilmek için ödenmesi ge-

reken küçük bir bedel gibi g r nm   t : Aramızı d zeltecektim. Her şeyi yoluna sokacaktım.

Bunu benden, annemden ve Gabe'den başka kimsenin bilmesine gerek yoktu.

“Ne yapıyorsun?” Fabian bir elinde plastik Kaptan Amerika oyuncağıyla diğ erinde Falcon’la kapıma vurunca anılarımdan uyandım. KAYDET tuşuna basıp ekrandaki saate baktım, Gabe yirmi dakika sonra gelip beni içten alacaktı. Fabian sabırsızca benden bir yanıt bekliyordu, bana uzattığı oyuncağı alıp başımı iki yana salladım. “Sana bir şey diyeyim mi, dostum. Çok harika bir soru bu.”

72. GÜN

Imogen ile Yakışıklı Jay ağustos başında, Jay'in bekâr evinde açılışı yapmışlardı. İki gün sonra Jay, Imogen'ın ilk buluşmalarında gitmek istediği Woodstock'ta kurulacak heykel parkına alınmış biletlerle çıkagelip Imogen'a sürpriz yapmıştı.

"Aferin sana, küçük hanım," dediğimde odasındaki halının üstünde bağdaş kurmuş oturuyordum. Imogen iki hafta sonra Fransız Kafesi'nde açacağı sergiye dahil edeceği eserlerini seçiyordu. Yardım teklifinde bulunmuştum ama bu konuda karmaşık sinyaller aldığını söylemişti. "Seni çok iyi tanıyan biriyle olmalısın, biliyorsun değil mi?"

Imogen kaşlarını kaldırıp bana bakmıştı. Kuşlu iki tabloyu kaldırmış, yan yan bakarak nasıl göründüklerini inceliyordu. "Yani Patrick ile senin gibi mi demek istiyorsun?" diye sorarken belli ki aklı tamamen başka yerdeydi.

Vücut ısım birden on beş derece düştü. "Ben... Ne?"

“Ah, aman Tanrım.” Imogen birden bana dönünce elindeki tablolar yere düştü, eliyle ağzını kapadı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, garip bir şekilde kıkırdadı. “Sen ve Gabe demek istemiştım. Yemin ederim bir şey ima etmeye çalışmıyordum, özür dilerim. Sen ve Gabe, sen ve Gabe.”

“Gerzek.” Yanaklarım al al olmuştu, gülüyordum ama bir yandan utanmış ve rahatlamıştım. Bir sıcak, bir soğuktum. “Ben ve Gabe, evet. Yani ben ve Gabe gibi.”

“Tanrım, özür dilerim. Şükürler olsun ki Tess burada değil.” Imogen ikinci tabloyu yerden alıp bakmam için karşıdan bana tuttu. “Ne düşünüyorsun, sence hangisi?”

Sesli bir şekilde yutkunarak, “Hımm,” demeyi başarmıştım. Konuyu kapamaya çalışması yüreğime su serpmişti. Olanlardan, Patrick’le ilgili gelişmelerden kimseye bahsetmemiştim? Doğru olan Patrick’i kendi haline bırakmak olacaktı. “Yan yana.”

“Bence şöyle üst üste dursalar daha iyi,” dedi Imogen. Bir şey demedim. Başımı yavaşça duvara yasladım.

73. GÜN

Uykuya dalmak üzereydim, yarı uyur yarı uyanık haldeydim ki başucumdaki komodinin üzerindeki telefonum titredi: *Evde misin?* diye soruyordu Patrick.

Saçlarımı yüzümden çekip yorganımın üzerinde doğruldum. *Evet*, diye cevap atarken, karnımda hortlayan o tedirgin edici heyecan bunun bana iyi gelmeyeceğini söylüyordu. *Sen neredesin? Evinizin önünde.*

Sessizce basamaklardan inip tek kelime etmeden onu arka kapıdan içeri aldım, sıcak elini tutup üçüncü kattaki kaleme çıkardım. Kapı kapanır kapanmaz beni kapıya yasladı. Tişörtüm zar zor duyulabilen bir sesle yere düştü. Işıkları açtım, içerisi karanlıktı, halımın üzerine vuran gümüşü ay ışığından başka bir ışık yoktu. Dudakları köprücük kemiğimden kaburgalarımına iniyordu.

Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde yatağıma yuvarlandık. İkimiz de hâlâ tek kelime etmemiştik. Bir anlığına tüm ağırlığıyla üzerime abanıp beni yatağa bastırdı. Dudakları beceriksizce benimkilere yapışmışken parmakları uyurken giydiğim penye şortun lastiğini çekiştiriyordu. Beni soymaya çalışıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sorarken dirseklerimden destek alarak doğrulmuş, ona bakıyordum. “Patrick.”

“Bir şey denemek istiyorum.” Kirli sakallı yanakları uyluklarıma batıyordu. “Bir şey denememe izin verir misin?”

“Hıhı,” derken daha çok nefes almaya çalışıyordum. Uzandım. Kısa tırnaklarımı saçma geçirdim. Sanki kemiklerim çatırdamıştı, tamamen dağılmamalarını derim sağlıyordu. Çarşafılarımı ıslak yumruğumla sıkıyordum.

Omuzlarından tutup onu yukarı çektim. “Buraya gel.” Tüm bedenim sarsılıyordu, bir şeye tutunmam lazımdı. Sanırım tırnaklarım etine batıyordu. “Buraya gel.”

Patrick bedenime sürünerek yukarı çıkıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. “Yapacak mıyız?” diye sordu usulca. İki yıl önce, küçük dünyamız yıkılmadan önce, her şey olması gerektiği gibi giderken, salonlarında yaptığımız konuşma kulaklarımda çınılıyordu. “Mols. Yapacak mı...”

“Evet,” diyerek başımı omzuna gömdüm. İstiyordu, istediğini hissediyordum. Ben de istiyordum. “Evet, tamam. Yapacağız.”

Patrick postalayacağını sanmış gibi bir oh çekti. “Seninle olmasını istedim,” diye mırıldanırken beni kucağına aldı, bacaklarımı beline dolamıştım. “Ben de hep öyle olmasını dilemiştim, biliyor musun? Aptal bir fantezi belki ama... İlk kez, ben hep... Sen ve ben.”

Ben... ne?

Bir an kollarında donup kaldım, sırtımdan aşağı buz gibi bir ter iniyordu, damarlarımda kan yerine gölün suyu dolanıyordu.

Bilmiyor...

Ah, kahretsin. Bir an, öylece kaskatı kesildim, kalkıp gitmekten başka bir şey istemiyordum. Bristol ya da Boston olabilirdi, saçlarım ateşkes bayrağı gibi arkamdan sallanırdı. Ona bunu nasıl söylemezdim? Bunca zaman sonra ona gerçeği söylemeliydim. Bunu ona borçluydum.

Garip hisler içinde geriye yaslandım, bir elimi çıplak göğsüne dayayıp, "Patrick," dedim. Kalbi elimin altında küt küt atıyordu, durumu idrak ettiğinde kalbinin bir an durduğuna yemin edebilirdim.

Kelimeleri ağzının içinde eze eze, "Senin için ilk değil, değil mi?" derken karanlıkta gözlerimin içine bakıyordu, gözleri karanlıkta parlayan kedi gözleri gibiydi. "İlk değil."

"Patrick." Bir hayvanı ya da küçük bir çocuğu sakinleştirmeye çalşır gibi usulca söylemiştim. "Dinle beni. Ben düşündüm ki... *Dalgaların Getirdiği* yüzünden... Ben sandım ki..."

"Ben her şeyin kitabın bir parçası olduğumu sanıyordum," diyerek öyle hızla geri çekildi ki yatağa düştüm. İçgüdüsel bir şekilde elim çarşafa uzandı, üzerimi örtmek istiyordum. "Belli ki ben tam bir geri zekâlıyım. Lanet olsun, Molly. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ben... hayır." Kekeliyordum, aynı anda aklımdan binlerce düşünce geçiyordu. *Benden o kadar mı nefret ediyordun ve onunla yatmadığımı düşündüğün halde mi öyle hissediyordun?* diye sormak ya da *Ashında hayatım boyunca seni sevdim, bilmiyor musun?* demek istedim.

Bir ağız dolusu havuz suyu yutmuş gibi hissediyordum. Gözlerimden akan utanç yaşları yüzümü yaka yaka, “Gabe’e, Boston’a gitmesi gerektiğini söylemişsin,” diyebildim yutkunarak. “Bana da ondan ayrılmamamı söyledin. Tess’le tekrar bir araya geldin, bütün yaz benimle gönül eğlendirdin ve bana dedin ki...”

“Ben bundan bahsetmiyorum, Molly,” Patrick birden parlayıp yataktan fırladığı gibi ışıkları açınca acımasız beyaz ışık ortama yayıldı. Çarşafı iyice üstüme sardım. “Ben lise ikide olduğumuz zamandan bahsediyorum, pis bir fahişe gibi ağabeyimle yatmandan.”

Pis bir fahişe gibi...

Pekâlâ.

Patrick başını iki yana sallıyordu. İkimiz de gözyaşlarına boğulmak üzereydik. Sonunda birbirimizi mahvetmeyi başarmıştık, sonunda birbirimizi canlı canlı yemiştik. Bunun geri dönüşü olmayacaktı, biliyordum. Sonunda ikimiz de fazla ileri gitmiştik.

Patrick de bunu biliyordu, bunu yüzünden okuyabiliyordum. Patrick’im, tüm hayatım boyunca sevdiğim. “Gitmeliyim,” deyip yerde buruş kırış duran tişörtüne uzandı. Kapımı öyle bir çarptı ki olduğum yerde sıçradım.

74. GÜN

Ertesi sabah ofise gittiğimde, Desi ve Fabian'ı yere oturmuş, oyun oynarken buldum. Penn de masasında bir fatura yığınıyla boğuşuyordu. Desi beni görünce ayağa fırladı, sessizce ağaca tırmanan sıska bir sincap gibi tek kelime etmeden vücuduma tırmanmaya başladı. Onu kucağıma aldığımda incecik bacaklarını belime doladı. “Selam, Desi,” deyip ona gülümsedim. Bu sabah bana böyle şefkat göstermesine gerçekten minnettardım. Ağlamaktan yüzüm gözüm şişmişti, her yanım kırılıyordu. Başının üzerine sesli bir öpücük kondurdum. “Selamlar.”

Penn'in keyfi kaçıktı. “İn oradan, Des,” dedi. İlk defa kızına böyle sert çıkışıyordu. Masadan kalkarak kollarını iki yana açtı. “Haydi.”

“Sorun yok,” dedim onu teskin etmeye çalışırken, başımı iki yana sallayıp Desi'nin sıskacık bedenini bir kalçamdan öbürüne yasladım. “İsterse benimle denetime gelebilir, hiç sakıncası yok.”

“Bence var,” diyen Penn, Desi’yi kucacımdan söker gibi aldı. “Çocuğumla ben ilgilenirim. Sen, git ve şu defterini al. Buna ne dersin mesela?” Her gün denetim yapmak için pansiyonda gezinirken elimde taşıdığım, içine kiminle ve neyle ilgilenilmesi gerektiğini not ettiğim defteri uzattı. “Gitmeden önce seninle konuşacaklarım var. Seni Hudson’a göndermek istiyorum, lobi için güzel koltuklar buldum, gidip bir bakmalısın. Tanıdığım bir antikacı onları benim için ayırdı. Ucuzlar ama beni kazıklayıp kazıklamadığını bilmiyorum. Çocuklarla o kadar uzun yol gidemem.”

Yavaşça, “Ben... peki,” derken neler döndüğünü anlamaya çalışıyordum. Sanki cezalandırılmak için odama gönderiliyordum ama nedeninin ne olduğunu bilmiyordum. Patrick ve Gabe’le ilgili olmasının imkânsız olduğunu kendime hatırlattım ama bir yandan da öyleymiş gibi geliyordu. Sanki tüm dünya en karanlık yanıma görebiliyordu. Çizgi filmlerde yayılan o titreşimler gibi herkes etrafıma ayıp ve skandal saçtığını görebiliyordu. Mesela Penn o anda bana bakmaya bile tahammül edemiyordu. “Tamam. Ne zaman?”

“Yarın ya da sonraki gün?” Penn, ayaklarında sandalet olan Desi’yi halıya indirdi ve bana yukarıdan bakmaya başladı. “Uzun bir yol, büyük ihtimalle gece orada konaklaman gerekecek. Bu nedenle annene haber versen iyi edersin. İstersen Tess de seninle gelebilir. Otel ücretini ödemen için kredi kartımı veririm.”

Belli ki söyleyecekleri bu kadardı; *sana güveniyorum, seni bu işi halledebilecek kişi olduğun için gönderiyorum* dememişti. Başımı eğip,

Katie Cotugno

sessizce beni izleyen Desi'ye baktım. "Elbette," diyerek defteri kotumun cebine sokup yumruk yaptığım terlemiş ellerimi bacaklarıma sürterek sildim. "Sorun değil."

75. GÜN

Imogen, dikiz aynasına bakıp pek de fazla aracın bulunmadığı otobanda şerit değiştirirken, güneş yüzünden gözlerini kısmış, “Tamam, Tamam,” diyordu. “Bende bir tane var.” Arka arkaya kullanabileceği birkaç izin günü vardı ve mobilya bakmak için Hudson’a yapacağımız geziye katılmaya karar vermiş, farkında olmadan beni Tess’le bir gece geçirmekten kurtarmıştı. Mis kokulu karaçamlar yolun iki yanından akıp giderken en beğendiğin üç ünlünün ismini arka arkaya sıralayarak oynanan bir oyun oynuyorduk. “Harrison Ford, Robert Redford, Paul Newman.”

“Imogen’ın olgun erkeklerden hoşlandığını biliyorduk zaten,” dedim dalga geçerek. Tess birden, “Salata sosundan mı?” diye sordu.

“Ve patlamış mısırdan,” diyerek arka koltukta tünediğim yerden bir hatırlatma yaptım. Bütün öğleden sonrayı gayet sessiz geçirmişti. Patrick’in son zamanlarda garip davrandığı ve birkaç

gündür ona mesaj atmadığı hakkında bir şeyler gevelemişti. Ben de onu anladığımı belirtir şekilde mırıldanıp başımı çevirmiştim. Erkek arkadaşıyla aramızda, geçmişten kalan, o çarpık ve korkunç şey artık tamamen bitmişti. Bitmişti, artık incinmesi gerekmeyecekti. “Bir de limonata.”

“Ve tabii binlerce nostaljik film!” diye itiraz etti Imogen.

“Ama daha çok salata sosu,” diyerek önemli bir noktaya dikkat çektim.

“Salata sosunu ben de seviyorum,” dedi Tess diplomatik bir şekilde. “Peki ya One Direction’daki şu çocuk...”

“One Direction’daki hangi çocuk?” diye sordum.

“Bebek suratlı olan.”

“Hepsi öyle.”

“En bebek suratlı olanı!” dedi Tess gülerek. Sonra yoldaki bir çukur yüzünden arabada zıpladığımızda elinde tuttuğu mataranın suyu üzerine sıçrayınca sövdü. “One Direction’daki şu çocuk, Justin Bieber ve tercihinize kalmış bir Backstreet Boys üyesi.”

Imogen’la aynı anda, ‘Justin Bieber’a ölüm,’ diye bağırırdık sonra kıkırdadık. Yolculuk ilk başta gözümü korkutmuştu ancak saçlarım gelişigüzel tepemde toplanmış, arka koltuğa bacaklarımı uzatmış bir halde onlarla yaptığım araba yolculuğunun içimi böyle rahatlatmış olmasına şaşıırıyordum. Daha önce olup biten hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geliyordu. Belki de her şeye yenden başlayabilirdim.

“Hayır, hayır, durun, en iyisi bende,” dedi Imogen, gözlüğünü yukarı iterek dramatik efekt yaratmak için bir an duraksadıktan sonra Gabe Donnelly, Patrick Donnelly, Julia Donnelly,” dedi.

99 Gün

Arabanın içinde kesif bir sessizlik oldu, yalnızca motorun gürültüsü ve arada bir parazit yaparak çalan radyonun sesi.

Sonra hepimiz kahkahalara bo ulduk.

76. GÜN

Tess gece yarısı yatmaya gitti, *Friends* dizisinin tekrarlarını izlediğimiz televizyon ekranından eflatunumsu bir ılık odanın içine yayılıyordu; Tess'imiz çabucak uykuya daldı, kolları ve bacakları yatağın üzerinde denizyıldızı gibi yayılmıştı. Ben yorgun değildim, hem de hiç. Imogen'a, "Ben gidip şuradaki makineden yiyecek bir şeyler alabilir miyim bir bakacağım," deyip dışarı çıktım. Beton basamaklardan aşağı inerken gecenin boğucu nemini hissediyordum.

Şortumun cebindeki bir dolarla bir paket kraker aldım. Şekerleme olmadığına göre bunlarla yetinmek zorunda kalacaktım, sonra da odamıza yöneldim. İçeri girmek yerine bir süre beton korkuluğa yaslanıp motelin neon ışıklı tabelasına ve karşıdaki hamburgerciye bakarak zihnimdeki koroya kulak verdim. Julia'nın, Connie'nin, Penn'nin sesleri kulaklarımda çınılıyordu, en yüksek

sesle çınlayansa Patrick'inkiydi, adeta yankı yapıyordu. Hemen arkamdaki kapı açılana dek orada ne kadar durdum bilmiyorum.

“Demek buradasın?” Imogen sürgüyü kapının kapanmaya-
cağı pozisyona getirip yanıma geldi. Havada sigara kokusu vardı.
“Öldürüldün sandım.”

“Özür dilerim,” dedim kraker paketini uzatarak. Üzerinde
kolalı gibi görünen eski tarz, pembe-beyaz çizgili pijama vardı.
“Düşünüyordum.”

“Neyi?” diye sorarken Imogen elimdeki pakete uzanıp bir
kraker aldı. “Bütün gün suratın asıktı.”

“Değildi!” diye itiraz ettim. Öyle miydi? Normal davran-
maya çalışıyordum, normal davrandığımı samyordum ama beni
sandığımdan daha iyi tanıyor olabilirdi.

Imogen, “Peki,” dedi, iyi denemeydi der gibi bir ifade belirdi
suratında. “Sen de Tess de bayan asık suratsınız.”

“Aslında ehliyetimde adım öyle yazıyor,” deyip korkuluğa
yaslandım. Duvara monte edilmiş sarı ışığın etrafında pervane
gibi dönen ateşböcekleri vardı.

“Hıhı,” dedi Imogen tebessüm ederek. “Ne oldu?”

Bir süre düşündüm. Dolaşmış saçlarımı kulaklarımın arka-
sına attım. Ona son olanları da söylemediğimi, sırrımı bir taş
gibi ayakkabımda sakladığımı hatırladım. Ancak artık her şey
ortadaydı. Bu kez her şeyi anlatacaktım.

Anlatmayı bitirdiğimde Imogen bir süre öylece baktı. Sonra başını
iki yana salladı. “İğrenç,” dedi. “Lanet olsun, bunu bana niye
anlattın, Molly?”

“Sandım ki...” dedim gözlerimi kırıştırarak. Patrick’le geçen gece aramızda olanların ardından yaşadığım o duygular gibi, yine feci derecede mutsuz hissetmeye başlamıştım. Her şeyi ve herkesi yanlış anlamıştım. “Anlatmamalı mıydım?”

Imogen başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Sözlerimi geri alıyorum, elbette bana anlatmanı isterim ama...” Başını çevirip biraz aralık duran otel odamızın kapısına baktı. Birkaç adım attıktan sonra pislik içindeki zemine çöküp oturdu. İçgüdüsel olarak ben de karşısına oturup, geçmek isteyen olursa bizden izin istemek zorunda kalmasın diye dizlerimi kendime çektim. “Tess benim arkadaşım. Senin de arkadaşın diye düşündüm.”

“Öyle!”

“Gerçekten mi?” Imogen kaşlarını kaldırdı. “Oysa bu anlattıkların bana Döllenme Haklarına tamamen aykırı bir şeymiş gibi geldi.”

Sefil bir şekilde, “Biliyorum,” diyerek başımı duvara yasladım. “Biliyorum. Her şeyi berbat ettim. Bu sefer tamamen çuvalladım, Imogen.”

“Evet,” derken sanki bir gerçeği ortaya koyuyordu. “Feci bir şekilde baturdın. Patrick de öyle. Ayrıca, bekâret eskilerde kalmış bir kavram değil miydi? Yani bir çocuğun şeyini senin içine sokması bir insan olarak senin kim olduğunu değiştiriyor mu?”

“Meselenin benim bekâretimden çok, bekâretimi Gabe’le kaybetmem olabileceğini düşünüyorum,” dedim.

“Haklısın,” diye iç geçirdi Imogen. “Bunun yanlış olduğunu hiç düşünmemiştim, yani geçen sene Gabe’le yaptığının... Tamam, kötüydü ama sonuçta sen kimseyi öldürmedin ki. Ancak

iş başka kızlara böyle karmakarışık duygular yaşatmaya gelince ben o trende yokum arkadaş.”

Tüm içtenliğimle ona, “Biliyorum,” dedim. Imogen hep böyleydi, öyle ana  ve şefkatli bir yüreği vardı ki... Belki de on yedi yıldır tanrıçaya dua ediyor olduğu içindi. “Ben de bu trenden inmek istiyorum. Artık bitti, tamamen. Trenden atladım.”

“Söz m ?” diye sorarken Imogen benimle ladese tutuşmak istermiş gibi ser eparmağını kaldırdı. Parmaklarımızı birbirine geçirdik ve söz verdim.

77. GÜN

Star Lake'e döner dönmez Gabe'e *Evde misin?* diye mesaj attım. Arabama atlayıp son on yıldır binlerce kez yayan, bisikletle, hatta Patrick'le Donnelly'lerin tavan arasında bulduğumuz Connie'nin eski patenleriyle geçtiğim iki yanı ağaçlı o virajlı yoldan çiftlik evlerine gitmek üzere yola koyuldum.

Ancak o gün hız sınırını aşıyordum.

Evdeyim, diye yanıtladı Gabe, ben evlerinin önüne aracı park ederken. *Geliyor musun?*

Geldim bile. Duştan yeni çıkmıştı, ıslak saçları kulaklarının üzerine düşmüştü. Yan kapıdan dışarı çıktı. "Ne oldu, beni özledin mi yoksa?" derken ben kollarına atlayınca lafi yarıda kaldı.

"Özledim," derken kollarımı o geniş sırtına maymun gibi dolamıştım. "Döndüm."

78. GÜN

Ertesi sabah işe gittiğimde, “Seninle bir dakika konuşabilir miyim?” diye sordu Penn. Beni ofisine çağırıp kapıyı arkamızdan kapadı. Üzerinde açık pembe truvakar kollu bir bluz, bileğindeyse bir erkek saati vardı.

Yüreğim pırpır ederken, “Elbette,” dedim. Ben Hudson’dayken kulüp koltukları meselesi hakkında telefonda konuşmuştuk ancak geçen gün bana sergilediği sert tavırdan sonra bir daha konuşmamıştık. “Ne oldu?”

“Sanırım sana bir özür borçluyum.”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Penn’in ofisi pansiyonun yeni rüstik tasarımından nasibini almamış tek yerdi. Sandalyeler pembe çiçekli kumaşlarla kaplıydı, duvarda bir grup yelkenlinin betimlendiği çirkin bir tablo asılıydı. Fabian’ın boyama yapmak için kullandığı malzemeler ucuz kitaplığın raflarından birinde duruyordu. “Öyle mi?”

Penn başıyla onayladı. “Geçen gün Des konusunda sana çok garip davrandım,” diyerek kahvesinden bir yudum aldı. Bir yığın evrakla kaplı masasının arkasına geçmektense kenarına yaslandı. “Yani seni öyle göndermeden önce. Sana çok bağlandı, bu da beni çıldırtmaya başlamıştı, özür dilerim.”

“Hayır, hayır,” dedim şaşırarak. “Yani, görünüşe göre ben de ona bağlanmaya başladım. Haddimi aştıysam çok özür dilerim.”

“Aşmadın,” dedi Penn. “Bak, ben kötü bir boşanma süreci yaşadım ve atlattım. Çocukların babasıyla aram kötü. Burayı, yeni bir başlangıca ihtiyacım olduğu için satın aldım. Bence çocukların da buna ihtiyacı vardı. Buraya geldik ve Des hiç konuşmamaya başladı.” Sigara dumanı savuşturmaya çalışıyormuş gibi elini havada salladı, sanki havada rahat nefes almasına mani olan bir zehir vardı. “Belki de yanıldım, bilemiyorum ancak Des’in ayrılacağı bir başka insana bu kadar bağlanmasını istemiyorum ve onu korumaya çalışıyordum. Belki kendimi de korumaya çalışıyordum.” Gözlerini devirdi. “Burada elim, kolum, ayağım, her şeyim sen oldun, biliyorsun değil mi? Burayı işletmeme yardım ediyorsun fakat sonsuza dek burada olmayacaksınız.” Kahvesini bir dikişte içip boşalan kupayı masasının üzerine koydu. “Evet, şu anda hayatımın duygusal açıdan en zekice anını yaşamıyorum ama işte, söyledim gitti. Geçen gün bu yüzden sana öyle davrandım.” Penn içini çekti. “Neyse. Umarım seni Des’ten soğutmamışımdır. Çünkü evladımın kendisiyle mümkün olduğunca çok ilgilenecek insanlara da ihtiyacı var, değil mi?”

Gülümsedim ve içimden geldiği için gidip ona sarıldım. “Evet,” dedim. “Evet, bence de öyle.”

79. GÜN

Öğrenci işlerinden, oda arkadaşımın Georgia-Savannah'den Roisin O'Malley adında biri olacağını bildiren bir e-posta almıştım. Tess omzumun üzerinden ofisteki bilgisayarına eğilip, “*Raisin*’mi diyor?” diye sordu. Atkuyruğu yaptığı saçları havuzdan çıktığı için ıslaktı ve sırtıma sular damlıyordu. “*Raisin* O'Malley mi?”

Gülerek, “Evet,” dedim. Tarayıcıyı kapadım. O gün için pansiyondaki işimiz bitmişti, çıkışta Bunchies’de bir şeyler atıştıracağız. “Evet, aynen öyle diyor. Adına bakılırsa oda arkadaşına kuru üzüm lakabını verebilirim.”

80. GÜN

Ertesi gün ofise gittiğimde masamın üzerinde kocaman bir paket Kaliforniya kuru üzümü vardı.

“Siz kızlar ne acayipsiniz,” dedi Penn.

81. GÜN

Yemekten sonra bir fincan kahve alıp odama çıktım. Üzerinde mantar panom ve neşeli *Golly, Molly* asılı olan masama oturdum. Gelen öğrenci hesabıma girip bölümler listesine tıkladım: mimarlık ve sanat tarihi, eğitim ve mühendislik. İşletmeye gelene değin imleci aşağı kaydardım, parmaklarım dizüstü bilgisayarımın dokunmatik faresinde duruyordu.

Derin bir nefes alıp SEÇ'e tıkladım.

82. GÜN

Bir sonraki gün Gabe'in çok sevdiği, Kanada yapımı garip bir diziyi birlikte izlemek için Donnelly'lere gittim. Dizidekiler ekoseli şeyler giyiyor ve sürekli "yahu" diyordu. Gabe'in uzun parmakları dalgın dalgın saçlarımı okşuyordu. Mutfak kapısının sinekliği ardına kadar açıldı ve Julia'nın kıkırdaması bütün evde çınladı. Bir an salon kapısının eşiğinde öylece kalakaldı. Arkasından başka bir ayak sesi daha geliyordu. Patrick olabileceğini düşündüğümünden bir an ödüm koptu ancak ses Elizabetli'nin topuklu ayakkabılarından geliyordu. Elinde bir kutu dondurma vardı. "Alı, Selam," derken Julia önce Gabe'e sonra da bana baktı. "Burada olduğunuzu bilmiyordum."

Gabe tatlı tatlı, "İşte buradayız," dedi. Kollarım, sırtım ve omuzlarımın kasıldığını, yani şiltelerin üzerine böyle uzanmış bir halde yakalanmış olmanın beni ne kadar gerdiğini fark edip etmediğini merak ettim.

Julia kaç kez içeri dalıp aynı manzarayla karşılaşmıştı ancak o zamanlar Patrick'in kollarının arasındaydım.

Bunu garip bulduysa da bir şey demedi. "Dondurma ister misiniz?" diye sordu. Sonra cevabımızı beklemeden, "Lizzie, iki kaşık daha kapıp gelsene?"

Böylece Gabe, Julia ve Julia'nın kız arkadaşıyla bir kutu dondurmayı paylaşmak zorunda kaldım. Julia ve Elizabeth yere oturdu. Bir saat kadar kanallarda gezindik, rast geldiğimiz araç sigortası reklamlarıyla dalga geçip dondurma kutusunu aramızda dolaştırdık. Elizabeth, bi ara süper bir William Shatner taklidi yaptı.

"Penn'i çalışanlar için bir yaz sonu partisi vermeye ikna ettiğini duydum," derken ayağa kalkmış, sandaletlerini giyiyor, gitmeye hazırlanıyordu. "Süpersin."

Bu, *iş yerinde sana işkence ettiğim için özür dilerim* demek değildi ama bu da kabulümdü. Gabe büyük bir jazz orkestrası gibi sırtımda parmaklarıyla ritim tutuyordu. Ona aldırış etmeden hafifçe tebessüm ederek, "Evet," dedim. "Eğlenceli olacak."

Gabe, bir süre dışarıda bana eşlik etti, havada buram buram az sonra inecek yağmurun kokusu vardı. "İiişte bu tam paralel evrenlik bir şeydi," diyerek başımı iki yana salladım. "Ben bu gece halüsinasyon mu gördüm?"

Gabe omuzlarını silkti. "Kabul et, Molly Barlow. Artık bayat haberiz."

"Sanırım öyle," diyerek gülümsedim. Hiçbirimiz önemli bir mevzudan bahsetmemiştik, ne bir gerginlik ne de bir gariplik vardı. Sanki her şey eskisi gibiydi.

Ancak Gabe gecenin olaylarını benimle değerlendirme niyetinde değildi. "Ah, şey," dedi, aklında başka bir şeyler olduğu

belliydi. “Kankam Ryan’ı biliyorsun, hani şu partiyi veren kişi. Önümüzdeki birkaç gün Nashville’deki bir müzik festivalinde olacakmış.” Gabe omuzlarını silkti, fazla rahat görünüyordu. “B birkaç geceyi orada geçirmek istersek, karavanın boş olduğunu söyledi.”

Ona bakıp kaşlarını kaldırdım. Bu fikirle midem bir takla atmış olsa da muzip muzip sırıtmadan duramadım. “Pardon,” dedim imalı bir şekilde. O esnada gözlerim ambara kaydı; karanlıktı ve panjurları kapalıydı. “Tam olarak ne için?”

Gabe başını iki yana sallarken, o sahte rahatlığı, güneşin kavurduğu bir kaldırıma düşmüş dondurma gibi eriyip kayboldu. “Kapa çeneni,” diye mırıldanıp gülümsedi.

“Hayır, dur bir dakika, ne için söylesene!” diyerek ayak bileğimle onunkini dürttüm. “Ryan’ın süper fiyakalı karavanını ne için kullanabileceğimizi bilmek istiyorum.” Gabe gözlerini devirip çenesine dokundu. “Sen çok kötüsün.”

“Biliyorum,” deyip ona bakarken hâlâ sırıtıyordum. “Söyle.”

Taktik değiştirip parmağını pantolonumun kemer bandına geçirip bana yaklaştı. “Baş başa kalmak için,” dedi.

“Ah, baş başa kalmak,” deyip her şey çok açık olduğu halde bunun ne anlama geldiğini düşünüyormuş gibi yaptım. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına masum bir öpücük kondurdum. “Anladım.”

83. GÜN

Ryan'ın göl kenarındaki külüstür karavanındaki halının rengi iğrenç bir yeşildi. Bir tür yaban hayatına yuva olduğu hissine kapılsam da Gabe'le üzerine oturduk. Bacaklarımı onunkilerin üzerinde yanlara açmışım. Eski bir dama tahtası ayaklarımın arasında, yerde duruyordu. Gabe, bir parmağıyla ayak bileğimde desenler çizerken tenim karıncalanmaya başladı.

“Babam damayı severdi,” dedi bir taşıyla iki taşımın üzerinden atladı. Telefonundan *Young the Giant*'ın sessiz ve sakin bir parçası çalıyordu. “Kar yağdığında efsanevi turnuvalar yapardık.”

O günleri anımsarken ona bakıp gülümsedim. “Biliyorum.”

“Tabii ya, elbette biliyorsun.” Gabe başını iki yana salladı. “Babamı tanımış olman hoşuma gidiyor, biliyor musun? Seni seviyorum.”

Sonra şaşkın bakışlarım dama tahtasından ona yönelirken, “Seviyorum. Ciddiyim. Yani bunu Kayan Yıldız Festivali’nde itiraf etmiştim sanki ama ciddiyim,” dedi.

“Ben de seni seviyorum.” Bu kelimeler, hiç düşünmeden ağzımdan dökülmüştü. Bu yaz hiçbir şeyden çekinmeden ve nasıl görüneceğinden ya da algılanacağından endişe etmeden söylediğim ya da yaptığım ilk şeydi. Ayrıca gerçektir, duyduğum anda öyle olduğunu biliyordum. Sanki Star Lake’e döndüğümünden beri olup biten her şey, Patrick’le olanlar da dahil hatta özellikle o mesele, beni bu ana hazırlamış gibi hissediyordum. “Hey! Gabe!” diye ona bakıp sırtırken kalbim taşmış ve içinden sanki ılık ılık bir şeyler akmaya başlamıştı. “Ben de seni seviyorum.”

“Öyle mi?” Bunu işitince şaşırmış ve öyle mutlu olmuştu ki bu bana kendimi iyi ve güçlü hissettirdi. Birini mutlu edebildiğime sevinliyordum. Sonra dama tahtasının üzerinden eğilip beni öptü. Ona sıkı sıkı sarıldım.

84. GÜN

Ertesi sabah karavanın minyatür yatağında uyandığımda Gabe, Ryan'ın, öğrenci yurdunda yatağın altına tıklanabilecek türden mini buzdolabını karıştırıyordu. Solgun sarı gün ışığı minik pencerelerden içeri giriyor, halının üzerinde kaleydoskop gibi desenler oluşturunuyordu. Esnerken, “Merhaba,” dedim. Onu, o lekesiz bronz tenini ve uyurken üzerine giydiği tişörtü daha iyi görebilmek için başımı dirseğıme yasladım. “Ne yapıyorsun?”

“Kahvaltı meselesini hallediyorum,” diyen Gabe, uyku mahmuru yüzüme bakıp gülümsedi. “Yumurta var. Bir de, iğrenç neskafe. İstersen arabaya atlayıp kasabaya inebilir, Fransız Kafesi'ne gidebiliriz.”

Ona bir saniye daha baktım. Elinde neskafler ve yüzünde o yumuşak gülümsemeyle bana bakıyordu. Dün akşamki *seni seviyorum* sözleri en sevdiğim parçanın nakaratı gibi hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Derin bir nefes aldım.

Katie Cotugno

“İstemiyorum.” Ellerimi ona uzattım. “Buraya gel.”

Gabe bir an durdu, başını hafifçe yana eğerken yüzünde sessiz bir soru vardı. “Peki,” deyip ellerimi tuttu. Yatağın üzerine dizlerini dayadı. Bana yukarıdan bakarken saçları alnına düşüyordu. “Emin misin?” diye fısıldar gibi sordu. Başımınla onayladım.

85. GÜN

Imogen'ın resim sergisi çok başarılıydı. Fransız Kafesi, dostlarımız ve yabancılarla tıklım tıklımdı. Twitter ve Instagram'da sergi haberini sık sık yayınlamıştı, kasabadaki dükkânlara ilanlarını asmıştı. Sonuç olarak çılgınca bir şey oldu. Nereye baksam küçük, kırmızı SATILDI etiketlerini görüyordum. Hem kolajların hem de yitip gitmekte olan ışığında gölün resmedildiği seri tabloların da üzerinde yer alıyorlardı. Imogen'ın seveni çoktu: Yakışıklı Jay'in kolu omuzlarındaydı. İnsanların yanına gidip onlarla konuşmasını izlemek gerçekten çok hoş bir histi. Onunla gurur duyuyordum.

Gabe, yüzünde gizemli ve buruk bir ifadeyle Tess'in profilden çizilmiş bir çalışmasının önünde durup bana, "Çok iyi, değil mi?" dedi. Haklıydı, muhteşem bir parçaydı, saç örgüsü mükemmel detaylandırılmıştı ve kalın kâğıt, mürekkebi iyice emmişti. Belli belirsiz bir ifadeyle ona hak vermek dışında bir şey yapamadım, çünkü o sırada kafenin kapısı açıldı. Tess, kotunun kemerine

Patrick'in o uzun parmakları dolanmış halde içeri girdi. Bir an gözlerimiz birbirine değdi ve kenetlendi.

Yutkundum. Odamdaki o berbat geçeden sonra Patrick'i ilk görüşümdü. İkimiz de darbe almış ve harap olmuş gemiler gibiydik. Küçük sosyal ortamımızda birbirimizden itinayla kaçınarak zıt kutuplara sahip mknatıslar gibi etrafta dolaşıp yana gelmemeye çalışmıştık.

Gabe, "Bunun derdi ne?" diye sorarken bakışlarımı takip etmişti ve Patrick'in taş kesmiş ifadesine bakıyordu.

Omuzlarımı silkerek başımı çevirdim. Suçluluk hissi her zerremden taşarken Gabe'in hiçbir şey sezmemesine şaşırıyordum. "Bilmem."

"Kimsenin anlayamayacağı derin varoluşsal bir acı," diye teşhisini koydu Gabe. "Yiyecek bir şeyler ister misin?"

İstemiyordum. Kafenin içindeki kalabalığa karışıp gözden kaybolmak kolaymış gibi görünüyordu, üzerinde yiyecek ve içeceklerin bulunduğu uzun bir masa ve bakılabilecek pek çok şeyle, muhabbet edilebilecek pek çok insan vardı ama Patrick içeri girdiği andan itibaren sanki orada sadece ikimiz vardık. Nereye giderse gitsin sanki hayvani bir içgüdüyle onu hissedebiliyordum. O da beni izliyordu; izlediğini görebiliyordum, bakışlarını vücudumda düşük kademeli bir titreşim olarak hissedebiliyordum. Gabe'in yanından ayrılırken ona bakmamaya çalıştım.

Sergiden sonra Yakışıklı Jay'in küçük apartman dairesinde bir parti verildi, hepimiz açık mutfaklı küçük salonundaki kanepelere sığışmıştık. Dolap dolusu alkolsüz birayla ve tezgâhın üzerine yerleştirilmiş ucuz içki şişeleri vardı. Japon şiltesinde öpüşen Jake

ile Annie'nin üzerinden atlayarak kendime bir votka ve yabancısını suyuyla bir karışım hazırladım. Meyve suyunu bol tuttum.

Patrick'in balkona çıktığını görünce, Gabe'in de Tess'in de bir şeylerle meşgul olduğundan emin olduktan sonra yanına gittim. Imogen, "Ben dünya şampiyonuyum," diyerek başarısı için elindeki bira şişesini havaya kaldırmıştı. Tess kendi şişesini onunkine hafifçe değdirdi ve şişeleri başlarına dikip kocaman birer yudum aldılar.

Patrick tırabzanın üzerine eğilmiş, sitenin hemen yanındaki ormanlık alana bakıyordu. Düzgün park edilmiş araçlarla dolu otoparkta birkaç cılız çam vardı. "Bir dakikan var mı?" diye sordum fısıldayarak.

Patrick omuzlarını silkti. "Sanırım özgür bir ülkedeyiz," dedi. Küçükken birbirimize kızdığımızda ukala bir tavırla böyle söyledik. Sonra iç geçirdi. "Ne istiyorsun, Mols?" Benden sıkılmışa benziyordu. "Benden gerçekten ne istiyorsun?"

Sarhoş olduğu, bakışlarının odaklanmasının bir saniyeden daha uzun sürmesinden anlaşılıyordu. Sonuca varmak için ideal şartlar altında değildik ama denemem gerekiyordu. Bunu ona bir şekilde söylemem gerekiyordu.

"Seninle bir dakika konuşabili miyim?" diye sorarken, hâlâ kısık sesle konuşuyordum. İçerisi parti yüzünden gürültülüydü ama kayarak açılan kapılar biraz aralıktı. Bütün yazı, birileri konuşulanları dinleyecek diye endişelenerek geçirmiştim. "Yaz bitmek üzere, biliyorsun. Ve ben... Seni seviyorum, seni umursuyorum ve böyle bitsin istemi..."

"Beni seviyorsun, beni umursuyorsun." Patrick homurdanarak güldü. "Tamam."

“Umursuyorum!” Beni başından savmaya çalışması canımı yakıyordu. “Peki, başka hangi nedenle seninle bir şeyler yaşamış olabilirim, ha? Neden Gabe’i incitecek bir şeyi göze alayım?”

“Bilemem. Geçen sefer de böyle yapmamış mıydın?” diye sordu Patrick. “Çünkü ilgi görmeyi seviyorsun. Senin sorunun bu işte. Sen zehir gibisin. İstiyorsun ki...”

“Sesini biraz alçaltabilir misin?” diye tısladım ama çok geçti, Tess elinde birasıyla kapıdan çıkmıştı. “Burada her şey yolunda mı?” diye sordu.

Hemen arkasından gelen Gabe de, “Neler oluyor?” diye sordu.

Patrick cevabını ağabeyinin gözlerinin içine bakarak verdi. “Neden kız arkadaşına sormuyorsun?” dedi iğrenç bir şekilde. “Hazır sormuşken seninle yatıp kalkarken başka neler yaptığını da sorsana?”

Korkuyla donup kaldım. Patrick hepimizi omzuyla iterek aramızdan geçip gitmeye yeltenince Gabe gitmesine mani olmak için kolunu tuttu. Patrick ağabeyini yere devirdi, yumruğunu Gabe’in yanağına indirdi. Film sahnelerinde olduğu gibi çatırtı diye bir ses duyuldu. Tess çığlık attı. Gabe de Patrick’e vurdu. Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Hayatım boyunca iyi olduğum tek şeyi...

Kaçtım.

86. GÜN

Ben...

Böyle olsun istememiştim...

Aman Tanrım Aman Tanrım Aman Tanrım

87. GÜN

Bir gecede sanki içimde ağır ve zehirli bir şey patlamıştı. Kist ya da tümör gibi bir şeydi. Ertesi sabah uyandığımda hâlâ ağlıyordum, gözyaşlarım bir türlü dinmiyordu.

Her şeyi berbat etmiş; mahvetmişim.

Sen zehirsin.

pis sürtük.

Bir süre daha yatakta öylece kıvrılıp uzandım. Shakespeare trajedilerindeki kahrolmuş karakterlerden farksızdım. Kendi saçlarını yiyen deli Ophelia gibi. Bu kadar ağlamak kendimden tiksинmeme neden olmuştu, kusacak gibi hissediyordum. Kendimi zar zor banyoya attım. Annem beni banyoda kusarken bulduğunda kaç dakika ya da saattir içeride olduğumu bilmiyordum.

“Ne oldu?” diye sordu. Kapının eşiğinden uçar gibi koşup yanıma çömeldi. Beni kollarıyla sımsıkı sardı. Sandalağacı gibi

kokuyordu; salaş, yumuşacık hırkası, şişmiş ıslak yüzüme düşmüştü. “Molly, bebeğim ne oldu? Sorun nedir?”

Gözlerimi kırptırarak ıslak gözlerle ona bakarken şaşkıncım: Evdeki iletişimimiz neredeyse kopma noktasına gelmeden önce bile pek kucaklaşan insanlar değildik. Neredeyse bütün yaz kurduğumuz tek fiziksel temas buydu ve şu anda daha da çok ağlamak istememe neden oluyordu. Anneme kelimelerle yanıt veremeyecek kadar çok. Nefes almaya çalışırken berbat bir hırıltı çıkarıyordum, fiziksel anlamda tamamen ezik ve tükenmiş haldeydim. Massachusetts’teki cadı avında göğüslerinin üzerine bir ton taş yığılan cadılar da aynı şeyi yaşamıştı. Hiçbir surette hazırlıklı olmadığım bir maratonda koşuyormuş gibi hissediyordum.

“Molly, bebeğim,” diye yinelerken ılık nefesi alnıma vuruyordu. Sanki içinde uykuya dalmış garip bir içgüdü hareketine geçmişti. Saçlarımı okşuyor ve ben çok küçükken yaptığı ama o günden beri yapmaya hiç kalkışmadığı gibi sırtımı sıvazlıyordu. “Şıştt! İyisin,” diye beni avutmaya çalışıyordu. “Ben yanıdayım; annen burada. İyisin.”

Annen burada. İyisin.

Ona Gabe’den bahsettiğim akşam da aynı şeyi söylediğini hatırladım, böyle yıkılmış bir halde çalışma odasına girerken, dünya üzerinde bir başıma kalmışım gibi hissediyordum. Ona anlattıklarım, domino taşlarının ardı ardına devrilmesine sebep oldu. Beni kullanmaya kalkmamış olsa bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Şimdi? O kadar emin değildim.

Ancak aklımızdan aynı anda aynı şey geçmiş olacak ki annem geri çekilip başını iki yana salladı. Usulca, “Anlatmak zorunda

değilsin,” derken sanki günah çıkarıyordu. “Burada böylece oturabiliriz. Mecbur değilsin.”

Öyle yaptık, iki Barlow kadını olarak küvetin yanında ve serin fayansların üzerinde oturduk. Sonunda gözyaşlarım dindi. İkimiz de ağzımızı açmadık.

88. GÜN

Ertesi sabah koşuya çıkmak için harap ve bitap bedenimi zar zor hareket ettirip aşağıya sürüklerken, gölün üzerindeki sis bulanık bir yahni bulutu gibi ilerliyordu. Tam dışarı çıkıyordum ki birden donakaldım.

Bu kez annemin evini kaplayan yapış yapış kaygan yumurtalar değildi.

Tuvalet kâğıdıydı.

Gece üzerine yağmur yağmış tuvalet kâğıdı.

Gördüğümde çöküp kaldım. Süper-emici iki katlı tuvalet kâğıdı rulosu yapış yapış olmuş, çatı saçaklarından, panjurlardan ve kıl testeresiyle yapılmış ahşap oymalardan sıırıslıkam öbekler halinde sarkıyordu. Bütün olukları tıkamıştı. Ağaçlardan da sarkıyordu. Pencere açıktı, annem kahkaha attığımı işitince elinde kahve fincanıyla dışarı çıkmıştı. Normal gülmeme benzemeyen

histerik bir kahkaha gibiydi. Annem tam dışarı çıkarken hıçkırması sonra kendimi toparlamıştım.

“Eh,” dedi annem kahvesini yudumlarken, ıslak çimenler şortuma leke yapıyordu. “Sanırım anlatımda tutarlılık için ona hakkını vermen lazım.”

“Anne,” diye çıktığımda yumuşadı. Beni ayağa kaldırmak için elini uzattı. “Alex’i arayabilirsin,” dedim mutsuz bir şekilde. “Alex’i bu sefer sen ara. Ben pes ediyorum.”

Annem şefkatli bir ifadeyle bana bakarken o narin elleri birden inanılmaz güçlü göründü. Ayağa kalktığında, “Yazar olduğunda neye karar vermek gerektiğini biliyor musun?” diye sordu. Islak çimenler bacaklarımın arkasına yapışmıştı.

“Yeniyetme kızının özel hayatından çoksatan listesine girebilecek bir kitap yazıp yazamayacağına mı?” diye yanıtladım. İçgüdüsel bir şeydi, artık bir hükmü kalmamıştı, annem de bunun farkındaydı. Gözlerini devirdi ama bir yandan da elimi tatlı tatlı tutuyordu.

“Sonunda hangi hikâyeleri birbirine bağlayacağına, Molly,” dedi, “ve hangilerinden vazgeçeceğine.” Bir an ona, beni on sekiz sene önce seçmiş olan bu kadına öylece baktım. Beni yetiştiren, mahveden ve sonra da elimden tutup kaldıran kadına. “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim. Aptal gibi hissediyor ve utanıyordum ancak bu hayati ve çok önceden öğrenmiş olmam gereken bir bilgiydi. “En çok hangi çiçeği seviyorsun?”

Annem bunu sorduğuma ya da umursamama şaşırılmış görünüyordu. “En çok, sanırım zambak. Zambacı severim.”

Başımınla onayladım. “Zambaklar,” diyerek sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamışım gibi yineledim. “Peki.”

89. GÜN

Sabah işe gittiğimde Tess, havuz kenarındaki plastik koltukları hortumla yıkıyordu. Bir düzinesini asker gibi havuzun kenarına, güneşin altına dizmişti. Kendimi verandadaki basamaklardan inmeye zorladım. Tess, yakından berbat görünüyordu. Yüzü gözü şişmişti, ağlamaktan harap olmuştu, yanağında bir sivilce çıkmıştı. Saçları yağlanmış ve bakımsızdı. Herhalde ben daha da kötü görünüyordum. “Selam,” diye ona seslenip yazın başında, beni biraz korkutan o yabancıymış gibi garip bir şekilde el salladım. Muhtemelen nefret ettiği bir yabancı. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Yanılmamıştım: Tess o şişmiş ve kaymış yüz hatlarıyla, gözünün önünden geçip giden hayal âlemindenmişim gibi bakıp “Hayır,” dedi.

“Tess...”

“Bırak, Molly,” diyerek lafımı böldü. Hortumu betonun üzerinde çekiştire çekiştire elinde toplayarak sarmaya başladı. “Ciddiyim. Duymak istemiyorum, kaldıramam.”

“Özür dilerim,” diyerek yine de şansımı denemek istedim. “Tess, cidden, lütfen bir saniye dinle...”

“Asıl sen dinle!” diye patladı. İlk kez sesini yükselttiğine şahit oluyordum. “Kimse sana iyi davranmazken ben iyi davrandım, anlıyor musun? Herkes gözümü üzerinden ayırmamamı söylüyordu ama ben seni sevmiştim, onun için umursamadım.” Başını iki yana sallarken gözleri doldu. Dünyanın en iğrenç insanıyım gibi hissediyordum. “Başından beri benimle onun için mi arkadaşlık ettin?” diye sorarken sesi tizdi ve çatlıyordu. “Hedef saptırmak için mi?”

“Hayır!” diye haykırdım. “Hayır, yemin ederim. Benim de kanım sana hemen kaydadı. Bu yaz bana öyle iyi bir arkadaş oldun ki ama ben...”

“Bunun karşılığında erkek arkadaşımınla düşüp kalkmayı mı uygun gördün?” diye sordu.

“Ben...” Çaresizce sustum. Birilerinin bizi duyup duymadığını kontrol ettim. Julia’nın notunu arabamda bulduğumda olduğum gibi. Gerçekten kendimden utanıyordum. Tess’e yaptığım şeyin özrü yoktu.

“Lütfen beni yalnız bırak,” dedi Tess düğümlenmiş hortumu çözmeye çalışırken ama başaramıyordu. “Ciddiyim. Yani hayatta bir kez olsun bencilce olmayan bir şey yapmak istiyorsan. Lütfen, lütfen git.”

Haziranda, hayalet kalpler hakkında bir belgesel izlemiştim, doktorlar organ nakli yapmadan önce tüm hücreleri ayıklayıp sadece bağlantı dokusunu bırakıyorlardı; boş, beyaz ve kansız. O anda neden bunu düşündüğümü bilmiyordum.

Sonunda başımla belli belirsiz onaylayarak, “Elbette,” dedim. Arkamı dönüp yolundan çekildim.

90. GÜN

Kollarımı dizlerime dolamış, yatağında oturuyor, kocasının kalbini o öldükten sonra yıllarca şifoniyerin çekmecesinde saklayan Mary Shelley belgeseli izliyordum. Bir süre ağladım. Saklanıyordum.

91. GÜN

Ne Gabe'den ne de Patrick'ten uzun zamandır haber vardı. Haber beklemiyordum ama bir yanım gönderdiğim binlerce özür mesajından birine Gabe'in cevap verebileceğini söylüyordu. Aramıştım, açmamıştı. Bir önceki gece geç saatte bütün cesaretimi toplayıp arabayla Ryan'ın karavanına gittim, Imogen bana orada kaldığını söylemişti. Kamyoneti orada olduğu halde kapıyı kimse açmadı. Karanlık sokakta saatlerce orada oturup bekledim ama gelmedi. Facebook profiline girip gülümseyen kavrık tenli yüzüne baktım.

Çevrimiçi olmuşken yeni oda arkadaşım Roisin'i de arkadaş listeme ekledim. Sonra bir saat fotoğraf albümlerine baktım. Raisin'in acayip yakışıklı bir erkek arkadaşı vardı! Bir daha benimle iletişim kurmak isteyeceğini düşünsem Tess'e mesaj attım. Onun yerine yeni oda arkadaşımın albümlerine tıkladım: Roisin ve Savannah'daki beyzbol takımı, geçen mayıs ayında,

99 Gün

mezuniyet balosu elbisesiyle Roisin. Gayet ılımlı, popüler, tatlı ve dost canlısı bir insana benziyordu.

Yerinde olsam benimle aynı havayı bile solumak istemezdim.

92. GÜN

Ertesi sabah koşmak için kendimi dışarı attım, şükürler olsun ki gölün etrafında yalnız başıma bir tur atacaktım. Serin bir esinti vardı, sanki bütün yaz bunu ilk defa fark ediyordum, güzün kapıda beklediğini hatırlatıyordu. Bir sürü ağacın etrafında koştuktan sonra Donnelly'lerin külüstürünün, yazdan kalma bu günde güneşin altında parıldayarak karşıdan bana yaklaştığını görünce çakılıp kaldım.

Bir an inanılmaz derecede garip, feci derecede gerçek bir korku içimi kemirdi, burada bir başıma olduğum kafama o anda dank etti. Tabii ki zihnimin derinliklerinde bir yerde Donnelly'lerden hiçbirinin bana fiziksel olarak zarar vermeyeceğini biliyordum, bunu düşünmem bile saçmalıktı ama Zalim Michaela'yı hatta Elizabeth'i bile iyi tanıımıyordum ve insanlar grup psikolojisiyle çılınca şeyler yapabiliyorlardı. İlk dürtüsü her zaman koşarak

kaçmak olan biri miydım yoksa bu yaz mı beni böyle bir insana dönüştürmüştü bilmiyordum. Bu özelliğimi sevmiyordum.

Neyse ki pencereden üzerime bir şey fırlattıktan sonra araçtan inip beni dövmeğe kalkma ihtimalleri olan Julia ve gıcık arkadaş grubundaki kızlardan biri yoktu.

Gelen Connie'ydi. "Sen olduğunu anlamıştım," derken aptal gibi donup kaldığım yere yaklaşip arabasını durdurdu, eğilip bana yolcu koltuğunun olduğu pencereden baktı. Kırışmış saçlarım başının arkasında düzgün bir şekilde atkuyruğu yapmıştı. "Atla, seni eve bırakayım."

Bu koşuya çıkma nedenimi geçersiz kılacak bir teklifti, üstelik bir yaz için Donnelly'lerle muhatap olma kotamı çoktan aşmıştım ama sanki bu sorudan çok bir emirdi. "Şey, peki," dediğimi duydum, yolcu koltuğunun kapısını açıp araca bindim. Vücudumdaki terin kokusunu alabiliyordum. "Teşekkürler."

Gölün etrafında geldiğim istikamette ilerlemeye başladığımızda Connie, "Sorun değil," dedi. Bir süre sessizce yol aldık. Yalnızca bizi bir yere götürüp bir yerden aldıklarında Chuck'la dinlemeyi sevdikleri nostaljik parçalar çalan radyo kanalından alçak sesli melodiler yükseliyordu. "Birkaç gün kaldı, değil mi?" diye sorarken, göl yolu ile 4 numaralı otobanın kesiştiği yerdeki trafik ışıklarında durmuştuk. "Gelecek hafta Julia'yı Binghamton'a götüreceğim."

"Öyle mi," diye dalgın dalgın sordum, onunla aynı arabada olduğumdan kafamı bir türlü toplayamıyordum. Kulağına neler çalındığını, ne düşündüğünü ve ne hissettiğini düşünüp duruyordum. "O mevzuyu biraz konuştuk."

Ondan sonra ikimiz de bir şey demedik, arabanın içinde yankılanan sessizlik sanki günler sürdü. Güneş ahşap ön panele vuruyordu. Önce Connie konuşmaya başladı. “Dinle, Molly.” İç geçirdi. “Bu yaz seninle oğullarım arasında ne geçti bilmiyorum. Aslında bilmek de istemiyorum. Onlar benim oğullarım, tamam mı? Her zaman, daima onların arkasında olacağım. Ama işin doğrusu...” Connie bir an duraksadı. “Cidden, çocuğum, sen de son birkaç ayı rahat geçirmedin, değil mi?”

“Şey...” Ne söyleyeceğimi bilemedim, bu zaten bir soru değildi. Başımın tepesi uçurulmuş gibi hissediyordum. Sonunda, “Ben iyiyim,” diyebildim, bu her ne kadar en doğru cevap olmasa da en iyisi gibi gelmişti. “Atlatmayı başardım.”

“Başardın,” diye başıyla onayladı Connie. “Eskiden yaralarınıza bant yapıştırıp elinize bir lolipop tutuştururdum,” dedi. “Bu kadarı yeterdi.”

Buna da diyecek bir şey bulamadım. Sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi ancak ne olduğunu çözemiyordum. Evime yaklaşıyordum, kıvrıla kıvrıla uzanan o patıkaya; herhalde eve tek başıma da dönebilirdim. Connie yolun aşağısında durdu, beni yukarı çıkarmadı. “Bıraktığın için teşekkür ederim,” dedim.

“Bir şey değil,” dedi. “Kendine iyi bak, Molly.” Farları gözden kaybolana kadar orada öylece durdum. İşte o zaman hatırladım.

Patrick benden ayrılmadan, Gabe’le aramızda henüz hiçbir şey geçmeden önceydi: Okuldan sonra çıktığım koşunun ardından Donnelly’lere uğramış, Connie’yi akşam yemeği için kahvaltı hazırlarken bulmuştum. “Sanırım ambardalar,” derken kâğıt hav-

lunun üzerinden bana bir parça kızarmış pastırma uzatmıştı. “Yemeğin neredeyse hazır olduğunu söyle, tamam mı?”

“Tabii,” diye söz vermişim, bağırışmaları duyduğumda daha yolu yarılamamışım bile. “Kendi haline bırakmıyorsun, değil mi?” diye soruyordu Patrick. “Yolumdan çekil kardeşim, ciddiym.”

“Sana kalmadı, değil mi?” Bunu söyleyen Gabe’di. Ambarın dışında, koşu yüzünden yanaklarım hâlâ al al, ayaklarım bahçenin balçık çamuruna bulanmış dikiliyordum. Niye kavga ediyorlardı? Sanki bu mesele aylardır içlerinde birikmiş gibiydi. Belki daha uzun zamandır, belki de Chuck öldüğünden beri.

“Bana kalmadı mı?” Patrick sanki duyduklarına inanamıyordu. Ambarın içindeki halini göremiyordum ama hayal edebiliyordum, kolları ile bacaklarını iyice yayarak o ekoseli kanepeye kurulmuş, oturuyor olmalıydı. “Ne o, meydan mı okuyorsun?”

“İstediğin gibi anlayabilirsin,” dedi Gabe. “O artık kocaman bir kız. Kendi kararlarını kendi verebilir.”

Garaj yolunda öylece durmuştum, ne eve geri girebiliyor ne de çekip gidebiliyordum. O kadar uzun zamandır Patrick ile Gabe’in arasına girmiş bir kara kedi gibiydim ki mutlu mesut ailesinin ortasına düşmüş kocaman bir bombaydım sanki. Belki de hakikaten öyleydim.

Belki de...

Ne o, meydan mı okuyorsun? Derin bir nefes alıp patıkada ilerlemeye başladım. Kapıyı açıp içeri girdim.

O gece gözüme uyku girmedi, orada öylece uzanıp yattım, beynimde fırtınalar kopuyordu: Patrick, Gabe ve benim sağır sağdıyım, kışın ayazında ambarda kısık sesle yaptıkları o tartışma...

Pis sürtük pis sürtük pis...

Yeter.

Başımı yastıktan kaldırıp karanlıkta gözlerimi açtım. Önce Penn'in sesine benzetsem de sonra muhtemelen annemin sesi diye düşündüm. Bir an Imogen olabileceğini sandım.

Sonra fark ettim ki bir tek ben vardım.

Yeter.

Yeter.

Yeter.

93. GÜN

O gün pansiyonda çalışanlar için verilen yaz sonu partisini ek-meyi planlıyordum. Bunun intihara teşebbüsten farkı olmayacağı belliydi. Penn partiye katıldığımdan emin olmak için kapının eşi-ğinde yolumu kesince ne yüreğim (ne de cesaretim) hayır demeye el verdi. Öncelikle bu aptal parti fikri bu yaz her şey yolunda gidiyor gibi görünürken benden çıkmıştı. Penn'in bana ilişkin son anısının, ortalıktan toz olan biri olmasını istemiyordum.

Ancak havuzun kenarına indiğim anda, bunun korkunç bir hata olduğunu anladım. Tess ve Zalim Michaela ayaklarını suyun içine sokmuştu, Julia da yiyeceklerin bulunduğu masanın yanında Elizabeth Reese'le ayakta duruyordu. Jay'in ortamı yumuşatmak için Imogen'ı çağırmış olabileceğini düşünmüştüm, hatta ona acil durum yardım çağrısı atmıştım ama bu akşam geç saate kadar Fransız Kafesi'nde çalışacaktı, bu da tamamen bir başıma kaldığım anlamına geliyordu. Yutkunup sırtımı dikleştirerek, aç

bir aslan sürüsünün tam ortasında kalmış bir zebra gibi hissetmemeye çalıştım. Ne de olsa benim de burada olmaya onlar kadar hakkım vardı.

Kendime bunu telkin etmeye çalıştım.

İkram servisi elemanları havuzun derin kısmında, suyun içinde bağırış çağırış içinde ebelemece oynuyorlardı. Jay'e ve mutfakta çalışanlara merhaba deyip onları bir süre yapmakta oldukları şeyle gerçekten ilgileniyormuşum gibi izledim. Telefonumu cebimden çıkarırken, Julia'ların *o geceyi* ya da *sürtük* kelimesini içeriyor olabilecek konuşmalarına kulak kabartırken duymamış gibi yapmaya çalıştım. Yine de yüzüm kıpkırmızı kesilmişti. Fiziksel olarak bana dokunuyorlarmış gibi herkesin gözünü üzerimde hissedebiliyordum, sanki her yanımdan tutup beni çekiştiriyorlardı. *Yirmi dakika* diye kendime söz verirken, gerekirse diye telefonuma alarm bile kurmuştum. *Yirmi dakika kalmalısn, sonra gidebilirsin.*

Plastik bir bardağa diyet kola doldurdum, içmek istediğimden değil en azından bir şeyler yapıyordum, sonra sırtıma inen bir darbeyle, yapış yapış kola parmak arası terliklerime döküldü. Başımı kaldırıp baktığımda Michaela ile Julia yanımdan geçiyordu. "Nereye gittiğine dikkat et, Mols," derken Julia'nın sesi ayak bileğime ve ayaklarımın dibine dökülen yapay tatlandırıcılı koladan daha tatlıydı. Sonra daha alçak bir sesle, "Kevaşe," dedi.

Hemen sırtımı dikleştirip ona döndüm, karşısına dikildim. Artık canıma tak etmişti. Kan kusacak kadar çıldırmıştım. "Yetti be, Julia!" diye çıktım. "Artık kapa çeneni."

Orada öylece durmuş, hayretle bana bakıyordu. "Pardon?"

"Duydun." Damarlarımda akan sıcak, yakıcı şeyin cesaret olabileceğini düşündüm, yani bir kez olsun, yaz boyunca ilk kez

kalıp çarpışma dürtüsü, koşup kaçmaya baskın gelmişti. “Senin ve diğerlerinin, kardeşlerinin yoldan çıkardığım saf meleklermiş gibi davranmanızdan bıktım usandım. Hiç de öyle olmadı. Öyle olsa bile bu seni ilgilendirmez.” Sonra Zalim Michaela’ya döndüm. “Hele seni hiç ilgilendirmez. Bu yüzden ağzını bile açmayacaksın.” Ellerim titriyordu ama sesim gayet net çıkıyordu ve tane tane konuşuyordum. “Yeter,” derken dün odamda kulağıma gelen kelime yankılanıyordu. “Burama kadar geldi.”

Julia o pembe ağzı beş karış açık öylece bakıyordu. Tess de bana bakıyordu. Gözlerimi Julia ve Michaela’ya dikmişim, kaşlarım meydan okur gibi kalkmıştı: Onlara, *gelin bakalım*, demek istedim, *beni incitmenize daha fazla izin vermeyeceğim*. Belki doğrudu belki de değildi ama o an yenilmez hissediyordum, güçlü ve çelik gibiydim.

Tam bir şey daha demek için ağzımı açmışım ki cebimdeki telefonun alarmı titremeye başladı. Vaktim dolmuştu. Eve gidebildim. Bardağımı bırakıp lobiye yöneldiğimde şunu biliyordum: Kaçmıyordum. Havuzun etrafına hiç de ırgalamadığım kesif bir sessizlik çökmüştü.

İçimi dökmüştüm. Basıp gidiyordum.

94. GÜN

“Eeevet, dün akşam pansiyondaki havuz başı partisinde Julia’nın suratının ortasına şamarı indirmişsin diye duydum,” dedi Imogen. Fransız Kafesi kapandıktan sonra o gıcırdayan eski merdivene çıkıp sergisinde satılan tabloları paketleyerek yeni yuvalarına göndermek üzere aşağı indirip ortalığı topluyorduk. Sergide tablolarının yarısından çoğu satılmıştı. Onunla kendi evladımış gibi gurur duyuyordum.

Gölün gece manzarasının betimlendiği dergilerden kesilmiş parçalarla yapılmış bir kolaj çalışmasını duvardan alıp eğri büğrü ahşap zemine indirirken, “Ona tokat filan indirmedim!” diye itiraz ettim. CD çalardan Bon Iver nağmeleri yükseliyordu. “Tamam, peki. Ona az biraz bir şamar attım denebilir.”

“Hıhı,” diye yanıtlarken kerpetenle duvardaki bir çiviye söküp diğerlerinin durduğu kahve kupasının içine attı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Tüm içtenliğimle, “Yani nefret edilmeyi hak ettiğimi biliyorum,” dedim. “Yani en azından Tesss’ın hakkı var, Julia’nın da. Ama nefret etmeleri gereken tek kişi ben değilim. Bu çok büyük bir çifte standart. Çıldırdım; içimde ne var ne yok kustum.”

Kocaman baloncuklu naylon ambalaja uzanırken Imogen, “Gerçekten çifte standart,” dedi. “Bir şeyler demiş olmana hakikaten sevindim. Nefrette fırsat eşitliği olsun ya da hiç nefret olmasın.”

“Aynen!” Kıkırdamadan edemedim. Boston’a gitmeme altı gün vardı ve sanki bu konuda yapılacak tek şey artık buydu.

Ya da buna yakın bir şeydi.

Imogen bana, “Neyse, seninle gurur duyuyorum,” dedi. “Yürekli bir davranıştı, yani onlara bunları söylemen. Bence Emily Green de seninle gurur duyardı.”

Yüksek sesle teatral bir kusma efekti yaparak karşılık verdim. “Aman Tanrım, iğrenç.”

“Bence kitap çok güzel,” diye kendini savundu Imogen. “İtiraf etmelisin.”

Başımı iki yana sallayıp merdiveni kaydırarak epey yukarı asılmış bir tabloyu almaya uzandım. “Aslında hiç de değil,” diye itiraz ettim. “Ya da en azından yüksek sesle itiraf etmek zorunda değilim.”

Imogen o tanıdık kıkırdamasıyla kıs kıs güldü. Olup bitenlere rağmen yine de geri döndüğümüne memnundum. Birkaç hafta içinde bambaşka hayatlar süreceğimizi düşünmek garipti. Güzel bir vedalaşma için bu yaz birbirimizi yeniden bulmuştuk.

Imogen aklımdan geçenleri okur gibi, “Tamam, bana böyle sevgi gösterileri yapma,” dedi. “Kendin söyledin, Boston ve Providence o kadar da uzak sayılmaz.” Hemen arkama gelip gömleğimi arkadan çekiştirdi.

“Komşu olacağız,” dedim sırtarak.

95. GÜN

Ertesi gün, kapının üstündeki çanlar çaldığı anda Patrick hemen başını kaldırıp, “Sakın,” dedi dükkânlarına adım atmak üzereyken. Saçlarıma annemden yürüttüğüm mineli bir taç takmıştım, ciddi bir ifade takınmak istemiştim. Birbirine girmiş saçlarım için bu önemli bir adımdı. Patrick’in tezgâhın arkasında duran bedeni taş kesmiş gibi kalakalmıştı, bar, kuş kafesine benziyordu. Yüzünde sarıya çalan yeşilimsi morluğun iyileştiğini gösteriyordu.

“Patrick” dedim nefesim kesirlerek izi gördüğüm anda. Böyle bir morluğu görmeyi beklesem de doğal bir afeti birinden duymak ile kendi gözlerinle bizzat şahit olmak arasındaki fark gibi bir şeydi. “Bu ondan sonra mı...?”

“Sakın dedim, Molly.” Patrick başını iki yana salladı, sesi hiç duymadığım kadar kısık çıkıyordu. Pencerenin hemen kenarındaki masada pizza dilimlerini bölüşen birkaç ortaokul öğrencisiyle yan

taraftaki taburelere tünemiş orta yaşlı bir çift vardı. “Artık yetti, tamam mı? Bitti. Buraya hiç gelmemeliydin.”

“Ama bitmedi.” İçime derin bir nefes çektim. Connie o gün beni göl kenarından aldığından beri aklımdan çıkmıyordu. İlk ve son kez ondan bu sorunun yanıtını almalıydım. “Bu mesele aslında hiçbir zaman benimle ilgili değildi, değil mi?” diye sorarken ciğerlerimdeki tüm nefesi sarf ediyordum. “Bu yaz olanlar ve bütün bu olanlar? Yoksa bunların hepsi Gabe’le aranızdaki saçma sapan yarış yüzünden miydi?”

Patrick aklıma kaçırmışım gibi baktı. “Bütün olan bitenler mi?” diye kulaklarına inanamıyormuşçasına papağan gibi yineledi. “Sanki senin hiçbir suçun yoktu.”

“Ben ondan bahsetmiyorum!” Sesim orta yaşlı çiftin başlarını kaldırıp bize bakacakları kadar yüksek çıkmıştı ama kendimi utandıracak kadar ileri gitmemiştim. Bunun dışında her şeyde fazla ileri gitmiştim. Ona, *ben kitaptaki kızım* demek istedim. *Haydi durma, bak bana.* “Öyle bir şey söylemedim. Artık kocaman bir kızım,” Kasten olmasa da annesinin sözlerini yineledim. “Kararımı verdim. Ama yaptığımız... İtiraf et, Patrick. Beni özlediğinden değildi, söz konusu biz değildik ve aramızı –aramızda her ne varsa– düzeltmek istediğin falan yoktu. Beni ağabeyinin elinden almak istedin. Kazanmak istedin.”

Patrick bana, “Ben seni istedim,” diye karşılık verirken lanet okusa daha iyiydi. “Ben seni hep sevdim, Mols, bunu neden anlayamıyorsun?”

“Beni o kadar çok seviyordun ki o yüzden bütün yaz benimle gönül eğlendirip tanıdığımız herkesin önünde beni rezil ettin, değil mi?”

Patrick tezgâhın arkasında durduğu yerden bir an bana baka-kaldı. Sonra iç geçirdi. Sanki elinde hiçbir şey kalmamış gibiydi. “Seni nasıl bırakacağımı bilemedim.”

Bir an durup ona baktım, bana Tempe’ye gittiğimde olduğundan çok daha uzaktı, kalbimden zehir zemberek bir şeyler akıyordu ki pizza sosu ve sucuğa rağmen kokusunu alabileceğini sandım. O güzel yüzüne ve gri gözlerine, çenesini öfkeyle sıkışına baktım ama o... Orada değildi işte. Patrick’im... Bildiğim, hatırımdaki, sevdiğim Patrick gitmişti. Yıkılmışım, aramızdaki her şeyi mahvetmişim. Aslında, bunu birlikte başarmıştık. Tamirinin mümkün olabileceğini sanmışım, bütün yaz bunu yapmaya çalıştığımızı, bir şekilde onunla tekrar bir araya gelmeye çabaladığımızı sanmışım. Ancak bazı şeylerin tamiri mümkün değildi. Şimdiye dek buna tüm kalbimle inanmamışım. Artık biliyordum. Bunu fark etmek sanki kaburgalarım çatırdıyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

“Sana söylediğim şeyi söylememeliydim,” dedi sonunda. “Yani odanda olduğumuz o gece, sana öyle dememe...” Çanlar çingırdayıp kapı açıldığında konuşmamız bölündü. Beş kişilik bir aile kafeye girdi. Patrick suratını buruşturunca yüzündeki o sarı yeşil morluğun acısıyla irkildi. Tekrar konuşmaya başladığında büyü bozulmuştu. Bir müşteriymişim, sanki sokaktan geçen bir yabancıymışım gibi, “Bak, Molly,” dedi. “Çalışmam gerekiyor.”

Bir vana açılmıştı içimde ve nefesim tamamen boşalıyordu. Birden o kadar bitap düştüm ki ayakta duracak halim kalmamıştı. “Birkaç gün sonra gidiyorum,” dedim en sonunda. Derin bir nefes aldım. “Seni özleyeceğim.”

Patrick başıyla onayladı. “Evet, Mols,” derken sanki yazın sonunu getirmişti. “Ben de seni özleyeceğim.”

96. GÜN

Akşam yemeğinden sonra eşyalarımı toplamam gerekiyordu, silindir şeklindeki çantam yatağımın üzerinde ağzı açık duruyordu. Döndüğümünden beri sanki kesin geri dönüş yapmışım gibi iyice yerleşmiştim: Kıyafetlerim çekmecelerden sarkıyordu, masanın üzerinde pansiyonun logosuna sahip kırış kırış bir sürü kâğıt vardı.

En son ne zaman böyle her şeyimi toparlayıp hazırlandığımı hatırladım: Çoraplar ile iç çamaşırını alıp Arizona'ya götürmek üzere çantama tıkmak en fazla yirmi dakika sürmüştü; telefonumu, bilgisayarımı, yağıp duran mesajları ve birbiri ardına gelen Facebook iletilerini görmemek için kapadığımdan hazırlanmam sessizlik içinde tamamlanmıştı. Patrick'ten ses çıkmamıştı. Bristol koşu takımı da başta bana ihtiyaçları olmadığını söylemişti ama yine de beni kabul etmişlerdi, altmış beş kişilik lise son sınıf mevcudunda tek yeni kız olacaktım.

Aradan bir sene geçmişti ve şimdi toplanma şini özenle yapıyordum. Kotlarımı, botlarımı ve sa tokalarımı topladım; Duvarda *Golly, Molly* yazan resim ile Imogen'ın geçen gece bana hediye ettiği gl manzaralı kolaş çalışmasını da duvardan indirdim. Tabloyu bana uzattığında gözlerimden yaşlar szlmşt. Bir dakika geçmeden o da ağlamaya başlamıştı.

Yaz boyunca bana kısık sesli bir vızılıtyla eşlik etmiş olan Netflix belgeselleri yine bana yarenlik edecekti. Telefonum çalıp da ekranımda tanımadığım bir numara belirlediğinde kuşların gizli yaşamları hakkında bir belgeselin yarısına gelmiştim. Kalbim arpa arpa telefonu açarken, arayanın kulağıma zehirli bir şeyler fısıldayacak yeni ya da farklı biri olup olmayacağını merak ediyordum. "Alo?"

"Molly?"

"Evet?"

Tanımadığım bir kız sesi, "Ben Roisin," derken adını RO-çin diye telaffuz ettikten sonra ben bulmacanın parçalarını birleştirmeden, "Oda arkadaşın," diye ekledi.

"Ah, Tanrım, Roisin!" diye nledim. *Sonra bütün yazı zihnimde ismini farklı telaffuz ederek geçirdim* demeden, "Pardon. Bir an dumur oldum herhalde," dedim.

"İsim meselesi mi?" diye tahminde bulundu kıs kıs gülerek. "Bu konuda yalnız değilsin. Ben yedinci sınıfa gelinceye kadar kendi adımlı doğru düzgün telaffuz edemiyordum."

Birkaç dakika ailelerimizden, kız ya da erkek kardeşimiz olup olmadığından bahsettikten sonra kimin televizyonu (ben) kiminse buzdolabını (o) getireceğini kararlaştırdık. "Ne okumaya karar verdin?" diye sordu.

“Sanırım işletme.” Bu soruya ilk kez yanıtlım hazırıldı. “İşletme diye düşündüm.”

“Öyle mi?” diye sordu Roisin. “Bunun hep çok havalı bir bölüm olduğunu düşünmüşümdür. Yani insanların bu soruya hemen yanıt verebilmelerinin. Ben henüz ne yapacağıma hiç karar veremedim. Bu yüzden her üç saniyede bir dekandan gelen hangi bölümü seçtiğimizi bildirmemizi isteyen mesajları çok takdir ettim tabii.”

“Haha, biliyorum,” diyerek güldüm. Georgia’lı Roisin’in güneyli aksanı vardı. Çok şekerdi. “Çok hevesli, belli.”

“Yazın sonunda karar vereceğim konusunda kendime söz vermiştim,” diye devam etti, “ama sonra erkek arkadaşım ile bir girdaba kapıldık. Oryantasyon döneminde sana bu rezaletin detaylarını anlatırım herhalde ama yuva bildiğin kasabanın dünyadaki tek yer olmadığını düşünmek güç oluyor, değil mi?”

İşte o anda birden kafama dank etti. Öyle pat diye, ansızın. Dışarıdaki o yemyeşil ağaçlara baktım. Beş gün sonra kimsenin beni tanınmadığı Boston’da olacaktım. Sadece benim değil, oraya gelen herkesin hayatında yepyeni, tertemiz bir sayfa açılacaktı. Yavaşça, “Evet,” derken alnımı soğuk pencere camına yasladım. “Evet, haklısın.”

97. GÜN

Mesaim biteli uzun zaman olmasına rağmen ofiste kalıp evrak işlerini hallettim. Benden sonra gelecek kişi için son derece organize bir sistem bırakıyordum. Güneş batıyordu ve dışarı çıktığımda Penn ile çocuklar çoktan gitmişlerdi. O anda arabamın kaportasına oturmuş beni bekleyen biri olduğunu fark ettim. Keskin ve derin bir nefes aldım.

Gabe.

Onu gördüğüm anda gözüüm yaşlarla doldu. “Selam,” dedim, bu yaz beni iyi, çok iyi hissettiren tek şey onun yüzü olmuştu. Onu kucaklamak, ona sıkı sıkı sarılmak ve hiç bırakmamak istiyordum. Onun yerine kollarımı kendime doladım. “Burada ne arıyorsun?”

“Bilmiyorum.” Gabe başını iki yana sallayarak, kendine kıızıyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Belki de bana kızgındı. Beyzbol kepini takmıştı; o güzel yüzü altın sarısı, mor

ışıkla gölgelenmişti. “Seni görmek istedim. Tam bir aptalım ama istedim.”

“Aptal değilsin,” derken sesim titriyordu. Dudağının kenarı patlamış ve şişmişti. Gözle görülebilecek bir fiziksel hasar vardı. Göğsüme bıçak saplanmış gibi oldu. “Üzgünüm. Her şeyi mahvettim, özür dilerim.”

Gabe omuzlarını silkti. “Bana anlatabilirdin,” dedi. Öyle bir hayal kırıklığı içindeydi ki. “Bütün yaz, biz... Anlatabilirdin... Seni sevdiğimi söyledim, Molly.” Bunalmış gibi burnundan soluyarak güldü. “Ben deli değilim, çok çabuk oldu biliyorum ama...”

“Biliyor muydun gerçekten?” diye birden lafını böldüm. “Yani, beni gerçekten sevdin mi? Yoksa sırf Patrick’i bu meselede de geçmen gerektiğini mi düşünüyordun?”

“Molly.” Gabe başını iki yana sallayıp dudağındaki yarığa dilini değdirdi. Gözlerini arkamda bir yere dikti. “Belki de öyle başlamıştır.”

Hemen atılıp, “Bu iğrenç,” dedikten sonra bir adım geri çekildim. Yüzümün yandığını ve gözlerimin yaşardığını hissediyordum. “Bu iğrenç, Gabe.”

“Farkında olmadığımı mı sanıyorsun?” diye sordu Gabe. “Yani etrafta küçük kardeşimin kız arkadaşı için hisler besleyerek dolaşmak, benim sahip olmadığım bir şeye sahipmiş gibi hissetmek ve ben...”

“Ben bir şey değilim!” diye patladım. Bu saçmalık karşısında şoke olmuşum. “Tanrı aşkına, Gabe, ben bir *insanım* ve bu mesele bana nelere mal oldu biliyorsun ve sadece...”

Gabe hemen atlayıp, “Öyle olduğunu biliyorum,” diye lafımı böldü. “Elbette biliyorum. Ve tamam, başta bir anlamda kardeşimle ilgili bir meseleydi ama ben bu yazı, gerçekten sana

âşık olmaya başlayarak geçirdim. Bu gerçeği en başta bilseydin beni asla sevmeyecektin.”

“Ama ben seni seviyorum,” dedim. “En kötüsü de bu, anlamıyor musun? Seviyorum.” Kaportanın üzerine oturduğu yere tırmandım, araba bütün gün güneşin altında kaldığı için sıcaktı. Derin bir nefes aldım. “İlk sevdiğim Patrick’ti. Yaz boyu, en başından beri seninle olsaydım her şeyin nasıl olacağını düşünerek geçirdim,” dedim ona dürüstçe.

Gabe içini çekti. Yalnızca, “Ben de öyle” dedi.

Bir süre orada öylece oturup güneşin batmasını izledik. Ağaçların arasından gelen ağustosböceği seslerini dinledim. Ağustos ayının sonu gelmişti, tüm dünya ağırlaşmaya başlamıştı, sanki bir şeylere gebe gibiydi. Nedense durum olması gerektiği kadar garip gelmiyordu. Sonunda ona, “Ne zaman gidiyorsun?” diye sordum. “Indiana’ya?”

“Yarından sonra,” dedi. “O MMH işi olmadı. Sanırım artık bir önemi de yok.” Omuzlarını silkti. “Gelecek bahar için tekrar başvuruda bulunabileceğimi söylediler.”

Yazın başlarında kurduğum, onun sırtına atlayıp New England’da yere düşmüş kuru yapraklar arasında koşturduğumuz hayaller aklıma geldi. Onu özleyeceğimi fark ettim, göğüs kafesime hasret gibi bir şey çöreklenmeye başlamıştı. “Bence de,” dedim. “Yani, yeniden başvurmalısın.”

Gabe’in kaşları kalkarken o yakışıklı yüzü umutla parladı. “Öyle diyorsun, ha?”

“Evet,” dedim. “Öyle diyorum.” Gabe başıyla hafifçe onaylarken düşüneneğe benziyordu. Arabanın kaportasından kayarak aşağı indi. “Görüşürüz, Molly Barlow,” dedi usulca. Gitmeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu.

98. GÜN

Ertesi gün pansiyondaki son mesai günümdü, yeni sezon için her şey hazırды, yerime gelen, Bölge üniversitesinde okuyan Hal adındaki arkadaşla tesiste bir tur attık. Penn ile çocuklar aylık hediyesi olarak bana bir hatıra defteri almışlardı, içi çoktan sanki Penn'in ağzından çıkmış ancak eciş bücüş harflerle kaleme alınmış kendine hatırlatma notlarıyla doldurulmaya başlanmıştı bile; *Yemekhanedeki et yemeklerine dikkat ve Beynini fırçalamayı unutma.*

Ona, "Seni seviyorum," dedim, sarılmak için parmak uçlarında yükseldim, bu kelimeler ağzımdan dökülene dek ne kadar doğru olduklarının farkında değildim. Pansiyonu ardımda bırakıp gitmek sanki sutyenim fazla darmış gibi göğsümün sıkışmasına neden oluyordu.

"Ben de seni seviyorum, Molly," dedi Penn usulca. Yüzümü iki eliyle tutup yanağıma bir öpücük kondurdu. "Git, elinden gelenin en iyisini yap."

Fabian’la yanağına sulu sulu bir öpücük kondurup vedalaştıktan sonra bir köşeye çekilmiş o iri, kara gözleri ve düşünceli ifadesiyle beni izlerken başparmağını ağzına sokan Desi’ye döndüm.

“Ne diyorsun, Des?” diyerek göz hizasına gelmek için halıya oturdum. “Benimle vedalaşacak mısın?”

Desi yüzünde ciddi bir ifadeyle bana baktı ve bir an konuşacağını, aylarca süren sessizlikten sonra sonunda ağzını açıp bir şey diyeceğini düşündüm, kalbim duracakmış gibi oldu. Nefesimi tutup bekledim. Önce yanağıma sonra da tek kelime etmeden burnumun üzerine birer öpücük kondurdu.

Otoparka çıkıp arabama bindiğimde son maaş çekimi ofiste bıraktığımı fark edince alçak sesle sövdüm. Mesaimin sonuna benden nefret eden biriyle karşılaşmadan gelmeyi başarmıştım. İhtiyacım olan son şey iyi yolculuklar yerine bir canın cehenneme daha duymaktı.

Personel kapısına arabayla gitmektense, anagirişin önünde durup dörtlülerimi yaktım. Çekimi aldığım gibi buradan çekip gideceğim diye kendimi telkin ederek, terli ellerim pansiyonun pirinç kapısında kaydıysa da içeri girdim. Ondan sonra çekip gidecektim.

Kahretsin.

Julia, Elizabeth ve aman Tanrım Tess, lobideki şöminenin yanında, ayaklarını uzatıp üst üste atmış, ellerindeki gazozları yudumlayarak takılıyorlardı. Penn burada oturmamızdan pek hoşlanmazdı, misafirleri rahatsız edeceğimizi söylerdi ama Penn çoktan çıkmıştı ve işte hepsi, Tess, Imogen ve benim birkaç hafta önce gidip ne olduklarına baktığımız koltuklara kurulmuşlardı.

Sanki üzerinden daha uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Beni gördükleri anda birden huzursuz olmuş gibi sustular, eski filmlerde plakların birden bitmesi gibi bir şeydi. Onlara, “Çekimi almayı unutmuşum,” diyerek teslim oluyor gibi ellerimi kaldırdığımda yanaklarımın kızardığını hissettim, geçen gece partide olduğu gibi benimle uğraşmayın, basıp gidin dürtüsüne sahip değildim. “Siz rahatınıza bakın... Birkaç saniye sonra çıkıp gitmiş olacağım.”

Julia duyabileceğim kadar yüksek sesle, “Şükür,” dedi. Eh, sanırım sille yemek de buraya kadardı. Geçen gece, telefonda sohbet ettiğimiz sırada Roisin’in söyledikleri aklıma geldi, *yuva bildiğin kasabanın dünyadaki tek yer olmadığını düşünmek gerçekten güçtü.* Keşke kendimi buna ikna edebilmenin bir yolu olsaydı. Ofise girip çekimi üzerine çoktan HAL etiketi yapıştırılmış eski posta kutumdan aldım. Her şeyin ne kadar hızlı değişebildiğine inanamıyordum. Çeki cebime atıp kapıya yöneldiğimde Tess’le karşılaştım. Koridorda durmuş beni bekliyordu, düzgün bir şekilde örülmüş saçları ve üzerindeki Barnard tişörtüyle geçen gün havuzun kenarında karşılaştığımız güne kıyasla kendini toparlamış görünüyordu. “Selam!” dedim arkadaşımı görmüş gibi. Sonra kızardım. “Yani merhaba.”

Tess gülümsemedi. Kollarını göğsünde kavuşturarak açık açık, “Patrick’ten ayrıldım,” dedi. “Sonsuza dek.”

“Öyle mi?” Elimde olmadan onunla aynı pozunu aldım, sonra kollarım iki yanına düştü. Bu haberi daha önce aldığımda kalbimin nasıl da yandığını hatırladım. Şimdiyse hissiz ve tükenmiş durumdaydım. “Gerçekten çok üzgünüm.”

Tess başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Onun için söylemedim. Ben sadece...” Bir an sesi yitip gitti. “Seninle bir daha

asla dost olamayız, Molly, tamam mı? Olamayız. Ama başından beri haklı olduğunu söylemek istedim. Hani partide demiştin ya! Her şeyi berbat eden tek kişi sen değilsin, öyleymişsin gibi davranmamız iğrençti.” Kaşlarını kaldırdı. “Ben dahil.”

Bir an anlamaya çalışarak ağzım açık ona bakakaldım. Bu Imogen’ın söyleyeceği türden bir şeydi. Büyük ihtimalle böyle davranmasını da ona Imogen söylemişti. Yine de bunu ne nedenle söylüyor olursa olsun üzerime kocaman bir top mermisi gelmiş gibi hissettim, kalbim gerçekten parçalandı. Tess ve Imogen gibi dostları hak etmiyordum. Bundan sonra onları hak etmek için elimden geleni yapacaktım.

Gözlerime dolan yaşların akması için uğraşarak, “Teşekkürler,” demeyi başardım, oysa artık dökülecek gözyaşım kalmadığını sanıyordum. Gözpınarlarım kurumuştu. “Gerçekten. Teşekkürler.”

Tess omuzlarını silkti. “Kendine iyi bak, Molly,” dedi. Uzaklaşmadan önce de bana el salladı.

99. GÜN

Sabah annemle Boston'a doğru yola çıkacaktık. Birlikte ağzına kadar doldurduğum çantam ile televizyonu, duş terliklerimi ve minik noktalardan oluşan o kocaman tabloyu zar zor kaldırıp arabanın bagajına yerleştirdik. "Ah, bir şey daha," diyen annem koşa koşa eve gidip elinde o ana değin hayatımda hiç görmediğim kadar kocaman bir kutu dolusu şekerlemeyle döndü. Bu bana en azından bir dönem yeterdi.

"Toptancıya gittim," diyerek muzip muzip sırttı.

Vita'yla vedalaşıp Oskar'ın gıdısını okşadıktan sonra kapüşonlu svetşörtümün fermuarını çektim. Artık sabahları daha soğuk oluyordu, göl esintisi sonbaharı muştulamaya başlamıştı. Sırt çantamı alıp atladığım bir şey kalmasın diye yapılacakları son bir kez zihnimde taradım. Bu sabah uyandıgımda telefonda iki mesaj vardı: Belki de bu yazdan kalma bir âdete dönüşmüştü ama Donnelly kardeşlerden gelen uzun mesajlar

yerine bu sabahki mesajlarım Imogen ve Roisin'den gelmişti: *Bol şans! ve Sabırsızlanıyorum.*

Annem kapının önünde dururken bir elini koluma koyup, "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu. Eflatun renkli Viktorya tarzı eve, sonra da ağaçların tepelerine baktım. Güneş insanın içini ısıtıyor, enleme vuruyordu.

"Hazırım," dedim gülümseyerek. Arabaya binmeden önce elini tutup sıktım.

Teşekkürler

Ah, *merhaba!* İkinci kez olsa bile yine de kolay değil. Bu işi yapabilmemi mümkün kılan çok sevdiğim, hepsinin kalbimdeki yeri apayrı ve hepsine gerçekten müteşekkir olduğum öyle çok insan var ki:

Alessandra Balzer, ileri görüşlülüğün ve şaşmaz rehberliğin için çok teşekkür ederim. Benim daha iyi bir insan olmamı sağlıyorsun. “İnsan” derken, “aslında yazar olmuş bir insan”ı kastediyorum. Caroline Sun, Ali Lisnow ve Balzer + Bray/HarperCollins’teki tüm o güzel kalpli insanlar, sizlere de bitmez tükenmez enerjiniz ve muhteşemliğiniz için sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Josh Bank, Joelle Hobeika, Sara Shandler ve Alloy’daki herkes: Tüm samimiyetimle söylüyorum ki sizi tüm kalbimle seviyorum. Siz dünya şampiyonlarısınız.

Christa Desir ve Julie Murphy'ye korkusuzlukları için, Court Stevens'a güzel kalbi için, Jasmine Warga'ya, teşviği ve yorumları için minnettarım.

Asla yalnız kalmamamı sağlayan Fourteenery'e, çok sevdiğim ve hep seveceğim Rachel Hutchinson, beni böyle leziz ve inanılmaz bir uçuş rotasına soktukları için Cotugno ailesine ve bana iniş yapabileceğim güvenli bir pist sağladığınız tüm Colleran'lara sonsuz teşekkürü borç bilirim.

